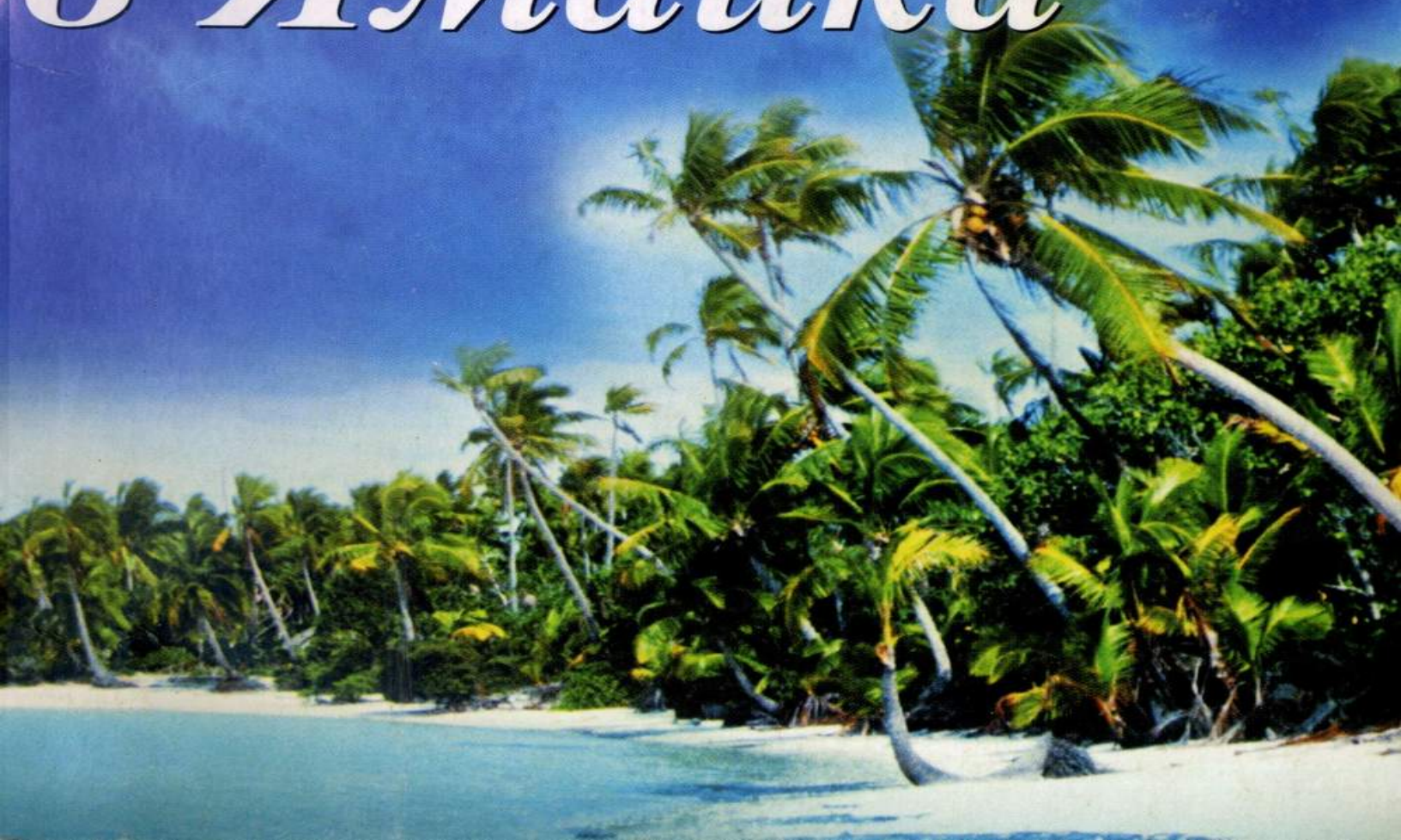

ДАЯНА ПАЛМЪР

Среща
в Ямайка

ДАЯНА ПАЛМЪР СРЕЩА В ЯМАЙКА

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Те са приятели, съседни, а понякога доверяват един на друг тайните си. И нищо повече. Ала ето че Кингстън Роупър моли Елиса Дийн за една услуга по съседски — да я завари в леглото си...

Тя е сигурна, че ще успее да го измъкне от неудобното положение, в което е изпаднал, поради увлечението на снаха му по него. Добрите й намерения обаче се провалят. Елиса повече не иска да участва в игри. Защото иска Кинг. Но знае чудесно, че мъж като него предпочита една кратка и необвързваща авантюра.

Дали всеки ще успее да получи това, което желае?

ПЪРВА ГЛАВА

Не бе за чудене, че Елиса се почувства неестествено в огромното чуждо легло. Тук спеше Кингстън Роупър и ако не бяха приятели, никога нямаше да се съгласи да му направи „малката услуга“, за която я помоли в последната минута. Тя обикновено прекарваше нощите в единичното си легло в къщата на белия ямайски бряг, близо до Монтиго Бей, на няколко минути пеша от огромната вила на Кинг.

Младата жена знаеше, че през последните две години се бе превърнала от досадна съседка в единствената истинска приятелка, която Кинг някога бе имал. А приятелка наистина бе точната дума, защото двамата не бяха любовници. Елиса Глориана Дийн, колкото и да бе ексцентрична, колкото и необичайно да се обличаше, бе все още невинна. Родителите ѝ мисионери я бяха отгледали с много любов, но доста консервативно, а дори напредващата ѝ кариера в изтънчения свят на модния дизайн не успя да промени консервативното ѝ мислене.

Беше пристигнала на острова тази сутрин и изтича да види Кинг, ала не го намери, а след това се зае доста разсеяно с новата колекция пъстри спортни облекла за бутика, където се продаваха нейните творения. Ето че само преди час Кинг ѝ звънна и я помоли за тази шантава услуга, а сетне, щом тя се съгласи, затвори, без да обясни и дума повече. Изобщо не можеше да си обясни защо му бе да я завари в леглото си. Доколкото знаеше, той не се виждаше с определена жена. Ами ако бе притиснат от някоя отегчена светска дама и искаше да ѝ покаже, че вече има сериозна връзка? Подобна тактика ѝ се стори твърде крайна, особено след като знаеше, че Кинг не се колебаеше да каже това, което мисли. Много не се церемонеше, дори с хората, които обичаше. Но какво пък толкова. Колкото и да се чудеше, сама нямаше да успее да намери отговора. Просто се налагаше да изчака обяснението на Кинг.

Протегна се с наслада в огромното легло и усети хладните сатенени чаршафи до кожата си. Беше облякла фина памучна нощница с цепки от двете страни на бедрата. Отпред деколтето стигаше почти

до пъпа. Дръзката нощница, призна си Елиса, бе творение на измисления ѝ свят. Макар и да не го разкриваше, тя обичаше да си представя, че е пленителна сирена, която привлича всеки мъж, спрял погледа си на нея.

Единствено с Кинг можеше да си позволи да се престори на фатална жена, защото той не проявяваше физически интерес към нея. С него можеше да флиртува до насита. Въпреки че с повечето мъже се държеше приятелски, много внимаваше да не създава погрешно впечатление за намеренията си. Щом един мъж схванеше погрешно игривото приятелство и го приемеше за нещо повече, Елиса се отдръпваше, затваряше се и фантазията изчезваше. Едно бе да се преструва на сексапилна съблазнителка, съвсем друго наистина да бе такава. Едно доста страшно преживяване от младежките ѝ години я бе направило изключително предпазлива.

С Кинг обаче се чувстваше в безопасност. През последните две години той се бе превърнал в приятел, на когото спокойно можеше да се довери, с когото не се притесняваше и не се налагаше да се преструва. Не би и помислила да облече тази предизвикателна нощница пред друг. Независимо че отношенията им бяха шеговито предизвикателни, Кинг изглежда не забелязваше, че Елиса има тяло, така че опасност тук не съществуваше. Усмихна се на себе си, защото се чувстваше женствена, сексапилна и много изискана. Щеше да се представи подобаващо пред жената, която го тормозеше, а после той щеше да ѝ разкаже подробностите.

Кингстън Роупър, изрече наум тя. Понякога бе истинска загадка — като например сега. Бе крупен бизнесмен, занимаваше се главно с газ и петрол, ала имаше и други интереси, доколкото Елиса си спомняше. Беше наследил част от семейната компания, когато била на ръба на фалита, и бе вложил всичките си умения, целия си опит, за да я превърне в успешно предприятие. Очевидно доведеният му брат, чийто баща бе оставил бизнеса и на двамата, полагаше неимоверни усилия, за да се докаже и да постигне успехите на Кинг.

Въпреки че си говореха сравнително рядко, но без задръжки, двамата с Кинг не прекарваха времето си заедно в обсъждане на подробности от живота им и сега тя си даде сметка, че не знае много за семейството му. Брат му Боби бе женен, а Кинг спомена, че двамата с жена му щели да наминат да го видят. Посещението им щеше да

съвпадне с времето, когато ѝ се налагаше да се върне в Щатите, за да се погрижи за новата колекция, която предстоеше да излезе.

Усмихна се отново, замислена за успеха на колекцията, защото продажбите ѝ осигуряваха удоволствието да се порадва на малко лукс в Ямайка. Етикетите носеха нейното име — Елиса, и тя създаваше дрехите си за доста претенциозна клиентела. Спортните блузи и панталони бяха доста екзотични, привличаха погледа и развихряха въображението. Обичаше да съчетава черно, червено и бяло, за да създаде драматичен ефект, и винаги подчертаваше деколтето и измисляше различни начини да издължи силуета. Отначало ѝ отне известно време, докато наложи предпочитания от нея стил, ала сега вече продажбите бяха неподозирани високи и Елиса живееше доста добре. Малката вила бе като подарък — успя да я купи на невероятно ниска цена, докато бе във ваканция — и през последните две години, когато ѝ се приискаше да си почине или да намери вдъхновение, зарязваше къщата в Маями, където живееше с родителите си, и се отправяше към слънчева Ямайка.

Бе водила спокоен щастлив живот, едно от предимствата да си единствено дете на родители мисионери. Родителите ѝ бяха индивидуалисти и бяха насърчили същото качество и у нея, освен в едно-единствено отношение. Те много държаха на морала и дъщеря им бе убедена, че това бе изключително важно качество. При подобно възпитание Елиса невинаги успяваше да се впише в съвременния свят, но в повечето отношения, дори когато твореше безумните си дрехи, тя бе неповторима.

Когато идваше в Ямайка, си почиваше в компанията на Кинг, който напоследък прекарваше доста време тук. Преди две години се бе заела с него, защото той се оказа прекалено затворен, никога не се усмихваше и мислеше единствено и само за бизнес. Постепенно, каза си Елиса, Кинг се поочовечи. Усмихна се широко, след това се напрегна, заслушана в шумовете, долетели от съседната стая. В следващия момент се отпусна, досетила се, че това можеше да е единствено Вожда на червенокожите, който си мърмори нещо в покритата клетка.

Огромният амазонски папагал с жълта глава бе на Елиса, ала тя никога не го водеше в Щатите. Мястото му бе на този тропически остров, а Елиса го обичаше прекалено много, за да разстройва

имунната му система и да го подлага на стреса на едно дълго пътуване. Кинг също го харесваше, след като нямаше нищо против да приютява петгодишния папагал, докато стопанката му я нямаше. Вожда на червенокожите бе настинал сериозно, когато тя се върна в Ямайка този път, и за да не местят птицата, докато бе още болна, Кинг разпореди да остане във вилата, докато оздравее. Но той скоро щеше да е добре, въпреки че си оставаше капризен, както обикновено.

Вожда на червенокожите ги запозна двамата с Кинг, спомни си с обич Елиса. Тя бе изпразнила банковата си сметка, за да купи огромното зелено пернато от предишния собственик, който бе решил да се мести в апартамент. Вожда в никакъв случай не бе птица за апартамент. Той възвестяваше и утрото, и здрача с еднакъв ентузиазъм, а пронизителните му писъци поразително напомняха крясъците на индиански войн, който се хвърля в атака. Така произлезе името му.

По онова време Елиса нямаше никаква представа за тази особеност на амазонските папагали. Отнесе Вожда на червенокожите във вилата си и още същия ден на здрачаване откри защо предишният му собственик бе бил толкова нетърпелив да го продаде.

Когато вечерта покри клетката, само успя да вбеси папагала и бързо прелисти някакво старо специализирано списание, в което имаше статия за пищящи и хапещи птици. Да не се заливат с вода, предупреждаваха авторите. Ако го направите, вместо пищящата хапеца птица, ще се сдобите с мокра пищяща и хапеца птица.

Тя въздъхна притеснено и прехапа устни, защото папагалът бе започнал да имитира полицейска сирена. Да не би пък да бе истинска? Може би новият ѝ съсед в бялата вила бе повикал ямайската полиция.

В този момент я стресна шумно гневно почукване на вратата.

— Млъквай, Вожде! — помоли го Елиса. Той вресна още по-силно и разтърси с човка клетката, също като затворник, който се опитва да се измъкне от правосъдието. — О, Господи — простена тя, запуши уши и надникна зад пердето, преди да отвори.

Оказа се, че не бе полицията. Беше по-зле. Пред нея стоеше сдържаният, суров, кисел съсед, който живееше в огромната бяла вила на брега. Този мъж бе като надвиснала канара и крачеше като булдозер, готов да събори планини. Беше побеснял и Елиса се зачуди дали ще постигне нещо, ако се престори, че не си е у дома.

— Отворете вратата, или полицията ще я разбие — прогърмя дълбок глас с акцент от западните щати.

С примирена въздишка младата жена отвори. Той бе висок, слаб и жилив и изглеждаше страшничък, като се започне от разбърканата му коса и разкопчаната риза с тропически мотиви, до белите му къси панталони, които подчертаваха тена му и ясно изразените мускули по дългите му крака. Гърдите му биха впечатлили всяка по-освободена жена. Бяха широки, покрити с черни косъмчета, които се завиваха под колана на късите му панталони и се спускаха по яките му бедра. Лицето му бе грубо и мъжествено, с прав нос и невероятно чувствени устни. По този мъж не се виждаше нито грам излишна плът и ухаеше на някакъв стипчив одеколон, по всяка вероятност доста скъп, ако можеше да се съди по ролекса, проблясващ сред черните косми над китката му, и едрият диамантен пръстен на загорялата му ръка. Пред него се почувства като мушица, въпреки че минаваше за висока.

— Да? — усмихна се тя и се опита да пробие очевидната враждебност, с която бе зареден мъжът.

— Какво, по дяволите, става тук? — премина направо на въпроса той.

Елиса премигна.

— Моля?

— Чух писъци — поясни мъжът и тъмните му, почти черни очи се вгледаха напрегнато в лицето ѝ.

— Ами, да. Наистина имаше писъци, но... — подзе тя.

— Купих си тази къща, защото мястото е спокойно — прекъсна я той, без да ѝ даде възможност да довърши. — Обичам да ми е тихо и спокойно. Идвам чак от Оклахома само заради това. Не мога да търпя разюздани купони.

— И аз не ги понасям — отвърна искрено Елиса.

В този момент Вожда на червенокожите издаде писък, който можеше да раздроби и кристал.

— Тази жена защо пици? Каква е тази компания, дето сте я събрали тук, госпожице? — Мъжът от Оклахома я погледна красноречиво, побутна я и влезе в къщата, за да открие кой издава нечовешките звуци.

Тя въздъхна, облегна се касата на вратата, а той нахлу в спалнята, след това влетя в малката кухня, без да спира да мърмори

нещо за кърваво убийство и че никой вече не се съобразявал със съседите си в тази част на острова.

Вожда на червенокожите се разсмя като мъж с плътен глас, а след това изпищя отново, този път имитирайки съвършено пристъп на неописуем страх.

Мъжът от Оклахома се върна, подпрял ръце на тесния си ханш, намръщен като буреносен облак. В следващия момент погледът му попадна на покритата клетка.

— Помоооц! — изстена Вожда и веждите на непознатия отхвъркнаха до средата на челото му.

— Ето това е виновникът за разюздания купон — осведоми го спокойно Елиса. — И бих казала, че разюздан е най-точното определение за точно този купон.

— Въъън! — виеше папагалът. — Пуснете ме въъън!

— Мъжът дръпна покривалото и Вожда на червенокожите веднага започна да му прави мили очи. — Здравсти! — измърка той и скочи от най-високата пръчка пред вратата на клетката. — Аз съм добро момче. А ти кой си?

Високият не можеше да повярва на очите си.

— Но това е папагал...

— Наистина съм добро момче — продължи Вожда и се изсмя отново. За да се представи в добра светлина, се превъртя и килна глава на една страна. — Какво си ми сладурче!

Сладурче не беше думата, която тя би употребила, ала папагалът имаше стил — не можеше да се отрече. Притисна длан върху устата си, за да не се изсмее.

Вожда на червенокожите се накокошини, разтръска пера, опули се и издаде сърцераздирателен вик. Непознатият от Оклахома повдигна едната си плътна вежда.

— Как го предпочитате — попита мрачно той и я погледна, — пържен или пълнен и печен?

— Не можете да го направите! — простена Елиса. — Та той е още бебе!

Папагалът издаде нов смразяващ вик.

— Млъквай, момче — изръмжа непознатият, — че не съм си застраховал ушите.

Тя едва сдържа кикота си.

— Страхотен е, нали? — попита лъчезарно. — Сега вече разбирам защо старият му собственик толкова искаше да го продаде, преди да се премести в апартамент. И представа нямах, че ще стане така още преди залез-слънце.

Натрапникът погледна към купчината списания за птици на стъклената масичка.

— И какво сега? Още ли не знаете как да се справяте с тези писъци?

— Знам, разбира се — отвърна Елиса ведро. — Клетката се покрива. Това действа безотказно. Този експерт — размаха списанието тя — така твърди...

Мъжът погледна корицата.

— Че това издание е отпреди три години.

Елиса сви рамене.

— А аз какво да направя, при положение че на този остров не се намират специализирани издания за птици? Старият собственик ми ги подари с клетката. — По погледа му ѝ стана ясно какво мисли и за списанията, и за клетката, и за папагала. Както и за нея самата. — Е, пици по-малко — опита се да го защити тя и помръдна притеснено под пронизващия поглед на непознатия. — По принцип е много симпатичен. Дори може да ви остави да го погалите.

Той премести поглед към Вожда.

— Искате ли да ми покажете как става?

— Честно казано, не. — Но щом забеляза убийствения поглед на мъжа, се приближи и протегна ръка. Папагалът изломоти нещо неясно и игриво и посегна с човка към пръста ѝ. Елиса дръпна бързо ръка. — Е, почти ще ви остави да го погалите — поправи се тя.

— Защо не опитате отново — предизвика я той и скръсти ръце на едрите си гърди.

Елиса сви ръце зад себе си.

— Не, благодаря. Свикнала съм всичките ми пръсти да са си на място — измърмори тя.

— Не се съмнявам. И защо, по дяволите, ви е този папагал? — попита мъжът, вече започнал да губи търпение.

— Чувствах се самотна — призна направо Елиса и сведе поглед към босите си крака.

— Защо не си намерите любовник? — отвърна също толкова прямо той.

Тя вдигна поглед и забеляза нещо закачливо в черните чу очи.

— И къде да го намеря? — попита хитро Елиса, опитвайки се да прикрие неудобството, което изпита от думите му.

Едното ъгълче на устата му отскочи нагоре.

— Сладурана...

— Ти си сладурана! — кресна в отговор Вожда на червенокожите и започна да се върти в кръг, наежен като котка под сешоар, като надаваше пронизителни писъци. Дори жълтите пера по главата му искряха.

— За бога, момче! — избухна мъжът.

— Може и да е момиче — засече го тя. — Много ви хареса.

Непознатият погледна ядно Вожда.

— Не ми харесва как ме гледа — отбеляза той. — Имам чувството, че съм ордьовър.

— Предишният му собственик се кълнеше, че не хапе — обясни Елиса.

— Да, бе. — Протегна ръка и двамата останаха с впечатлението, че папагалът се ухили, преди да посегне. Той не беше злобен, просто обичаше да изпитва силата си, сети се младата жена. Само че мъжът от Оклахома имаше здрави пръсти. Остави Вожда да се опита да се наложи, след това отмести едрата човка и заяви твърдо: — Недей! — Взе калъфа на клетката и го сложи на мястото му. За нейно най-голямо изумление папагалът млъкна. — Животните трябва да знаят кой е шефът — обърна се той към Елиса. — Не си дърпайте ръката, когато понечат да хапят, ала не им позволявайте да се налагат. Така само ще започнат да проявяват инат.

Тя премигна.

— Вие май доста знаете за птиците.

— Едно време имах какаду — обясни мъжът. — Дадох го на един приятел, защото през повечето време ме няма.

— Нали казахте, че сте от Оклахома? — попита любопитно Елиса.

Той изви едната си вежда.

— Да.

— Аз съм от Флорида — усмихна се тя. — Дизайнерка съм на спортни облекла за верига бутици. — Погледна нагоре към него. — Мога да създам специално за вас страхотен бански.

Непознатият я погледна с едва сдържан гняв.

— Първо папагал, сега пък това. Госпожице, не мога да кажа коя е по-лошата, вие или последната собственичка.

— Тази, от която купих къщата ли? — намръщи се Елиса. — Че какво толкова?

— Умираще да се пече гола точно когато отивах да плувам — рече недоволно той. Тя се усмихна широко, защото много добре си спомни жената. Беше към петдесетте, внушителна и доста едра. — Изобщо не е смешно — добави непознатият.

— Напротив — разсмя се Елиса.

Само че той не се засмя. Въпреки бързите му остроумни забележки преди малко изобщо не приличаше на човек с чувство за хумор.

— Остават ми още три часа работа, преди да си легна — заяви мъжът и се обърна. — Отсега нататък покривайте папагала, когато започне да врещи. Рано или късно ще разбере какво се опитвате да му набиете в главата. И не го дръжте да будува до късно. Не е добре за него. Птиците имат нужда от по дванадесет часа светлина и мрак.

— Да, господине. Много ви благодаря, господине. Нещо друго ще желаете ли, господине? — попита мило тя и заподскача около него.

Той спря, а в черните му очи блеснаха застрашителни мълнии.

— Всъщност на колко сте години? Пълнолетна ли сте?

— Вече съм кандидатка за старчески дом — усмихна се Елиса. — Скоро ще навърша двадесет и шест. Май съм двадесетина години по-млада от вас, нали така, старче?

Непознатият изглеждаше озадачен, сякаш никой не си бе позволявал да му говори по този начин.

— На тридесет и девет съм — спомена разсеяно той.

— Изглеждате на повече от четиридесет и пет — въздъхна тя, докато оглеждаше сериозното му лице, прорязано от бръчки. — Обзалагам се, че ваканциите ви не са по-дълги от пет часа и всяка вечер си броите парите. Точно на такъв ми приличате. — Веждите му се стрелнаха нагоре и тя го имитира, като раздвижи своите. — Богат и нещастен.

— Аз съм отвратително богат, но не съм нещастен.

— Напротив — опита се да го убеди Елиса. — Просто не го разбирате. Ала не се притеснявайте. След като вече съм тук, ще ви спася от вас самия. За нула време ще станете нов човек.

— Харесвам се такъв, какъвто съм — тросна се мъжът и я погледна с неприязън. — Така че хич не ми досаждайте. Нямам желание да се променям, най-малкото с помощта на една отегчена шивачка.

— Аз съм дизайнерка — озъби се тя.

— Не вярвам да сте достатъчно голяма, за да работите подобно нещо. — Погали я по главата и това бе първата искрица хумор, която Елиса забеляза у него. — Хайде, върви да нанкаш, детенце.

— А ти внимавай да не си настъпиш брадата, деденце — извика след него тя.

Той не погледна назад и не каза нищо повече. Просто си отиде.

Това бе началото на странното им приятелство. В следващите месеци Елиса научи някои важни неща за киселия си съсед и разбра какъв характер има. Името му бе Кингстън и никой, освен нея не смееше да му казва Кинг. През повечето време работеше. Въпреки че му се налагаше често да пътува, той се бе установил в Ямайка, защото малцина, освен онези, които наистина му трябваха, знаеха как да се свържат с него. Обичаше самотата и избягваше събиранията, които бяха нещо обичайно за американците в най-прекрасната част на Монтиго Бей. Не беше общителен и малкото си свободно време прекарваше на брега — сам, което очевидно му допадаше. Сигурно щеше да си живее така години наред. Само че тя го спаси от него самия.

Въпреки че нямаше доверие на повечето мъже, Елиса инстинктивно му се довери. По всичко личеше, че Кинг не се интересува от нея като жена и след като минаха седмици наред, без той да започне да ѝ прави намеци или да я сваля, тя се почувства напълно сигурна с него. Така поне си представяше, че е изтънчена дама от висшето общество, като онези, които описваха в романите. Това, разбира се, бе само една фантазия, но Кинг нямаше нищо против, че Елиса флиртува с него така безогледно и пуска многозначителни забележки. Отнасяше се към нея като с младо момиче и винаги я глезеше и се шегуваше. Тя пък нямаше нищо против. Отдавна бе

научила, че няма да си намери място в съвременното общество. Не можеше да се насили да спи с някой мъж просто защото това бе на мода. А тъй като повечето мъже, с които излизаше, очакваха да се порадват на това й благоволение, Елиса просто престана да излиза. Никога не водеше приятелите си у дома, вече не. Когато бе на двадесет, имаше един приятен младеж.

Беше го приемала за истинско съкровище, но нещата се промениха, когато го покани вкъщи да се запознае с мама и татко. Никога не го видя повече.

Въпреки религиозните си възгледи, родителите й бяха невероятни образи. Баща й колекционираше гущери, а майка й бе доброволка в шерифската служба. Странни хора. Прекрасни, ала странни. Откакто разбра, че няма да види толерантност от противоположния пол, не можеше да си представи, че някой приятел мъж би разбрал любимото й семейство. Затова и бе решила да си умре девствена.

За щастие Кинг нямаше абсолютно никакви аспирации към нея, затова се наслаждаваше на компанията му и бе доволна, че й служи като параван за останалите мъже всеки път, когато бе на острова. Той бе идеалното пристанище. И не само това. Кинг имаше нужда от малко чужда намеса, за да не се превърне в отшелник. А кой би се справил с тази задача по-добре от Елиса, като се знаеше как бе възпитана.

Отначало му оставяше многозначителни бележки с мъдрости, като например: „Прекалено много самота прави хората странни“ или „Слънчевият удар е опасен за здравето ви“. Плъзваше бележките под входната врата или ги поставяше под чистачките на колата, дори под скалата, на която той се настаняваше, за да гледа залеза. След това предприе по-дръзки мерки. Започна да му пече вкусотиини. Оставяше цветя на стъпалата пред къщата.

Най-сетне Кинг дойде, за да й каже да престане, а тя го чакаше с изкусителна вечеря. Това определено бе последната капка и той престана да се опитва да не я забелязва. След този случай се отбиваше да похапват заедно поне веднъж в седмицата, а понякога се разхождаха по плажа. Въпреки напористото й отношение, отначало Елиса се отнасяше към него с известна предпазливост, докато най-сетне се увери, че няма да се опита да я пъкне в най-близкото легло. След това

станаха приятели. Тя бе напълно спокойна с него и с нетърпение очакваше срещите им.

Кинг също бе доволен от тази неангажираща връзка и я приемаше като сестра.

Когато ѝ се наложи да се върне в Щатите по работа, той благородно предложи да вземе Вожда на червенокожите. Елиса бе очарована, а папагалът откри втори дом у Кинг. Когато той пътуваше извън страната по работа, наемаше жена, която да се грижи за къщата и Вожда. Колкото и да бе суров, имаше си слабо място и човек можеше да го открие, стига да се вгледа. Все още бе рязък и се разпореждаше с хората — тя веднъж едва го издържа, докато триеше сол на главата на свой подчинен — но бе значително по-търпелив с нея, отколкото с останалите хора.

Най-странното бе, че Кинг нямаше любовен живот. Беше поразително красив, а физически — почти съвършен. На неговата възраст, мислеше си Елиса, би трябвало да е женен. Но той не беше и очевидно нямаше подобно намерение. Понякога излизаше на срещи, ала тя никога не го бе виждала да води някоя жена у дома. Въпреки че бе неопитна, Елиса знаеше, че бе необичайно такъв мъжествен тип като него да прекарва толкова време сам. Често мислеше и се чудеше, а веднъж дори събра смелост и го попита. Само че той се затвори в себе си и отказа да обсъжда този въпрос. Тя повече не попита.

Въпреки вроденото ѝ любопитство, се чувстваше спокойна, че Кинг никога не се опита да я прелъсти. Вече имаше обеща на ухото след преживяване, за което родителите ѝ не знаеха нищо, и слава богу, че бе така. Един развихрен купон, където беше отишла, без да им каже, я излекува от фантазиите и мечтите. Едва бе успяла да избяга и да спаси невинността си и пазеше доста неприятен спомен за възбудените представители на другия пол. След това бе особено внимателна.

Беше доволна, че няма опасност точно сега родителите ѝ да се отбият във вилата на Роупър. Ако я видеха в леглото му... След това се разсмя и си спомни какви бяха те. Познаваха я толкова добре, че щяха да попитат каква шега бе намислила. Беше чудесно да имаш такива родители, независимо че и те си имаха своите недостатъци.

Кинг трябваше да се върне всеки момент, а ролята на Елиса в тази шега бе само да се отпусне в леглото и да си придаде вид, че очаква любовника си. Не бе много сигурна защо той я бе помолил да

създаде такова впечатление, нито пред кого, но веднъж я бе спасил от един настоятелен застраховател, затова тя сега щеше да му върне услугата. От кого ли се пазеше Кинг? Сега щеше да ѝ е длъжник и трябваше да я заведе на вечеря.

Чу, че входната врата се отваря и в антрето се понесоха гласове. Позна гласа на Кинг и за момент си представи, че му е любовница и го чака да се прибере. Мисълта не я ужаси и Елиса остана учудена. Дори тялото ѝ потръпна по много особен начин, а това вече бе наистина необичайно.

След това вратата на спалнята се отвори и Кинг остана загледан в нея над главата на най-красивата блондинка, която Елиса бе виждала през живота си.

Блондинката изглеждаше измъчена и нетърпелива. По лицето на Кинг пробяга неестествена сянка, когато я погледна. Това лице толкова рядко изразяваше някакво чувство, а сега той не успя да скрие интереса си. Коя ли бе тази жена, чудеше се Елиса. Защо му бе на Кинг да я отпраца, след като очевидно бе привлечен от нея?

Тя бе толкова объркана, че за малко да забрави за ролята си. Очакваше Кинг да бъде уязвим. Трябва да имаше основателна причина да иска да отпрати тази прекрасна жена, ала сега не бе най-подходящият момент за задаване на въпроси.

— О, скъпи, здравей — поздрави го Елиса с най-специалния си дрезгав глас. Придърпа завивките над гърдите си и се прозя. — Пак съм заспала — добави многозначително и зачака реакцията на блондинката.

ВТОРА ГЛАВА

Реакцията ѝ не закъсня.

— О! — Блондинката се поколеба, спря до Кинг и сякаш замръзна на място, наблюдаваше Елиса с огромните си нежни очи и очевидно се опитваше да намери подходящите думи. Изящната ѝ кожа поруменя и тя стана още по-красива. — М-м-моля да ме извините...

— Не очаквах, че все още ще си тук, Елиса — каза Кинг с усмивка, която очевидно бе доста пресилена.

Елиса играеше ролята си съвършено. Отпусна сънено клепки.

— Извинявай, че останах повече, отколкото трябва.

— Не ставай смешна — отвърна той. — Защо да не останеш, ако искаш. Бес, нали нямаш нищо против? — обърна се към блондинката Кинг. — Банята за гости е малко по-надолу.

— Да, аз... Разбира се, ще я използвам. — Тя изглеждаше силно притеснена, забеляза съчувствено Елиса. — Моля да ме извините — прошепна тя, очевидно с последни сили. Обърна се и затича през антрето.

Кинг затвори вратата и се облегна на нея. Лицето му не изразяваше нищо, а тъмните му очи наблюдаваха Елиса така, сякаш не я виждаше. По принцип той не издаваше чувствата си, но строгото му лице бе пребледняло под тена.

Елиса стана от леглото, очевидно без да обръща особено внимание на разголената си дрешка. Кинг така и така не я забелязваше. Обикновено почти не ѝ обръщаше внимание и ако в миналото се чудеше защо, сега вече имаше известни подозрения. Застана пред него и отметна глава назад, без да крие любопитството в очите си.

— И така — подзе тя. — Защо не ми разкажеш всичко отначало? Гроб съм и дума няма да кажа, а ти приличаш на човек, който има спешна нужда от приятел.

Той стисна зъби. Вгледа се в сините ѝ очи и Елиса забеляза, че Кинг за миг загуби самообладание, а след това се стегна.

— Това е Бес — заяви най-сетне той. — Жената на брат ми — добави. След малко продължи, без да издава чувствата си. — Той ще пристигне след около час или два. Срещата му още не е приключила.

Тя си спомни, че Кинг бе споменавал за Боби и Бес, ала рядко говореше за тях. Сега вече имаше идея защо. Присви очи, забелязала отчаяние в погледа му.

— Да не би единият да точи лиги по другия? — попита Елиса и се усмихна на изненадата му. — Хайде да позная, тя е тази, която те преследва, затова ме привика да ти украсявам леглото.

— Нещата не са толкова прости — измърмори той и се вгледа в големите ѝ очи.

— Защо не пробваш да ми разкажеш? — предложи мило Елиса.

Кинг все още я наблюдаваше напрегнато и обмисляше възможността, докато най-сетне си пое дълбоко дъх и започна.

— Дойдоха по-миналия месец, защото Боби действаше да започне строежа на един хотелски комплекс. Беше погълнат от преговорите, а сега уточнява окончателните подробности — обясни той и замълча.

— Продължавай — настоя нежно тя.

— Бес беше самотна, така че вместо да се върне в Оклахома, разчиташе аз да я забавлявам. — Спря за момент, преди да продължи колебливо. — Само че преди два дни нещата взеха по-сериозен обрат. — Отново спря, но след това продължи бързо. — Затова започнах да се чудя за каква сламка да се хвана и ѝ казах, че имам връзка с теб. Ако не ми беше изпратила онова писмо да подготвя нещата за идването ти, все още щях да се пека на бавен огън. Знаех, че тази вечер ще си тук, затова организирах нещата така, че Бес да дойде. За да те хване в компрометираща ситуация.

— Жалко, че не бях чисто гола — отбеляза небрежно тя в опит да го развесели. Усмихна му се изкусително. — Само си представи — великолепното ми тяло в евин костюм, отпуснато на сатенените ти чаршафи. Тогава наистина щеше да се хване.

Колкото и да беше странно, щом Кинг си я представи, усети как в гърдите му пламва огън. Изведнъж осъзна, че никога преди не бе мислил за Елиса като за жена. Тя бе толкова млада, толкова наивна, толкова доверчива. Беше му като сестра. И ето че сега, докато черните му очи се плъзгаха по нея, той осъзна с истинско учудване, че бе

безкрайно сексапилна в тази изрязана нощница и в главата му се завъртяха мисли, които изобщо не можеха да бъдат наречени братски. Премигна. Може би остаряваше и хормоните му полудяваха. Или това, или бе толкова объркан заради Бес, че не успяваше да мисли разумно. Опита се да се държи като зрял възрастен човек и я стисна за раменете. Това беше огромна грешка. Раменете ѝ бяха голи.

Елиса го гледаше, без да трепва. Кинг много рядко я докосваше и тя се изненада от удоволствието, което дланите му разпръснаха по голата ѝ кожа.

— Мисля, че и това ще свърши работа — отвърна той, още по-объркан, а в същото време облекчен, че намира сили да отговори на шеговитата ѝ забележка. — Поне за момента. Какво ще кажеш да останеш с нас да пийнем по чаша. Само за около час. Докато Боби се върне.

В гласа му звучеше отчаяние и Елиса се усмихна.

— Разбира се. Че за какво са приятелите? — попита небрежно тя. Запита се колко ли държи Кинг на Бес и дали единственият му мотив за цялото това представление бе да държи настрана снаха си. Може би и той имаше нужда от някаква бариера, която да задържа собствените му импулси, за да не пристъпва границата на приличието. Беше трудно да се каже, лицето му никога не издаваше нищо. Понякога се чудеше дали изобщо го познава. Вгледа се в тъмните му очи и леко се намръщи. — Кинг, а Бес влюбена ли е в теб?

— Не съм сигурен, че самата тя е наясно, Елиса — каза той с напрегнат глас. — Самотна е, отегчена е, може би дори малко уплашена. Боби много често я оставя сама. Не съм сигурен дали интересът ѝ към мен е истински, или просто ме използва, за да привлече вниманието на Боби.

Всъщност Кинг се страхуваше Бес да не започне да изпитва истински чувства към него, защото му бе трудно да я държи настрана. Само че не можеше да го признае пред Елиса.

Снаха му си остана слабото му място, призна пред себе си той. Малцина от приятелите им знаеха колко ѝ бе трудно. Баща ѝ бе пияница, а майка ѝ бе непрекъснато бременна. Преди Боби да я доведе у дома и да съобщи, че ще се женят, тя дори нямаше прилична рокля. Кинг веднага хареса срамежливата блондинка и нежността му не се стопи през следващите десет години. Сега вече сам не можеше да

определи дали това бе братска обич, или нещо повече. Бес не го бе окуражавала никога преди.

Елиса улови замисления поглед в очите му и стисна устни.

— Имало ли е някога нещо между вас, преди Боби? — опита се да разбере Елиса.

Той поклати глава.

— Тя бе само на осемнадесет, когато се ожениха. Бяха на една възраст. — Кинг сви рамене. — Аз съм единадесет години по-голям. Освен това Боби я забеляза пръв. — Засмя се, а след това изведнъж стана много сериозен. — Двамата бяха много близки отначало, когато Боби все още прохождаше в света на бизнеса. Само че сега, след като години наред живяха нашироко, а петролната индустрия изведнъж започна да се срива, парите се превърнаха в проблем. — Погледна я намръщен. — Сигурно се сещаш, че Боби работи като луд, защото се страхува, че Бес няма да го иска, ако не успява да поддържа нивото, на което вече е свикнала. И в стремежа си да осигурява все нови и нови договори я пренебрегва, а тя е решила, че не се интересува от нея.

— Каква бъркотия — въздъхна Елиса.

— Шегуваш се. Познай кой е между чука и наковалнята — попита нещастно той. — През изминалите десет години се разбираха много добре, но и имаха много пари. Бес все се шегуваше, че ще го зареже, ако фалира, защото не можела да си позволи отново да бъде бедна. Едва ли мисли сериозно да го напусне, ала Боби приема думите ѝ буквално, а и те не си говорят много напоследък. Както и да е, помогнах на Боби да подпише няколко договора тук, в Ямайка, а преди два месеца дойдоха, за да започнат работа. Боби не може да вдигне глава от задачи, затова през последните няколко седмици Бес разчиташе изцяло на мен. Само за да не скучае, в това съм сигурен. Отначало подозирах, че се опитва да накара Боби отново да я забележи, като го кара да ревнува. Само че сега нещата се усложниха. — Кинг сви рамене и се усмихна. — Винаги съм я намирал за изключителна жена, а съм нормален мъж, нали ме разбираш. Само че не искам никой да бъде наранен. Точно тук започва твоята роля.

— Доколкото разбирам, аз ще изпълнявам ролята на пречката — измърмори тя.

— Именно — съгласи се мило той. — Между другото, върнала си се в Щатите за два месеца, защото сме се скарали. Само че нещата

вече са оправени и отношенията ни са много сериозни.

— Започва да ми става ясно — призна Елиса и се усмихна. — Значи сме любовници, така ли?

Кинг се разсмя.

— Не можем да стоим далече един от друг — съгласи се той. — Луди сме от любов.

— Колко забавно — усмихна се тя. — А сега би ли ми обяснил какво си й казал за родителите ми мисионери и за това, колко лесно си ме повел по пътя на греха.

Кинг изпъшка.

— Дори не споменавай родителите си пред нея. Поне не казвай с какво се занимават.

Елиса въздъхна.

— Дано не ме притисне и не започне да задава неудобни въпроси.

— Ще се постарая да не ви оставям сами. Трябва да ме спасиш — измърмори сухо той, въпреки че отвъд шегата бе напълно сериозен. — Дватамата с Боби се разбираме по-добре от всякога. Не мога да застана между него и единственото нещо в живота му, на което толкова много държи.

Тя отново въздъхна.

— Добре. Ще продължа играта. Само че след около три седмици трябва да съм в Щатите, така че мисли бързо какво ще обясняваш.

— Предполагам, че в най-скоро време ще си тръгнат — отвърна Кинг. — Защото не знам дали ще успея да издържа още дълго. Добре че видях, че у вас свети, преди Боби да ме помоли да прибера Бес в тяхната вила. Успях само да ти звънна и трябваше да вървя.

— Страхотен късметлия си — съгласи се с усмивка тя. — Нямах намерение да се връщам още две седмици.

— Дотогава сигурно щях да полудея — въздъхна той.

Елиса вдигна поглед към него.

— Няма защо да се притесняваш. Ще те спася. — Тя се намръщи и се отдръпна от ръцете, които я разсейваха. — Я да видим сега какво направих с онази червена пелерина, нали се сещаш, онази с голямото избродирано „С“.

— Забрави пелерината на Супер жената — прекъсна я Кинг. — Просто ме дръж за ръка.

— Коя? Онази с ролекса и диамантения пръстен ли? — Стисна устни. — Внимавай да не ти ги открадна. Все още не съм забогатяла, нали знаеш.

Той се разсмя.

— Ще забогатееш — увери я мило. След това погледна към вратата. — Ще се преоблечеш ли? Чакам те.

Господи, та Кинг здравата бе загазил, помисли си Елиса, след като го бе страх да се изправи срещу другата жена, без да си бе осигурил подкрепление.

— Горے главата — каза му тя. — Знам карате. Само крачка да направи, една-единствена стъпчица, за да те разсъблече, и ще защитавам честта ти с живота си.

Той се разсмя. Едно време си мислеше, че новата му съседка бе ексцентричка. Все още бе на същото мнение, но понякога бе невероятен образ. А в момента му спасяваше кожата.

— Ти си мило момиче — забеляза игриво Кинг.

Елиса се намръщи.

— Мило момиче, значи? Много ти благодаря. И аз те харесвам.

Тя се обърна, взе си дрехите от стола и се отправи към банята.

— Не можеш ли да се облечеш пред мен? — попита той неочаквано, наблюдавайки я от мястото си до вратата.

Елиса вдигна поглед към него.

— Не мога — призна с малко пресилен смях. — Не съм чак толкова разкрепостена, колкото изглеждам. Никога не съм се събличала пред мъж през живота си, като изключим семейния лекар.

Това признание го изуми.

— Никога ли? — попита Кинг.

— Никога — натърти тя, защото знаеше каква тайна му разкрива.

Той се намръщи. Беше решил, че сигурно бе била наранена в любовта и заради това не си позволяваше никаква физическа близост. Не можеше да повярва, че все още бе девствена.

— Защо? — попита Кинг с обичайната си прямота. — Да не би нещо да ти се е случило?

— Нали не си забравил, че баща ми е свещеник? И двамата с майка ми бяха мисионери в Бразилия, докато растях. Ти би ли се опитал да се правиш на много отворена госпожица при подобни условия, а?

За броени минути научаваше за нея повече, отколкото през последните две години. Погледна я напрегнато и опипа с очи разголеното от нощницата ѝ тяло. Гърдите ѝ бяха едри и пълни, тънката ѝ талия се разширяваше в леко закръглен ханш и чудесно оформени крака. Лицето ѝ бе прелестно. А предизвикателността ѝ, осъзна той, на моменти бе прекалена. Спомни си, че я бе виждал как се затваря, когато някой мъж се опиташе да фамилиарничи, и я загледа още по-внимателно.

— Нищо чудно — измърмори Кинг.

— Какво искаш да кажеш? — попита Елиса.

— Винаги съм си мислил, че си опитна жена — сподели Кинг, имайки предвид как флиртуваше понякога. — Определено не се държиш като девственица. И въпреки това...

— А как, по дяволите, се държат девствените момичета? — прекъсна го тя. — Застават на ръба на някой вулкан и скачат в кратера ли?

Въпреки че до този момент бе напълно сериозен, той не се сдържа и се разсмя и в този момент осъзна, че с Елиса се смееше повече, отколкото с който и да било друг през живота си. Ала и животът му не бе бил много лек. Имаше смесена индианска кръв и от малък се бе борил с два свята. Повечето хора дори не знаеха, че двамата с Боби имат различни бащи. Бащата на Боби бе петролен магнат от Тексас, който бе разделил поравно наследството и на двете момчета. Бащата на Кинг бе чистокръвен апах, който така и не успя да се нагоди към светския живот на съпругата си и бракът им се бе оказал истинска катастрофа. Браковете между бедни и богати може и да бяха невероятно успешни в романите, но в действителност това се оказва непосилно трудно. Най-сетне бащата на Кинг си бе тръгнал по средата на един от многобройните коктейли и бе изчезнал. Кинг така и не го видя повече. Майка му се омъжи повторно, а когато Боби се роди, тя не проявяваше кой знае каква обич към по-големия си син. Той се научи сам да отстоява нещата, които иска, защото нямаше кой да го глези и защитава. Целият му живот беше една постоянна битка. И сега в много отношения все още продължаваше да води битки.

— Ти почти никога не се смееш — изтъкна Елиса и притисна костюма си пред гърдите.

— А, понякога се смеея. Когато съм с теб — усмихна се Кинг. — Върви да се обличаш, спасение мое. Чакам те тук.

Тя го погледна, без да каже нищо повече, любопитна защо по лицето му се появи умора. Явно Бес не беше единственото, което го тормозеше. Зачуди се дали принадлежността му към два свята не го измъчва понякога. Знаеше, че дедите му са индианци. Веднъж, каквато си бе пряма, го бе попитала защо е толкова мургав. Той ѝ бе отговорил, без да го усуква и бе побързал да смени темата. Очевидно не му бе приятно да обсъжда този въпрос. Колко странен човек. Елиса му се усмихна и влезе в банята да се преоблече.

Сложи един от своите модели, тънък черен костюм с червено бюстие и презрамка през едното рамо и прокара четката през дългата си коса. Не бе обличала тази дреха пред никого, освен пред Кинг. Това бе друга част от измисления ѝ свят, помисли си тя и се усмихна на отражението си. Сети се, че червилото ѝ бе в чантата, затова се върна в спалнята, за да го вземе.

— По дяволите — измърмори, докато ровеше в чантата. — Че аз дори нямам червило. — Вдигна многозначително вежди, очаквайки той да прочете мислите ѝ, както обикновено. Така и стана.

— Съжалявам. Не ползвам такива неща — предупреди я сухо Кинг. — Наистина ли имаш нужда от червило? — попита той и се отгласна с рамо от вратата, стиснал цигара между пръстите си. Не пушеше често, ала тази вечер бе притеснен.

— Сексапилната ти снаха задължително ще забележи, че не съм се постарала достатъчно, за да изглеждам добре — пошегува се Елиса.

Кинг се приближи до нея и си позволи да огледа тялото ѝ необичайно дръзко.

— Ако си беше сложила червило — прошепна той, — вече щях да съм го изял с целувки, не си ли съгласна?

Сърцето ѝ се качи в гърлото, щом забеляза непознатото изражение в черните му очи. Те пропълзяха по лицето ѝ и се спуснаха надолу към пълните ѝ гърди, а на нея ѝ се прииска деколтето ѝ да не бе толкова изрязано. Докато бе с нощницата, Кинг не бе забелязал тялото ѝ, но сега изведнъж му бе обърнал внимание.

— Не бива да караме снаха ти да ни чака — каза тя. За пръв път той леко я изнервяше. Погледна го предпазливо, заобиколи го и усети как самообладанието ѝ се стопява. Както винаги, когато някой мъж

започнеше да се приближава прекалено много, Елиса се отдръпна. Неочаквано слабата му жилава ръка я стисна и привлече към него, обвивайки я през кръста така, че не можеше да мръдне. Тази близост бе нова и малко страшна, затова тя вдигна поглед към тъмните му очи, без да разбира какво става. — Какво правиш? — попита неспокойно.

— Опитвам се да ти поразроша перата — измърмори мрачно Кинг. — Прекалено спретната си и едва ли в този вид ще успееш да убедиш Бес, че сме любовници.

— Добре де, какво ще кажеш за това? — Елиса прокара грубо ръка през косата си.

Той поклати глава.

— Не е достатъчно. — Очите му се спуснаха към меките ѝ устни и за пръв път от началото на приятелството им Кинг се зачуди какъв ли бе вкусът на тези устни. Усети как силните му пръсти се впиват в талията ѝ и очите ѝ се разшириха.

— Я чакай малко, лакомнико — предупреди го тихо тя. — Аз не съм в менюто.

Той вдигна любопитно вежди.

— Страхуваш ли се от мен, дребосъчке? — попита с глас, който Елиса не бе чувала никога преди. Беше дълбок, бавен и зноен, също като погледа в тъмните му, развеселени очи.

— Тази част не влиза в сделката — отвърна тя. — Няма да ти позволя да ме използваш истински. Няма да служи за заместител на снаха ти, Кинг.

Лицето му стана строго.

— Не си спомням да съм те молил за подобно нещо — отвърна остро той и я пусна.

— Добре. Стига всичко да остане в сферата на преструвките, няма проблем — отвърна със сладко гласче Елиса, въпреки че чувстваше краката си като гумени от непривичната близост на Кинг. Скъпият му одеколон я замайваше и ароматът му полепваше по кожата ѝ. Смутена от създалата се интимност, тя побърза да смени темата, за да ги разсее и двамата. — Боби прилича ли на теб? — попита. — Не се познаваме. Когато съм идвала тук, те са били в Оклахома.

— Не си приличаме — отвърна след малко той и довърши цигарата. — Скоро сама ще видиш.

Тя се насили да се усмихне.

— Не се притеснявай толкова много — успокой го. — Скоро ще си тръгнат и животът ти ще се върне към обичайния си ритъм.

С тежка въздишка Кинг загаси цигарата си и пъхна ръце в джобовете си.

— Мразя да ме поставят в подобно положение — призна неочаквано той и погледна ядно към вратата.

— Брат ти обръща ли й изобщо някакво внимание? — попита тихо Елиса.

— Той е много амбициозен — отвърна Кинг. — Не може да се примири да е втори след мен. Винаги е било така. С падането на цените на петрола трябваше да търсим нови начинания. Само че аз се справих по-добре от него. Сега се опитва да ме настигне и ще се съсипе от работа. За съжаление Бес се превръща в бременна и жертва.

— А имат ли деца?

Той се намръщи.

— Боби настоя да изчакат, докато имат сигурност.

— Няма ли я вече? — опита се да разбере повече тя.

Кинг я погледна.

— Живеят доста нашироко и харчат с лека ръка. Бес се кичи с диаманти, кара спортна кола, ала всичко това може да изчезне още утре. Това е животът им. Боби е уплашен и има защо. Проектът тук, в Ямайка, или ще ги изведе на върха, или ще го срина, и той го знае. — Елиса не каза нищо, но изпита съжаление към Бес. За една съпруга най-неприятното бе да има мъж, който не я забелязва. Родителите на Елиса винаги бяха заедно у дома, дори и когато правеха различни неща. Физически може и да бяха разделени, но когато се погледнеха, човек разбираше, че са заедно. — И да говорим, и да не говорим, няма да разрешим проблема — каза след малко Кинг. — Нали нямаш нищо против да изиграеш ролята докрай? — добави той и вдигна поглед.

— Ни най-малко — усмихна се смело тя. — Винаги съм искала да се пробвам в киното. — Елиса зае предизвикателна поза, подпряла едната ръка на врата, а с другата засенчила очите си. — Искам да бъда сама!

— Ти, хитрушо — разсмя се Кинг. Поклати глава и въздъхна. — Госпожице дизайнерка, вие сте истинска загадка — прошепна той и я погледна с присвити очи. — Учудвам се, че някой напорист млад мъж още не те е прелъстил.

— Повечето млади мъже не се интересуват да прелъстяват дъщери на свещеници — отвърна дръзко Елиса. Очите ѝ искряха. — Веднъж, когато се опитах да се противопоставя на нашите, едва се измъкнах от едни неприятности. Хем бях гузна, хем се уплаших, затова се прибрах с подвита опашка.

— Виж ти — кимна Кинг. — А защо си все още девствена?

— Защото не можеш да захвърлиш двадесет и пет години строго възпитание с лека ръка. — Вгледа се в тъмните му очи. — Ако някога допусна мъж да ме прелъсти, бих искала да е някой като теб. — Сърцето му спря. Не можа да измисли какво да отговори на това признание, а тялото му реагира неочаквано бурно. Елиса се размърда, притеснена от собствената си смелост, въпреки че безизразната му маска не разкриваше нищо. — Извинявай. Не исках да те притеснявам. Просто исках да ти кажа, че си изключителен мъж. Знам, че никога няма да нараниш една жена, за да подхраниш собственото си самочувствие. — Тя въздъхна. — Сигурно си забравил повече за секса, отколкото аз съм научила.

— Точно така, сладурче — каза той и погледна сведената ѝ глава намръщен. Стисна ръката ѝ в своята, предлагайки ѝ подкрепата си. — Хайде да вървим.

Силната му, топла длан разпрати електрически тръпки по ръката ѝ и Елиса вдигна поглед към пронизателните му очи. Сякаш я удари ток. Беше невероятно. Притеснително. Стори ѝ се, че не може да си поеме спокойно дъх.

— Добре — отвърна разсеяно тя. Устните му бяха мъжествени и красиви, а Елиса не успяваше да откъсне поглед от тях. Кинг докосна нежно дългите ѝ коси, а очите ѝ докоснаха неговите. Тя трепереше, забеляза с удивление той. Плъзна очи към бюстието ѝ и забеляза, че зърната ѝ бяха набъбнали под фината тъкан — очевидно не си бе сложила сутиен. Най-неочаквано му се прииска да погали гърдите ѝ. Имаше желание да вкуси устните ѝ и да усети как тялото ѝ се намества под неговото. Присви очи при тези притеснителни мисли. — Предпочитам да не ме гледаш по този начин — каза Елиса с обичайната си откровеност, която винаги го бе привличала. — Направо ме разтреперваш...

Кинг отново я погледна.

— Искаш да кажеш, когато гледам гърдите ти ли? — попита тихо той.

Тя отвори изумено уста. Та Кинг никога не ѝ бе говорил по този начин...

Беше готов да си прехапе езика. Какво, по дяволите, му ставаше? Пред него бе Елиса, двамата бяха приятели толкова отдавна. Бес бе жената, която се опитваше да го прелъсти. Въздъхна и се зачуди защо никога преди не бе забелязвал малката изкусителка с прелъстително тяло и впечатляващо лице.

— Не исках да го кажа — опита се да се измъкне той. Отпусна ръка и рязко ѝ обърна гръб, за да запали нова цигара. — Нямаш представа в каква каша съм се забъркал. Май съм по-притеснен, отколкото предполагам. Хайде да приключваме с тази история.

— Добре. — Тя го последва замислена и объркана. Да не би да беше пил? Нима това бе обяснението за странното му поведение? Може би желанието, което изпитваше към Бес толкова отдавна, го бе объркало. Това трябваше да е. Гледаше нея, а виждаше Бес. Нямаше защо да се притеснява.

— Сигурна ли си, че няма проблем? — попита Кинг, преди да отвори вратата.

— Разбира се — увери го Елиса.

Той въздъхна.

— Да видим тогава какво ще направим. — Отново ѝ подаде ръка.

Тя пъхна фините си пръсти в дланта му, отначало колебливо, но сетне възвърна самообладанието си.

— Добре. — Вдигна поглед към него и запърха с клепки. — О, Кингстън, ти си толкова сек-са-пи-лен! — провлече Елиса.

Неочаквано Кинг се разсмя.

— Я престани. Предполага се, че трябва да убедиш нея.

— Мога да пробвам — въздъхна тя. — Ти влез пръв, аз съм зад теб.

Бес седеше на самия край на един стол и гледаше към антрето, когато двамата влязоха. Сините ѝ очи бяха присвити и за момент в тях проблесна враждебност, ала тя съумя много бързо да прикрие нежеланата си реакция.

— Нямах представа, че Кинг си има приятелка... — каза Бес, умишлено замълчавайки преди думата. Усмихна се с обиграна лекота.

— Той ми каза, че сте се скарали, преди да се върнете във Флорида. Но както виждам, вече сте се сдобрили.

— Това беше най-възхитителното одобряване, нали, любими? — обърна се Елиса към Кинг и продължи да пърха с клепки.

— Може и така да се каже — разсмя се той, ала не погледна Бес.

— Къде живеете във Флорида? — продължи да подпитва Бес.

— Повечето време в Маями — обясни Елиса. Пусна ръката на Кинг и се усмихна на по-възрастната жена. — Разбрах, че сте женена за брата на Кинг.

Бес сведе поглед към напитката, която си бе сипала.

— Да. Аз съм съпругата на Боби.

— Голяма си сладурана! — гракна Вожда на червенокожите и заподсвирква от клетката.

Бес погледна към едрия папагал.

— Флиртаджия такъв — обвини тя птицата и се насили да се усмихне.

Елиса се отпусна. Бес не беше чак толкова лоша, поне обичаше папагали.

— Той харесва жените — обясни тя, — въпреки че е влюбен в Кинг. Когато го отведе у дома, тъгува.

— А, че той ваш ли е? — попита Бес.

— Да. Остава при Кинг, когато заминавам за Щатите, а се върнах едва тази сутрин.

Кинг бързо я погледна.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— Да, благодаря — прие Елиса. Много добре умееше да чете мислите му. Предупреждаваше я да не издава прекалено много подробности. Усмихна се. — А вие, Бес, имате ли си домашен любимец?

Другата жена поклати глава.

— Никакви. Нямам и деца. — Очевидно това я натъжаваше. Засмя се, но смехът ѝ прозвуча глух и изкуствен. — Нямам. Само двамата с Боби сме, и то когато той благоволи да се мерне вкъщи.

— Времената са трудни, Бес — напомни ѝ Кинг. — Ако Боби не си гони задачите, ще трябва да се откажеш от диамантите.

— Не съм се оженила за него заради диаманти, ала той така и не иска да ми повярва — отвърна Бес. Вдигна поглед към лицето на Кинг

с неприкрит копнеж. — Помниш ли как беше едно време? Двамата с Боби ходехме на лунапарк и часове наред се возехме на въртележките. Понякога ти се освобождаваше и следобедите идваше с нас и тогава се тъпчехме със сладолед и захарен памук...

— Не е много разумно да гледаш назад. — Той подаде на Елиса водка с тоник.

— Не е много разумно да гледаш и напред — отвърна нещастно Бес. — Напоследък все седя из разни хотелски стаи или си стоя сама у дома... — Забоде поглед в чашата. — Истинско чудо е, че не съм станала алкохоличка.

— А нямате ли работа, нещо, с което да се занимавате? — попита Елиса, без да се замисля. Забелязала тъгата на Бес, тя побърза да добави: — Извинете, не исках думите ми да прозвучат като критика, а и, в интерес на истината, не беше критика. Просто имах предвид, че ако си имате някакво хоби, занимание, може би нямаше да ви е толкова трудно, когато оставате сама.

— Но аз не умея да правя нищо — каза тъжно Бес. — Омъжих се веднага след като завърших гимназия, затова нямам професия. Единственото, което знам, е как да бъда нечия съпруга.

Иронията в положението на Бес не убягна на Елиса.

— Всеки от нас умее по нещо — каза мило тя. — Някои рисуват, други свирят на музикален инструмент или се занимават с приложно изкуство...

— Едно време свирех на пиано — спомни си Бес. Погледна ръцете си. — Бях много добра. Само че на Боби не му беше приятно, че отделям от времето си, за да се упражнявам. — Засмя се горчиво. — Какво ще кажеш за това?

— Винаги съм искала да мога да свиря така — призна въодушевено Елиса и погледна суровото строго лице на Кинг с надеждата да вметне нещо, за да намали напрежението, което създаваха забележките на Бес.

— Вие сте дизайнерка на дрехи, нали? — попита любопитно Бес и огледа с възхищение костюма. — Ваш модел ли е?

— Харесва ли ви? — попита нетърпеливо Елиса. — Още не съм го показала на родителите ми. Те ще... — Спря веднага, усетила тежкия поглед на Кинг. — Много ще им хареса — поправи се тихо тя.

— Разбира се, че ще им хареса. Те се гордеят с теб — обади се бързо той.

— А те с какво се занимават? — попита любезно Бес и отпи.

Елиса прехапа устни.

— Те са... Занимават се с древна история — отвърна тя и това бе самата истина. Нима Библията не бе част от човешката история?

— Много интересно. — Бес довърши напитката си, отметна коса назад и погледна часовника си, обсипан с диаманти. — Боби закъснява — измърмори тя. — Още една среща, която продължава повече от предвиденото. Поне така твърди — добави тъжно. — Жалко, че не съм куфарче. Щеше да ме обсипва с внимание.

— Времената са трудни, Бес. Подписването на договори е трудоемка работа — напомни ѝ Кинг. — Ямайка отчаяно се нуждае от чужди инвестиции, а хотела, който Боби ще строи, ще осигури работа на много хора и ще подпомогне икономиката. Ала трябва да бъде построен както трябва. Тези неща отнемат време.

— Отнемат безкрайни месеци — прошепна отчаяно тя.

— Скоро всичко ще приключи — каза той. — Тогава ще можеш да се върнеш в Оклахома Сити.

Бес вдигна поглед.

— Да, така е. Това си е истинска мечта. Вместо да гледам по цял ден хотелските стени, ще си гледам моите у дома — заяви отчаяно тя и го стрелна. — Ти вече не ни посещаваш, Кингстън. Почти непрекъснато си тук.

Той завъртя скоча в чашата си и пъхна свободната си ръка в джоба.

— Харесвам Ямайка — отвърна и нарочно погледна към Елиса. — И то много.

Бес си пое шумно дъх.

— Ще ми сипеш ли още, моля те? — подаде му тя празната си чаша.

— Според мен ти достатъчно, Бес — натърти Кинг. Погледна чашата и я премести настрана, а след това извърна очи към примирената Бес. Тя бе скръстила ръце в скута си и изглеждаше нещастна.

Елиса се чудеше какво да направи, за да ги развесели, но в този момент чу приближаването на кола по извитата пясъчна алея,

отклоняваща се от главния път. Чу се клаксон, а след броени секунди се хлопна и вратата на колата.

— Това е Боби — обяви равнодушно Бес.

Кинг отиде да го посрещне, а Елиса забеляза, че Бес го гледа с тъга в очите. Елиса забеляза също, че Бес не може да откъсне очи от Кинг.

— Какъв е съпругът ви? — попита тя, за да я разсее.

Бес примигна, сякаш се стресна.

— Боби ли? Той е... Ами, бизнесмен. Не прилича много на Кингстън, въпреки че имат една майка. Бащата на Кингстън е индианец — добави тя.

— Да, знам — усмихна и се Елиса. — Вие сте изключително красива.

Бес отвори широко очи.

— А вие сте много откровена.

— Така не ми се налага да измислям лъжи. — Елиса наклони глава на една страна и погледна Бес. — Как се запознахте двамата с Боби? — любопитства тя.

Бес тихо въздъхна.

— Господи, човек не знае какво да очаква от вас! Боби беше куотърбек, звезда на отбора, а аз бях мажоретка.

— Кинг ми каза, че сте женени вече десет години, а нямате деца — мислеше на глас Елиса. — Не сте ли искали?

Бес въздъхна и сведе поглед към обувките си.

— Че Боби кога да намери време? Или е в офиса, или говори по телефона. — Отметна гневно коса назад. — Дори не съм си представяла, че ще бъде така. Все си мислех... Всъщност, за какво са ни деца — измърмори тя и избегна погледа на Елиса. Намести се нервно на канапето. — Само да ни се пречкат. Много бих искала отново да се заема с уроците по пиано. Само че докато свиря, ще притеснявам Боби, когато се опитва да работи у дома.

— Колко тъжно — отбеляза Елиса съвсем искрено. — Според мен една жена има нужда да се осъществи като личност, точно както правят мъжете.

Бес се намръщи.

— Много силно впечатление ми направи, когато ме попитахте с какво се занимавам. Знаете ли, никога не съм се замисляла, че би могло

да излезе нещо от мен...

Елиса долови мъжки гласове, Кинг и Боби идваха, за нейно облекчение. Беше ѝ трудно да говори с Бес. Нямахте да се притеснява толкова, ако Кинг не се влюбваше в тази огорчена, объркана жена, ала това бе факт, който силно я тревожеше.

— А вие с Кингстън от колко време... Откога сте заедно? — Бес се постара да попита небрежно, но в гласа ѝ се прокрадна болка.

— Ами... — Беше ѝ безкрайно трудно да си измисля, затова остана доволна, че Кинг и още един по-нисък мъж внезапно се появиха на вратата.

— Ето те и теб. Най-последно обърна се Бес към по-младия мъж, който крачеше пред Кинг. Погледна го и бързо извърна очи. — Постигна ли това, заради което си тук? — попита тя. Въпросът прозвуча привидно невинно, ала Елиса долови обвинителна нотка в гласа на Бес. Може би се чудеше дали „това“ наистина бе бизнес.

— Разбира се — отвърна Боби. Огледа жена си с питащ и малко виновен поглед.

Изобщо не приличаше на Кинг, реши Елиса. Имаше тъмноруса коса и сини очи. Съвсем не изглеждаше зле, беше слаб, но с хубаво тяло. Устата му бе красива и като цяло беше приятен. Виждаше се, че е изморен, а по лицето му се бяха врязали дълбоки бръчки.

— Съпругът ти е одобрил подизпълнителите — обяви с широка усмивка Кинг. — А офертите са напълно приемливи. Да знаеш, Бес, че ще те направи богата.

— Прекрасно — заяви небрежно тя. — Още утре отивам да си купя нова норка.

— По-добре си осигури здрава клетка и яки ръкавици — каза хитро Елиса.

Бес вдигна поглед, очевидно учудена от забележката, и се намръщи.

— Клетка ли? Ръкавици?

Боби схвана шегата и избухна в смях, а от лицето му веднага се стопиха няколко години и той стана много по-приятелен.

— Страхувам се, че не разбрахте — обърна се Боби към Елиса. — Тя не иска живото животно. Става въпрос за палто.

— Палто от норки — съгласи се Елиса. — Ясно.

Очите на Кинг искряха, докато я наблюдаваше, а стиснатите му устни се разтегнаха в усмивка.

— Внимавай с това момиче — предупреди той брат си. — Умът ѝ е по-бърз и от моя.

— Как ли пък не, ста... Искам да кажа, любими — отвърна нежно тя и намигна на Кинг. — По една случайност знам, че когато става въпрос за бизнес, умът ти е по-остър и от бръснач.

— По-точно сравнение не съм чувал — съгласи се Боби.

— Ти сигурно си Елиса. Кингстън ми е разказвал толкова много за теб през последните две години, че имам чувството, че се познаваме. Каж ми, моля те, как го търпиш?

— Че какво толкова? — попита Елиса и погледна хитро Кинг, изпълнена с удоволствие, че той бе говорил за нея пред близките си. — Почти се обучих за командос, докато гледах едно телевизионно шоу за професионалните наемници.

— Точно момиче като за теб — разсмя се Боби и намигна на Кинг.

— И аз това му казвам — съгласи се тя.

— Че Кингстън не е толкова лош — прекъсна ги Бес и му се усмихна нежно. — Добре че беше той, иначе щях да вегетирам на този остров през последните две седмици. Нямам представа как щях да преживея без него.

Боби се разсмя и така и не забеляза напрегнатия поглед, който жена му отправя към брат му. В момента не откъсваше очи от Елиса.

— Да, така е, като имаш предвид колко малко време имам — отвърна той на Бес. — Знаеш ли, Елиса, ти си точно толкова чаровна, колкото Кинг казва — добави Боби.

Елиса се усмихна и отвърна нещо любезно. Изобщо не беше подготвена за внезапно проблесналото раздражение в очите на Бес.

ТРЕТА ГЛАВА

Боби погледна любопитно Бес и отново насочи вниманието си към Елиса.

— Радвам се, че си се върнала — каза ѝ той. — Кингстън беше направо нетърпим през последните няколко дни.

Кинг се намръщи, ала не се улови на въдицата.

— Значи все пак съм ти липсвала? — запърха отново с клепки Елиса. — Но това е просто чудесно!

— Разбира се, че ми липсваше — потвърди остро той.

— Боби, ти какво ще пиеш?

— Нищо — отвърна тихо Бес. — Ще ми се да се връщаме в хотела — обърна се тя към съпруга си със студен поглед. — Уморена съм.

— Опитай се да участваш четири дълги часа в борд на директорите и ще те питам колко свежа ще си след това — предизвика я съпругът ѝ. — Виж, Бес, утре си тръгваме и може да нямам възможност да видя Кингстън седмици наред. Искам да поговоря с него за новия проект.

— Можеш да говориш с него и по телефона — настоя изпълнената с досада Бес и се изправи. С десетсантиметровите си токчета бе висока почти колкото съпруга си. — Как е възможно да намиращ време за всички други, а за мен дори не се сецаш. Май скоро ще се наложи да си записвам час за среща.

— Ти просто не разбираш — въздъхна отчаяно съпругът ѝ. — Нищо, миличко. Хайде да вървим. — Погледна извинително Кинг и Елиса. — Благодаря за поканата, нищо че така и не получих нищо за пиене. Ще ти звънна сутринта, брат ми.

— Става — отвърна Кинг.

— Можем да отидем да се поразходим — измърмори Бес към Боби, когато и двамата тръгнаха.

— Разходка ли? Да не си луда? Трябва да прегледам офертите — сопна ѝ се Боби.

Тя понечи да каже нещо, ала след това се отказа.

— Да, разбира се. — Пристъпи към вратата и извика през рамо. — Лека нощ, Кингстън, Елиса. — Не погледна нито един от двамата. Продължи към колата, милвана от горещия вечерен ветреца.

— Направо не знам какво ѝ става — опита се да се извини Боби. — Откакто дойдохме, е нетърпима. А няма как да престана да работя, нали? Не ми остава време да я забавлявам, а пазарът на петрол така се е свил, че парите не ни достигат. Ако не бяхме разширили бизнеса преди няколко години и не се бяхме заели със строителство, сега щяхме да живеем на общезитие. — Погледна Кинг. — Напоследък всичко я отегчава. Какво ще кажеш да я оставя при вас за седмица-две, а аз да се върна в Оклахома и да наваксам с работата? — попита той напълно невинно.

Елиса бе застанала до Кинг на вратата и усети как той се напрегна.

— Двамата с Елиса се канехме да прекараме известно време при родителите ѝ във Флорида — отвърна най-неочаквано Кинг. — Не че Бес не е добре дошла тук, когато пожелае...

— Не искам да я оставям сама — въздъхна Боби. — Просто ми хрумна. Значи родителите ти живеят във Флорида — усмихна се той на Елиса.

— Да, в Маями — отвърна тя. Това ѝ дойде изневиделица. Сигурно Кинг се опитваше да се измъкне, но самата мисъл да го заведе у дома я притесни. Родителите ѝ не одобряваха модните ѝ дизайнерски идеи, а за приятелство с мъж като Кинг и дума не можеше да става. Сигурно щяха да решат, че е някой плейбой. Ами как щеше да се вмести Кинг при ексцентричните ѝ родители? Сърцето ѝ замря. След това си каза, че той просто се опитваше да се измъкне. Не говореше сериозно.

— А те с какво се занимават? — продължи да я разпитва Боби.

— Баща ми е св... — Усети се навреме, секунда преди Кинг да я опципе, и се стресна. — Занимава се с древна история — обясни Елиса и погледна гневно Кинг. — А майка ми е домакиня.

Боби кимна.

— Имаш ли братя и сестри?

Тя поклати доволно глава.

— Не. Едно дете съм.

— Хайде, върви — прекъсна я Кинг, сякаш му стана неприятно, че Боби проявява интерес към нея. — Бес ще си тръгне сама, ако не побързаш.

— Самата истина — съгласи се той. — И така, лека нощ.

— Лека нощ — отвърна Кинг.

Боби си тръгна и след минута колата изръмжа гневно по алеята.

— Май не са идеалната двойка, а? — попита тихо Елиса, докато гледаше как задните светлини изчезват сред палмите.

— Едно време бяха — отвърна Кинг. — В най-трудните времена двамата бяха заедно и се наслаждаваха на простички неща, като да зяпат витрините или просто да се разхождат. След това парите потекоха, а Бес заприлича на дете в магазин за бонбони. Искаше всичко скъпо. — Той въздъхна. — А Боби настояваше да ѝ осигури всичко, което тя пожелае. Работеше все по-упорито и по-упорито, за да ѝ осигури каквото е поискала, ала така престана да се задържа вкъщи. Когато пазарът на петрол се сви, брат ми стана съдружник в малка строителна фирма у дома. — Кинг замълча за момент, а след това замислено продължи. — Боби винаги се е опитвал да се състезава с мен. През последните години полага двойно повече усилия. Това означава, че Бес прекарва все повече време сама, а тя не е от жените, които кротко ще седнат да чакат мъжа си. Дори не е от хората, които обичат да се застояват у дома. Жалко, че двамата с Боби нямат деца. — Обърна се и така и не видя острия поглед на Елиса. Нима не бе разбрал, че Бес прикриваше съкровено то си желание? Елиса бе напълно сигурна, че Бес иска деца, при това много. Той си сипа още скоч. — Ти искаш ли още? — обърна се към нея Кинг.

Тя кимна.

— Да, благодаря. А той защо иска да се състезава с теб?

— Просто си е такъв, струва ми се. Малкият брат няма да се остави да е на второ място. В момента е на двадесет и осем и ми се струва, че иска да ме надмине във финансов план, преди да стигне моята възраст. — Сипа на Елиса и отвори плъзгащите се врати към плажа. Остана там, висок, самотен, а ветрецът сякаш прокара пръсти през гъстата му черна коса, докато наблюдаваше как вълните се разбиват на бяла пяна в пясъка. — Не му е приятно, че баща му ме посочи за равноправен наследник — добави той. — Двамата с баща му

се разбирахме доста добре, поне по отношение на бизнеса, затова ми се струва, че Боби се чувстваше донякъде застрашен.

— Та той ти е доведен брат — каза колебливо Елиса, спомнила си, че Кинг не гори от желание да обсъжда семейните си проблеми.

— Точно така. — Вдигна чашата към устните си с горчива усмивка. — Той не е боклук със смесена кръв, нали сама видя?

Тя го погледна ядосана.

— И ти не си — сопна се Елиса. — Наполовина апах си, което е нещо съвсем друго.

Кинг изви развеселен едната си вежда.

— Много съм ти благодарен, че ми изясни този въпрос — измърмори сухо той и отново се загледа във вълните.

В продължение на няколко минути отпиваха мълчаливо, а тя не можеше да се начуди колко освободена се чувстваше под въздействието на алкохола. От много време не бе пила повече от чаша вино. Затова сега водката ѝ оказваше необичайно въздействие и я караше да усеща присъствието на Кинг както никога досега, както и да забрави задръжките си. Усещаше се лека и въздушна. Безразсъдна. В тялото ѝ припламваше желание. Елиса остави празната чаша, а ръката ѝ сякаш се движеше в забавен кадър. Той също допиваше напитката си. Дали не му беше третата? Вече бе загубила броя им. Бес явно му бе влязла под кожата. Елиса се зачуди дали бе трезвен.

— Само те ли са ти единствените роднини? — попита след минута тя и пристъпи до него.

— Бащата на Боби почина преди няколко години — отвърна Кинг. — Майка ни е в старчески дом. Алцхаймер. Посещаваме я, но тя вече не ни познава.

— Ужасно е. И за вас, и за нея.

— Така е — съгласи се той. Отпи дълга глътка. — Нищо не знам за баща си. На него му писнало от богатите приятели на майка и ни напуснал, когато съм бил малък. — Сведе поглед към чашата. — Беше от Ню Мексико, ала работеше по петролните сонди в Оклахома. Там се запознал с майка ми. — Погледна я. — Тя бе руса, със сини очи, като на Боби, и обичаше лекия приятен живот. Парите бяха всичко за нея. Баща ми имаше по-простички вкусове.

— Не трябваше да те питам — отвърна тихо Елиса. Остана учудена, че Кинг с такава готовност сподели тези лични неща. Или бе

прекалено разтърсен от Бес, или алкохолът му бе повлиял.

Загледа се в разкопчаните копчета на ризата му и разхлабената му вратовръзка. На фона на бялата риза кожата му изглеждаше потъмня от обикновено. Очите ѝ се задържаха на тъмните косъмчета, покрили стегнатите мургави мускули.

Сякаш усетил втрещения ѝ поглед, той се обърна към нея и погледите им се срещнаха. Кинг не отмести своя. Сърцето ѝ запърха като обезумяло, а той метна току-що запалената си цигара настрани, пристъпи към нея и я привлече до себе си, така че гърдите ѝ докоснаха неговите. Под костюма не бе облякла нищо и усети как зърната ѝ се втвърдяват при допира. Тя се напрегна и се опита да се отдръпне, а в същото време си помисли дали и Кинг бе усетил реакцията ѝ.

— Всичко, свързано със секса, те притеснява, нали? — попита нежно той, усетил напрежението ѝ. — Не бива да се плашиш от мен, нали сама го каза. Затова прибери зъбките, докато си с мен.

— Не мога! — изхлипа Елиса. Бе притиснал гърба ѝ към плъзгащата се врата и тя се намираше между хлад и топлина, а зърната ѝ ставаха все по-чувствителни до твърдата му гръд.

— Шшш — прошепна до слепоочието ѝ Кинг. — Не се страхувай. Няма да те нараня. — Усмихна се нежно. Напитките бяха свършили работа, той най-сетне бе започнал да се държи естествено и дори малко объркано, което бе истинско облекчение след тежките мисли, които го бяха налегнали напоследък. В момента си мислеше, че няма начин Бес да бъде негова, но и Елиса си струваше, нали така? Срамежлива, девствена — истинско изкушение за един мъж. Какво толкова, ако я понаучи на това-онова... Все пак държеше на нея. А и кой по-добре би се справил със самоналожените ѝ ограничения и комплекси? Одеве почти призна, че би го допуснала до себе си.

— Защо правиш всичко това? — попита тя с леко писклив глас. Пръстите ѝ понечиха да го отблъснат, ала когато дланите ѝ докоснаха топлата му кожа, покрита с косъмчета, Елиса се предаде и се отпусна до него. Усети, че няма желание да го отблъсне. Водката бе сторила нещо с волята ѝ. Прииска ѝ се да се облегне на него, вместо да се съпротивлява, близостта му я караше да тръпне.

— Защото имам нужда от нещо, което да ми отвлече вниманието, за да не се забърквам в неприятности. Така че ти ще бъдеш моето хоби — каза Кинг.

— Не искам да се превръщам в твое хоби — опита се да му се противопостави Елиса. Краката ѝ започваха да треперят.

— В началото аз бях твоето — напомни ѝ той. — Сама си виновна.

— Онова беше различно. Ти беше депресиран — опита се да се измъкне тя. Кинг бе прекалено близо. Вдъхваше стипчивата му чиста миризма, която я замая дори повече от водката. Голите му гърди бяха стегнати под пръстите ѝ, а Елиса го виждаше непосредствено до себе си, усещаше аромата му и неподозирани нови чувства се вихреха в нея и караха сърцето ѝ да бие тежко. Толкова невероятно мъжествен и толкова близо до нея.

— Аз ли съм бил депресиран? — попита той, без да крие колко му бе забавно.

— Беше съвсем сам — отвърна тихо тя и избегна погледа му. — Отначало те съжалявах. Аз също бях сама и ми се стори, че ще бъде хубаво да си имам приятел.

— Нали имаше Вожда — изтъкна Кинг и се ухили. — Та като говорим за Вожда... — Той се огледа. Огромният папагал се бе настанил на обръча в клетката със затворени очи и бе прибрал единия си крак. — Много странно. Заспал е, без да го покриваме. Дали антибиотикът му действа? Как мислиш?

— Нито киха, нито хърка — отвърна Елиса, доволна, че бяха преминали на друга тема. — По-добре е. Просто му се спи. Винаги заспива привечер, когато теб те няма. — Тя се усмихна. — Влюбен е в теб.

— Според мен той е тя — разсмя се Кинг. След това отново насочи вниманието си към нея и огледа бюстието и костюма ѝ с присвити очи. Пробва да потрие гърдите си в нейните и Елиса възкликна от неочакваното удоволствие, което я прониза. Изчерви се до корените на дългата си коса.

— Кинг!

— Шокирана си, нали? — попита той и вдигна присвитите си очи към нея.

Очите ѝ не се отделяха от неговите, а любопитството веднага измести нервното напрежение, надигнало се от непознатата интимност.

Погледът му задържа нейния, а ръцете му, стиснали кръста ѝ, започнаха да описват кръгове и да я притискат все по-близо до твърдите му, топли гърди.

Единствените звуци, които тя долавяше, бяха дрезгавия рев на вълните, разбиващи се в пясъка, и забързаното си дишане. Нямаше сили да погледне Кинг, когато я завладя новото усещане, затова склони глава на рамото му. Той също дишаше тежко и Елиса долови ударите на сърцето му.

Палците му минаха под ръцете ѝ и погалиха гърдите ѝ отстрани, почувстваха мекотата им, усетиха трепета ѝ на удоволствие, породен от непривичната ласка.

— Нямаш сутиен, нали? — прошепна той с дълбок и тих глас до ухото ѝ. — Тази коприна е толкова тънка, че имам чувството, че те държи гола в ръцете си.

В представата ѝ се завихриха еротични образи и тя прехапа устни, за да не извика. Ноктите ѝ се забиха в раменете му, а краката ѝ заплашваха да поддадат всеки момент. Младата жена потръпна.

— Елиса — пошепна с дрезгав глас Кинг.

Тя долови мириса на скоч по дъха му, но дори и това ѝ се стори изключително възбуждащо. Ръцете му неочаквано я повдигнаха и притиснаха в толкова стегната прегръдка, че усети ребрата му. Притисна се в него, заровила лице в шията му, и непрекъснато поемаше възбуждащата мъжка миризма. Главата ѝ се въртеше, тялото ѝ копнееше за нещо, което никога преди не бе изпитвала, а гърдите ѝ бяха опрени в твърдите мъжки мускули. Той ухапа нежно ухото ѝ, а след това прокара език по меките му извивки и Елиса извика от възторг.

Прегърна го още по-силно през врата, лицето ѝ бе поруменяло от неочаквано обзелата я страст. Грешеше, или наистина бе усетила трепет в ръцете, които я прегръщаха толкова умело.

Бузата му докосна нейната.

— Гърдите ти са набъбнали — прошепна Кинг и я намести до тялото си. — Болят ли те?

— Да — въздъхна тя, без да мисли. — О, Кинг! — Любопитството ѝ бе замъглило предпазливостта, бе прогонило страха, който винаги изпитваше от моменти на интимност, и Елиса се бе

оставила на неповторимото усещане на влажната мъжка кожа до нежните си гърди.

— Мога да ги накарам да спрат да болят — прошепна дрезгаво той. С целувки се спусна от лицето ѝ към гърлото и тя усети забързаното му неравномерно дишане. — Ето така...

Устните му се насочиха към коприненото бюстие и се притиснаха отворени и горещи към извивката на гърдата ѝ.

Тя извика от удоволствие и изви гръб към него.

Викът ѝ стресна Кинг и той осъзна какво се кани да направи. Изправи рязко глава, очите му разширени и объркани.

— Мили боже! — промълви. Не бе очаквал да се случи подобно нещо. Не бе предполагал, че ще я пожелае толкова силно. До този момент не бе и помислял за подобно нещо, не бе и сънувал... Усети колко напрегнато бе тялото му, пусна я рязко и ѝ обърна гръб, защото не искаше Елиса да разбере какво въздействие има върху него. Тя го гледаше недоумяващо. Кинг дишаше накъсано, когато се протегна към недопитата чаша, оставена на масата. Ръката му леко трепереше, докато поднасяше напитката към устата си. — Извинявай — каза той и остави вече празната чаша отново на масата. — Не очаквах да се случи подобно нещо.

Кинг ѝ се извиняваше, забеляза Елиса, ала защо? Защото я желаше ли?

— Нямах нищо против. — Сама се учуди, че му бе казала истината. Не бе имала нищо против, че той я желае. Усещането бе невероятно, опияняващо.

Кинг се обърна, а тъмните му очи бяха стъклени и учудени.

— Защо не?

Тя сви безпомощно рамене.

— Не знам. — Очите ѝ се преместиха към гърдите му.

— Все още болят... — прошепна неуверено.

Устните му се разтвориха, сякаш му бе трудно да диша.

— Изпитвала ли си подобно нещо с някой друг? — попита той, учуден, че изведнъж бе станало толкова важно да разбере.

— Не — призна Елиса с тих, спокоен глас.

Кинг не можеше да реши какво да прави. Дали да я изпрати у тях, или да я отведе в леглото си и да изпита цялата ѝ сладост? По

дяволите? Как бе възможно две чаши алкохол така да му размътят главата?

Тя го погледна, веднага забеляза неувереността в очите му и разбра каква бе причината. Изчерви се.

— Не мога да спя с теб — прошепна уплашено. — Много ми хареса... Това, което направи с мен преди малко, но... Не приемам такива неангажиращи връзки. Дори с теб.

Тъмните му очи се плъзнаха по тялото ѝ и той изтръпна, щом се сети за мекотата, до която се бе докоснал преди малко. Улови погледа ѝ.

— Ще те накарам да поискаш — каза Кинг с непознат чувствен глас.

— А после? — попита Елиса.

Той си пое бавно дъх.

— Господи, какви ги говоря?

— Беше ти трудно — каза тя и се насили да не приема думите му прекалено сериозно. Кинг бе разочарован, нищо повече, а Елиса му бе поддръка и той бе забравил защо би трябвало да се въздържа. — А на мен ми се иска нещата да бяха по-различни.

— И на мен. — Пъхна ръце дълбоко в джобовете си. — Вярвай ми, и на мен. — Бе истина, че тялото му тръпнеше от желание. Странно, каза си Кинг, да реагира така на Елиса, след като се страхуваше да пожелае Бес. Да не би да бе насочил желанието си в погрешната посока? Господи, дори не бе в състояние да мисли трезво.

— Най-добре да си вървя.

Той се обърна.

— Ще те изпратя.

— Недей. Няма нужда. Ще ме наблюдаваш от вратата — каза тя бързо, може би прекалено бързо.

— Не можах да се сдържа — обясни тихо Кинг, прочел безпогрешно тревогата по красивото ѝ лице, и се усмихна, когато забеляза, че се бе изчервила. — Тялото на един мъж веднага издава намеренията му. Сигурен съм обаче, че няма да се възползваш от мен — добави той в опит да се пошегува.

Елиса го погледна и се заля от смях.

— Ти си един ужасен тип!

— Много съм уязвим — промълви Кинг, когато отвори входната врата и се дръпна, за да мине тя. — Един мъж трябва да пази честта си, не е ли така? Може някой ден да се ожена. Тя ще иска да бъде първата.

— Сигурна съм, че ще бъде поне петнадесетата — обади се Елиса и се разсмя на собствената си дързост. След като опияняващите мигове преди малко бяха отминали, вече ѝ бе отново лесно да говори с него, дори за интимни неща.

— Не са чак толкова много — измърмори той, докато вървяха, милвани от ветреца, топъл и солен, разрошил листата на палмите.

— Не си се научил на онова, което ми демонстрира, от някоя книга — заяде се тя.

Кинг изви едната си вежда и се засмя.

— Наистина не съм. — Спря и повдигна брадичката ѝ. — Господи, беше толкова хубаво. — Устните ѝ се разтвориха, а дъхът ѝ заседна в гърлото. Той се разсмя тихо, гневно, пое грубо ръката ѝ и я поведе по обляния от луната плаж. — Сигурно съм пиан — измърмори Кинг. — Ще трябва да забравиш някои от нещата, които се случиха тази вечер. Не бях на себе си.

Това бе самата истина. В момента дори му бе трудно да говори. Имаше нужда от студен душ — спешна нужда. А по някаква причина не искаше Елиса да разбере колко силно бе разтърсен от случилото се. Бе шокиран, обладан от неочакваното желание да съблече костюма ѝ, да я събори тук, на плажа, и да я направи своя. Спомни си как изглеждаше в онази сексапилна нощничка и едва се сдържа да не изстене на глас. Да, трябва да беше пиан. Как изобщо бе възможно да си представи нещо между тях двамата? Тя, с нейните комплекси, а той с невъзможното си увлечение и объркани чувства към Бес. Да не би това, което хората наричаха любов, да се опитваше да го обсеби? Или пък винаги бе желал Елиса и не си бе позволявал да си го признае, заради това, че тя обикновено се отдръпваше физически?

— Защо се умълча? — попита Елиса, когато стигнаха до вратата.

— Не мога да приема собственото си поведение — заяви кратко Кинг.

— Беше ти много трудно — отвърна тя, но така и не успя да се насили да срещне очите му. — А и въздействието на алкохола.

— Сигурно. Това трябва да е било. Ще забравя, че се е случило.

— Така е най-добре — съгласи се небрежно Елиса и се насили да не показва колко бе притеснена.

— Не е нужно да се преструваш, че е толкова лесно — забеляза той, кой знае защо подразнен, готов да отвори уста и да изрече всичко онова, за което се бе зарекъл да мълчи. Не успя да се сдържи. — Имаш ли представа колко ми се иска да те положа на пясъка и да те направя моя? Имаш ли представа? — попита грубо Кинг. — Затова най-добре стой настрана, докато не дойда отново на себе си. — Изпълнен с болка, готов да ѝ се нахвърли, без да се замисля повече, той нанесе окончателния удар. — Всичко, което направих одеде, беше заради Бес, от желание по Бес, не го забравяй.

Беше лъжа. Кинг бе толкова объркан, че сам не знаеше какво да мисли в момента. Само че доста хора щяха да бъдат наранени от това, че Бес напоследък проявяваше интерес към него, а никак не му се искаше и Елиса да е сред тях. Бе готов на всичко, на абсолютно всичко, за да я задържи далече от себе си. Не бе нужно тя да рискува невинността си заради избликналото му желание. Затова трябваше да бъде жесток, въпреки че тъкмо сега Елиса едва ли щеше да го разбере. Някой ден обаче щеше да му благодари за ужасното му държание.

Тя стисна зъби. Не бе шокирана от това признание — вече бе предположила, че бе послужила като заместителка за Бес, ала защо му трябваше да бъде толкова груб?

— Тогава мога да ти кажа лека нощ.

— Казвай, каквото имаш да казваш, и се прибирай — той пхна ръце в джобовете си.

— Боже, колко си мил — измърмори Елиса. Обърна се, за да отключи вратата, и го погледна ядно през рамо, когато влезе. — Благодаря за прекрасната вечер. Беше изключително приятно.

Кинг също я погледна лошо.

— Включително и начина, по който ми увисна на врата ли? — попита със студена подигравателна усмивка, наливайки още масло в огъня.

Просеше си шамар. Опита се да си каже, че е пил, но единственото ѝ желание в този момент бе да го блъсне върху кораловия риф и да докара някоя акула!

— Бях пийнала — призна тя. — Ти също.

— Е, втори път подобна грешка с теб няма да направя — отвърна студено той. — Очевидно не носиш на пиене.

Нямаше представа защо я предизвиква. Защо не я оставеше да влезе вътре, където щеше да е на сигурно място, далече от него.

— Казало гърнето на похлупака! — отвърна Елиса, изпълнена с гняв. — Ти започна.

— А ти нямаше нищо против — изтъкна Кинг.

Тя сви юмруци.

— Следващия път, когато имаш нужда от помощ в любовния си живот, намери си друго опитно зайче. Няма да замествам снаха ти!

— Престани да крещиш — изръмжа той.

— Ако искам, ще крещя. И си искам папагала!

— Щом се оправи, веднага ще си го получиш — кресна в отговор Кинг.

Долната ѝ устна трепереше. Беше готова да заплаче. Стисна юмруци и усети, че се тресе от гняв и разочарование. Ето че крещеше неща, които не бе искала да каже, а пък не можеше да се спре и не знаеше как да постъпи. Никога преди не се бе чувствала по този начин, дори не успяваше да разбере какво не е наред.

— Мразя те! — кресна Елиса.

Кинг извади ръце от джобовете си и се приближи, като обхвана лицето ѝ с тънките си пръсти, за да я задържи здраво.

— Наистина ли, Елиса? — Нали тъкмо това се опитваше да постигне? Да я защити от самия себе си. Само че щом се вгледа в огромните ѝ бляскави очи, усети как го завладява някакво ново чувство и го изпълва с неутолимо желание. Та той бе просто мъж. — Това ще ти послужи вместо леден душ... — каза тихо и сведе глава. Устните ѝ останаха притиснати под неговите. Кинг повдигна глава за секунда и продължи с още по-интимна целувка, а езикът му нахлу в устата ѝ, докато пръстите му се затегнаха, за да има главата ѝ по-добра опора. Тя простена и той притаи дъх. — Отвори уста — изръмжа Кинг и спусна длани към гърлото ѝ, повдигайки нежно брадичката ѝ. — За бога, Елиса, отвори уста... — Тя се подчини и затрепери, когато той задълбочи целувката. Коленете ѝ омекнаха и заплашваха всеки момент да поддадат, ала щом тялото ѝ се подпря в неговото, Кинг сякаш изтрезня. Бавно откъсна устни, повдигна глава и я докосна със съвсем лека въздушна целувка. Усети гърдите ѝ до своите, гладки, с твърди

върхчета, забеляза омаята от обърканото ѝ желание. Елиса... Той примигна, неспособен да мисли. Желаше я. Тялото му тръпнеше от копнеж, едва се удържаше да не я притисне на топлия пясък и да усети кожата ѝ под дланите си... Елиса... Изруга тихо и се спря рязко, усетил отново, че самоконтролът му се топи. Не бе имал намерение да позволи подобно нещо да се случи. Проклетият скок! Какви ги вършеше? Стегна се и неочаквано я отблъсна от себе си. — Нали това искаше? — попита Кинг, защото се опитваше да я нарани, да я накара да плати заради собствената му липса на самоконтрол. — Сега вече знаеш, така че бягай вътре, малката. Останалата част ще трябва да я научиш с някой друг. Аз не се занимавам с девственици.

Тя преглътна. Изобщо не го разбираше, напротив, той сам си противоречеше. Юмруците му бяха свити и Елиса забеляза как силното му тяло бе разтърсено от тръпка. Пил е прекалено много, каза си. А това бе опасно.

— Да не би да съм те молила? — изстреля в отговор тя.

Мразеше го. Ах, как го мразеше! С разтреперани ръце отвори вратата, влезе вътре и я тръшна след себе си, а след това превъртя ключа. Отвън се разнесе някаква ругатня.

Подпря се немощно на стената и въздъхна. Не беше очаквала да се случи подобно нещо. Всъщност, последното, което бе очаквала след избухването му, бе да я целуне. Никога преди не я бе целувал. Като се замисли, та те не се бяха карали до този ден. Усети как в гърлото ѝ се надига буца, щом разбра, че бе загубила най-добрия приятел, когото някога бе имала, а дори не разбираше защо стана така.

Стъпките му заглъхнаха и единственото, което чуваше, бе карибския вятър. Докосна устните си с почуда и усети как бяха подпухнали. Опипа ги с език и отново усети вкуса му.

Сякаш бе сънувала. Кой знае защо, Кинг не приличаше на себе си, а и тя също. Но случилото се нямаше смисъл. Той определено страдаше по снаха си и не би трябвало да е способен на такава страст с друга жена. А може и да не беше права. Прокле се, задето не знаеше нищо за мъжете и как реагират.

Опитваше се да разбере случилото се и реши, че ако Кинг я бе използвал като щит, значи изпитваше специални чувства към Бес. Нежният му поглед, когато и да извърнеше очи към снаха си, бе дал възможност на Елиса да надникне зад маската на обичайната му

хладна резервираност. Очевидно Бес винаги бе означавала много за него, а сега за пръв път той я приемаше по различен начин — като привлекателна жена, не като роднина.

Елиса въздъхна и си спомни с чувство на вина каква омая я бе обхванала в прегръдките му. Бе сигурна, че водката имаше вина. Очевидно алкохолът и на него бе подействал. Влезе си в стаята, включи лампата и тихо съблече костюма, за да си сложи дълга, обикновена памучна нощница. Кинг сам ѝ бе казал, че каквото и да направи с нея, то ще бъде продиктувано от желанието му към Бес. Дали това бе истина, запита се тя. Толкова много неизяснени въпроси. Хубавото им приятелство се бе превърнало в надхитряне.

Среса дългата си коса и си легна. Само че щом изгаси лампата, отново усети топлите устни на Кинг върху своите, почувства как езикът му нахлува в устата ѝ и усети невероятната му целувка за пръв път. Лицето ѝ започна да пари, когато си спомни колко разгорещен бе той. И как смееше да я обвинява, че му се бе хвърлила на врата! Невероятно, колко много я бяха засегнали острите му думи. През последните две години Елиса не бе видяла нищо от избухливия му нрав. Може би никога нямаше и да го изпита, ако Кинг не се бе опитал да я прельсти. Мъже!

Сексапилната нощница все още се намираще на леглото му, сети се тя, дано да го накара да сънува кошмари. Обърна се на другата страна, затвори очи и взе да брои вълните, за да заспи. Само стой и гледай, Кинг Роупър, закани се ядно Елиса, ти пак ще ми поискаш услуга...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В обърканите си накъсани сънища Елиса усещаше гальовните ръце на Кинг да се спускат по тялото ѝ, да я учат на нови неща, да я даряват с непознати усещания. Виждаше как лицето му се напруга от страст, усети трептенето на мускулите му, когато тялото му поде непознат първичен ритъм...

Изправи се в леглото, обляна в пот, разтреперана под влиянието на тези разтърсващи чувствени сънища. Собствената му реакция я бе шокирала. Нима всичките тези години, в които бе потискала сексуалността си, сега щяха да се взривят право в лицето ѝ? Снощи отдавна вкорененият ѝ страх от интимност бе изчезнал и за пръв път в живота си бе усетила истинско желание.

Заради водката е, мислеше си инатливо тя и се опитваше да обуздае непонятните чувства. А можеше ли да забрави как Кинг я обвини, че му се бе хвърлила на врата?

— Точно така беше — измърмори Елиса, докато влизаше в хола с изглед към плажа. — Точно така. Аз насила го накарах да ме прегръща и да ме целува по...

Преглътна и се опита да не обръща внимание на втвърдените си зърна. Това бе просто ужасно! Къде ѝ беше гордостта?

Направи си чаша кафе и отвори кутия сладки, загриза една без апетит и се зае да нахвърля някои идеи на големия си бележник. За зла беда нищо не ѝ хрумна. Остана надвесена над бележника няколко минути, след това се предаде и излезе на малката веранда. Дългата ѝ коса и пъстрата ѝ роба бяха подети от вечно подухващия от морето вятър и тя се остави да се понесе на песента на вълните, докато се визираше в огромна платноходка близо до хоризонта.

Ямайка бе място от мечтите, каза си. Пиратски легенди и очарователни хора. Извърна очи към далечен хълм, на върха на който се виждаше голяма къща, наречена Роуз Хол. Ако можеше да се вярва на легендата, много отдавна собственичката Ани Палмър, наричана от местните Бялата вещица от Роуз Хол, убила трима съпрузи и приютила

неколцина от любовниците си тук, освен това практикувала вуду и измъчвала робите си.

Веднъж, след като обиколи призрачната къща, Елиса дни наред сънува кошмари. Една нощ, спомни си тя, се събуди от собствените си писъци, а на вратата се чукаше. Беше Кинг. Долнището на пижамата му, което се подаваше изпод панталона, бе доказателство колко внезапно бе хукнал към нейната вила. След като разбра, че всичко бе наред, той ѝ се изсмя, но я приласка като дете. Дори тогава, докато седеше до нея на леглото и я прегръщаше, Кинг не я бе забелязал като жена. Утешаваше я, ала нямаше и следа от желание в държанието му. А сега, след случилото се снощи, не можеше да мисли за него просто като за приятел.

Отиде до плажа и забеляза, че колата му я нямаше. Къде ли беше отишъл? Реши, че не бе нейна работа, отметна косата си назад и отново се обърна към огромния пътнически кораб в далечината, отправил се към открито море.

Вилата ѝ бе доста встрани от пътя и Елиса не знаеше какво става в града, а и така ѝ харесваше. Все едно, сигурно бе много приятно да се живее в Мо Бей, както всички наричаха Монтиго Бей, и да наблюдава хората от огромните презокеански кораби, които посещаваха острова.

Стисна чашата кафе в ръка и седна на топлия пясък, загледана в грациозните извивки на дърветата под поривите на вятъра. Тук бе истински рай. Толкова тихо, спокойно и незамърсено.

Затвори очи и си представи как двамата с Кинг са на плажа на лунната светлина и се любят страстно до забрава, а около тях се разбиват вълните...

Отвори рязко очи, скочи на крака и за малко не се заля с кафето. Притеснена от тези нежелани образи, се запрепъва към къщата и отново се зае с работата си. Този път довърши три модела, които одобри.

Не си спомняше някога да бе прекарвала по-дълъг ден. На здрачаване чу как Вожда на червенокожите вие като морска сирена и ѝ се прииска да отиде и да си го вземе, но се заоблачаваше и щеше да му е по-добре там, където се намираше в момента. Почувства се неестествено самота, затова ѝ липсваха толкова много крясъците му и молбите да получи някоя вкусна хапка, докато тя обядваше или

вечеряше. Почти винаги разделяше с него обелените пресни плодове и хляб, които лакомникът поглъщаше с нескрито удоволствие.

Въздъхна и обърна гръб на прозореца. Птицата определено ѝ липсваше. Кинг щеше да ѝ липсва още повече. След снощи бе сигурна, че той нямаше да иска да има нищо общо с нея. Все още не можеше да повярва, че бе пожелал да я отведе в леглото. Радваше се, че бе проявила достатъчно здрав разум, за да откаже, ала все още се изчервяваше, когато се сетеше какво му бе позволила да прави с нея до плъзгащите се врати. Стига с тези мисли, опита се да си наложи Елиса.

Малко след смрачаване се мотаеше из кухнята по къси панталонки и мъжка риза с дълги ръкави, когато забеляза Кинг да се връща в компанията на Боби и Бес. Намръщи се. Те не трябваше ли да са си тръгнали тази сутрин?

След броени минути телефонът ѝ звънна.

— Прибрах се — каза Кинг с дълбокия си, сексапилен глас, който тя веднага се сети, че бе за заблуда на противника. — Защо не дойдеш да пийнем по нещо? Боби и Бес ще останат при мен тази вечер.

Зачуди се какво извинение да измисли.

— Трябва да нахраня раците отшелници и да сготвя един омар...

— Ще се видим след пет минути — сряза я той, без да обръща внимание на опита ѝ за шега, и затвори.

Елиса изпепели с поглед слушалката. Прииска ѝ се да му звънна и да му обясни какво да направи с противното си държание, но след като бе започнала този театър, трябваше да докара нещата докрай. Защо, и сама не можеше да каже.

Преоблече се в черна рокля с презрамки, сложи си чорапи и високи токове и се упъти към къщата на Кинг.

Вожда на червенокожите я превъзнесе до небесата, щом я видя.

— Тихо, сладурче — скара му се шеговито тя, кимна на Боби и притихналата Бес и се приближи към папагала.

Очевидно той бе загубил склонността си да хапе. Фиксира я с поглед, наведе лекичко глава, за да бъде почесан и загука:

— Здравей, красавице.

— И ти ми липсваш, птицо проклета — измърмори Елиса и приближи нос до клетката.

— Аз не бих си завирала носа толкова близо — възкликна Бес.

— Мъдро решение — отвърна небрежно Кинг. — Той е непредсказуем. Не позволява на никого, освен на Елиса, да се приближава до него.

— Хайде сега да спиш — прошепна Елиса, след като прецени, че бе чесала достатъчно дълго зелената глава на Вожда.

Зае се да покрие клетката, почувствала се доста неловко в присъствието на Кинг — нещо, което не ѝ се бе случвало през двете години, откакто се познаваха. Дори не намери сили да го погледне в очите, толкова бе притеснена.

— Очаквах да те заваря тук — отбеляза Бес. Бе облечена в широк жълт комплект с панталони на цветя, който много отиваше на русата ѝ коса. Беше полуизлегната на огромния бял диван.

— Трябваше да поработя над някои модели — отвърна Елиса.

— По-добре работи в собствената си вила, защото няма кой да я разсейва — обясни Кинг и тъмните му очи се присвиха към извърнатото ѝ настрани лице.

Боби не бе промълвил и дума, освен когато я поздрави топло. Беше надвесен над финансови доклади, пръснати по масичката, и не забелязваше никой и нищо около себе си.

Бес го погледна тъжно и отново насочи вниманието си към Елиса и Кинг.

— Какво ви е на вас двамата? Май не си говорите — забеляза тя. Очите ѝ открито флиртуваха с Кинг.

Той прочисти гърлото си и загледа строго Елиса.

— Колко си наблюдателна, Бес. Двамата с Елиса имахме малко спречкване, ала не е нищо сериозно.

— Абсолютно нищо сериозно — стрелна го с отровен поглед Елиса. — Просто загубих самообладание и му се хвърлих на вра... — Изведнъж усети как две яки ръце я сграбчат и я завличат към спалнята. — Изнасилват ме! — ревна тя, а Боби изненада всички, като избухна в смях.

Кинг затвори вратата, а по лицето му бе изписано желание да я убие. Облегна се на вратата и я загледа, докато Елиса отстъпваше към прозореца.

— Я да престанеш веднага! — изръмжа той. — Защо по-добре направо не ми прережеш гърлото?

— Нямах проблем. Бас държа, че от вените ти ще потече ледена вода — отвърна тя обвинително.

— Не биваше да казвам всички онези неща снощи — подзе бавно Кинг. — Извинявай. Не мога да ти обясня защо ги наприказвах.

— Беше пиян, аз също — отвърна Елиса, за да спаси достойнството му.

Той изви вежди.

— Пиян от три питиета?

— Аз не съм свикнала на алкохол — опита се да се защити тя. — А ако не греша, ти също не пиеш много.

Едрите му рамене се повдигаха и отпускаха. В белите си панталони и блуза на червено и бяло райе Кинг изглеждаше изключително красив. Тъмните му очи се плъзнаха по тялото ѝ и Елиса веднага усети, че той си спомня какво бе припламнало помежду им. Сърцето ѝ заби по-бързо при спомена.

— Боби отложи заминаването си за утре сутринта — каза след малко Кинг. — Реши, че ще бъде много забавно, ако четиримата заминем заедно за Щатите.

— Не мога — опита се да възрази тя. — Вожда...

— Както обикновено, ще му осигуря бавачка — прекъсна я той. — Не мога да остана, защото Бес ще каже, че има мигрена или ще си намери друго извинение да остане с мен. Както сама виждаш, Боби е изцяло погълнат от работата си. Дори не усеща какво става.

— Миличкият, сигурно ти е много трудно — каза студено Елиса.

Кинг ѝ метна ядосан поглед.

— Да не мислиш, че всичко това става по мое желание?

— Не — въздъхна тя и се обърна. — Но като я гледам, и тя не може да се удържи.

Той се приближи зад нея, а топлите му силни длани я стиснаха за ръцете. Елиса потръпна при докосването му и усети тялото му близо до своето.

Пръстите му ритмично се свиваха, сякаш не можеше да се наслади на копринената ѝ кожа. Дъхът му в косата ѝ бе топъл и спокоен.

— Можем да вземем някой полет до Маями, след това ще те откарам до къщата на родителите ти. По този начин постигаме две неща — аз си оставам честен с близките си и се отървавам от Бес.

Значи нямаше намерение да остане. Слава богу. Само че какво ли щяха да кажат родителите ѝ за това ненадейно посещение? Сигурно щяха да се чудят защо бе прекъснала почивката си и защо Кинг бе с нея. Положението бе ужасно заплетено. Въпреки всичко сърцето ѝ се сви заради Кинг и тя реши, че нямаше проблем да се върне във Флорида. Можеше пък да не се наложи родителите ѝ да виждат Кинг и изобщо нямаше да разберат какво става.

— Съгласна съм — кимна Елиса. — Ще дойда.

— Добро момиче.

Тя се обърна и го погледна.

— Такава съм — отвърна тихо. — Опитай се да си го спомниш следващия път, когато ми се нахвърлиш.

Той се вгледа в нежните ѝ сини очи.

— Дватама с теб сме истински динамит, нали? — попита с дълбок чувствен глас.

Ноктите ѝ оставяха дребни вдлъбнатини по ризата му, докато го гледаше.

— До снощи дори не разбирах как така жените не успяват да спрат мъжете, когато искат да ги любят — призна Елиса. — Много е трудно да спреш.

Кинг се усмихна снизходително.

— Е, една жена може да подтиква мъжа, докато той накрая полудее по нея.

— И аз понякога съм те подтикувала — призна бавно тя, без да откъсва поглед от черните му очи. — Ала не съм била сериозна. Не съм те подкоросвала. — Сведе поглед към гърлото му. — Винаги съм искала да съм нещо като Бес. Изтънчена, привлекателна и много впечатляваща. Само че в мига, в който някой мъж се доближи, направо замръзвам. Всички задръжки изплуват и аз бягам. Но не съм искала да съм жестока. Това е нещо като фантазия!

Кинг повдигна брадичката ѝ.

— Винаги съм го знаел, Елиса — призна тихо. — Знаем, че само се шегуваше с мен. Не че го правиш нарочно — добави с усмивка. — Въпреки че понякога ставаш малко дива. — Тя се изчерви. — Опитвам се да ти обясня — продължи той и проследи с пръст бузата ѝ, — че бях разочарован и просто не се сдържах. Казах все неща, които изобщо не мислех.

— И аз така — отвърна Елиса. — Много ме заболя.

— Не и наполовина, колкото мен — отвърна Кинг и изпъшка на шега. Приглади дългата ѝ коса настрани от лицето. — Нощем лежа буден и си те представям гола на плажа, отворила ръце, за да ме посрещнеш — призна с дрезгав глас.

— Но това е същото, което и аз... — Тя спря с отворена уста, ужасена от признанието си.

— Няма от какво да се срамуваш — продължи нежно той. — Ти си нормално човешко същество. Аз също. Бяхме пийнали малко повече, скарахме се... Това е.

— Кинг, ти... Ти нали няма да се опитваш да ме прелъстиш? — попита Елиса от страх, че в желанието си към Бес той можеше да се обърне към нея, защото нямаше да срещне чак толкова значителна съпротива.

— А бих ли постигнал нещо? — попита лениво Кинг и се вгледа в очите ѝ.

— Да — призна тя и сведе поглед.

Собствената му реакция го стресна — беше мигновена, разтърсваща и той притаи дъх, а цялото му тяло се напрегна. Забеляза, че Елиса се бе изчервила и отлично разбра въздействието си върху нея, затова измърмори:

— Това е пълен абсурд.

— Кинг — прошепна тя и тялото ѝ потръпна, защото вече знаеше силата на женското си влияние върху него.

— О, какво пък! — изрече бързо той и се наведе над устните ѝ. Разтвори ги умело, а ръцете му я притиснаха, наслаждавайки се на нежната ѝ мекота. Отнесе я до огромното легло и я положи върху черната копринена кувертюра. След това се отпусна до нея, а погледът му бе искрящ и опасен. Наведе глава и прокара множество топли влажни целувки от слепоочието до гърлото ѝ. — Това развързва ли се? — измърмори, докато търсеше как да се отърве от презрамките. Елиса разтвори устни. Мислеше си, че иска да го отблъсне, ала тялото ѝ сякаш пееше, а кръвта ѝ кипеше във вените. Искаше ѝ се Кинг да не откъсва поглед от нея, искаше устните му да... — Имаш прелъстителни очи — прошепна той. Пръстите му намериха тънките връзки зад раменете и Кинг бавно ги развърза. — Щом се вгледам в тях, веднага разбирам какво искаш.

— А аз какво искам? — прошепна на свой ред тя с дрезгав непознат глас, докато се отпускате под него.

— Очите ми — отвърна той и смъкна горната част на роклята ѝ до зърната на едрите ѝ гърди. — И устата ми. — Сведе глава над сметановата ѝ кожа и прокара устни точно под ключицата с бавна разтърсваща ласка. Ръцете му се плъзнаха по ребрата, смъкнаха черната коприна и палците му се спряха под гърдите, докосвайки ги сякаш съвсем случайно. Елиса сви юмруци и стаи дъх. Кинг вдигна глава и я погледна. — Трепериш — прошепна той и посегна към роклята.

— Кинг — изстена безпомощно тя.

— Невинна — шептеше той. Задържа погледа ѝ, докато ръцете му се движеха и тя усети хладния нощен въздух по гърдите си, когато коприната се плъзна около кръста ѝ.

— О! — възкликна тихо Елиса и изви леко тяло.

Погледът му бавно се плъзна към гърдите ѝ, малките розови зърна бяха възбудени и твърди, а тя цялата потръпваше от непознатата интимност.

— За пръв път — удиви се Кинг. — Господи, свършени са. — Загрубелите му пръсти очертаха нежно гърдите ѝ и се спряха да притиснат твърдите зърна, колкото да я накара да трепне от удоволствие. Не можеше дори да говори. Гърлото ѝ се бе стегнало от напрежение. — Сега — прошепна той и се наведе. — Сега, Елиса, сега... — Ръката му покри нейната, а устните му отвориха нейните и тя извика. В следващия миг устните му плениха нейните и заглушиха тихите стонове, докато ръката му се наслаждаваше на копринената ѝ мекота. — Мога да те изям — изръмжа Кинг до жадните ѝ отворени устни. — Мога да те схрускам като бонбон. — От гърлото ѝ се изтръгна нов звук и той надигна глава и погледна към радиото. Ръката му трепереше, докато се протягаше да увеличи шумното реге. — Сега — прошепна той, — можеш да викаш колкото искаш. — Тя отвори недоволено устни, но неговите веднага ги обсебиха и езикът му нахлу в устата ѝ с бавен жаден ритъм, а коленете му разтвориха краката ѝ. Елиса впи пръсти във врата му и усети гъстата му коса. Цялата гореше от желание към него. Никога през живота си не бе попадала под властта на по-силно сексуално желание. Искаше да усети удоволствието, да се движи заедно с него, да почувства тежестта му.

Стоните ѝ станаха по-шумни, когато устните му се спуснаха от гърдите към талията и стомаха ѝ. Потръпваше безпомощно в прегръдките му, наслаждаваше се на силата му, на ръцете, на жадните му устни. Когато Кинг спря, за да свали ризата си, тя долови накъсаното му дишане, което звучеше като въздишки. Надвеси се над нея, гърдите му бяха тъмни от гъстите косъмчета, бронзовите му мускули се движеха, лицето му бе потъмняло от страст, а очите — станали почти черни. Елиса усещаше топлината на тялото му, виждаше треперенето на ръцете му. — Ела тук — нареди той и коленичи пред нея.

Тя се изправи на колене и Кинг я привлече към себе си, притискайки гърдите ѝ към своите, при което Елиса потрепери от удоволствие. Задържа я до себе си, целуваше я дълбоко и не спираше да я гали. Зърната ѝ вече бяха толкова чувствителни, че горяха, а ноктите и се впиха във врата му.

— Желая те — изтръгна се от гърлото ѝ. Тя зарови лице във врата му и се притисна. Бедрата ѝ трепереха. — Желая те...

Ръцете му се плъзнаха към бедрата ѝ и той я притисна към твърдата си мъжественост, а в същия момент в долната част на тялото ѝ се разгоря огън. Елиса потръпна безпомощно, борейки се за всяка глътка въздух, докато едва съдържаше желанието си.

— Лежи мирно — прошепна Кинг. — Легни под мен. Ще те накарам да спреш да трепериш. Ще те направя част от мен...

— Вратата... Заключена ли е? — попита с немощен глас тя, щом усети тежестта му да се отпуска върху нея и ръцете му да я похищават.

— Заключена ли? — Ръцете му замряха и той се вгледа в трескавите ѝ очи. — Елиса? — Преглътна, а голите му гърди се надигаха и отпускаха в такт с ударите на сърцето му, докато я наблюдаваше. — Елиса... Може да забременееш. — Тя едва успя да си поеме дъх. Очите му бяха целият ѝ свят. Обичаше го, а не си бе давала сметка. Кинг бе много повече от неин приятел. Бе всичко за нея. А да има дете от него — мисълта ѝ се стори възхитителна. Очите ѝ с удоволствие пробягнаха по тялото му, наслаждавайки се на прекрасните му мускули и всичко останало. Намести предизвикателно бедра под неговите и той изпъшка. — Недей, любима — прошепна Кинг и се опита да спре чувствените ѝ движения. — Не ме предизвиквай. Трябва да спрем, докато все още можем.

— Защо? — попита замаяна Елиса.

— Не можем да се любим, докато Боби и Бес са в съседната стая. — Той се засмя горчиво. — Трябва съвсем да съм полудял, за да позволя подобно нещо да се случи. — Ръцете му стиснаха главата ѝ и Кинг запечати устните ѝ с властна целувка. След това седна и погали без притеснение гърдите ѝ, а очите му издаваха възхищението и желанието му. — Господи, невероятна си — възкликна той. — Гореща и дива като мен. Двамата с теб ще подпалим огромни огънове... — Тя също се изправи, объркана от всичко, което се случваше, и от променливото му настроение. Почувства се прекалено разголена и понечи да подръпне роклята си, но ръката му я спря. — Недей още — прошепна Кинг. Дланта му се плъзна по гърба ѝ, за да я придържа, и той сведе глава към гърдата ѝ. Елиса потръпна и прехапа устни, за да не извика. Това бе най-сладкото усещане, докато езикът му галеше нежно зърното, а устните му я засмукваха. Тя сграбчи тъмната му коса, а свободната му ръка обви гърдата ѝ и я притисна. Когато най-сетне Кинг вдигна глава, с удоволствие се вгледа в омаяното ѝ лице. — Бих искал да те обладая на плажа, точно както мечтаех. — Елиса се изчерви до корените на косата си, щом се сети за образа, който я бе преследвал през целия ден. Той прокара ръка по голата ѝ гърд. — Колко си бяла тук — забеляза. — Бих искал да ти покажа колко е хубаво да се печеш гола. И да плуваш гола.

— Наистина ли? — попита тя, без да мисли.

Кинг вдигна глава и се усмихна бавно.

— Да. Понякога ме гледаше нощем как плувах от прозореца в кухнята, нали?

Елиса се изчерви още повече, ала не отвърна поглед.

— Бях любопитна — призна тихо тя. — Веднъж имаше луна, а ти излезе от водата съвсем близо до вилата и... Не бях и предполагала, че един мъж може да е толкова красив. — Елиса се поколеба и се изчерви цялата. — Нямах представа, че си ме видял.

Той докосна очите ѝ с устни.

— Знаех, че ме наблюдаваш — измърмори. — Нямах нищо против да ме гледаш. — Тя все още трепереше, когато Кинг се изправи на крака и я потегли след себе си, а сетне бавно завърза презрамките на раменете ѝ. — Приличаш на жена, която са я любили — каза неочаквано той. Приглади разбърканата ѝ коса настрани от влажното

лице, а сетне се наведе, за да си вдигне ризата. За изумление на Елиса, ръката ѝ го възпря, когато Кинг понечи да се облече. Той я погледна учуден, след това нежно привлече ръцете ѝ. — Хайде, достави си удоволствие.

— Нали нямаш нищо против? — попита тя, докато прокарваше за пръв път длани по мъжкото тяло.

— Да имам нещо против? Ни най-малко — отвърна Кинг. — Ела. Ще те науча как. — Нямаше представа, че има подходящ и неподходящ начин, по който да се докосва един мъж, но докато ръцете му я направляваха и приласкаваха устните ѝ към кожата му, за да ѝ покажат как да го възбуди, и това, което му доставяше най-голямо удоволствие, Елиса усети самоувереността ѝ да нараства и почувства нов прилив на женска сила. Не се възпротиви, когато ръцете му я насочваха и тя плъзна длани по него така, както дори не си бе представяла, че бе възможно. Най-сетне той изстена тихо и плъзна ръцете ѝ около кръста си. — Понякога забравям колко си невинна — прошепна в ухото ѝ. Захапа меката му част, засмя се тихо и допря буза до нейната. — Караш ме да забравям — продължи. Прокара устни по бузата ѝ и вдигна глава, за да се вгледа в очите ѝ. — Когато те прегръщам, забравям, че светът около нас продължава да съществува.

Целуна я нежно и Елиса разбра. Тя бе тази, която го караше да забрави копнежа по Бес — сигурно това бе имал предвид.

Но аз те обичам, искаше да извика Елиса. Обичам те и искам много повече от теб. След две години приятелство така и не си бе представяла колко важен щеше да стане за нея Кинг, колко много щеше да се привърже към него. Каквото и да правеше с нея, ѝ бе приятно. Разбра, че може да му се отдаде и да продължи да живее, без да обръща внимание на принципите си. Какво бе страстта? Или това бе просто взаимното желание за единение, за опознаване?

Докато той все още притискаше устни към нейните, тя се намръщи и отвори очи, за да открие, че Кинг я наблюдава. Сърцето ѝ подивя. Езикът му разтвори устните ѝ, а ръцете му се пъгнаха под гърдите ѝ и Елиса затвори отново очи с жаден стон, докато той задълбочаваше целувката. Най-сетне се отдръпна и я отдели от себе си. Тя се изправи и приглади роклята си, доколкото това бе възможно.

— Не се реши — помоли Кинг, щом Елиса посегна към една четка, преди да излязат от стаята.

— Защо не? Сигурно съм чорлава като вещица.

— Защото искам тя да те види такава — настоя той. — С подпухнали устни и разрошена коса и бляскава кожа. Искам да знае, че сме се любили.

— Но това е жестоко — прошепна Елиса.

— Налага се да съм жесток, нима не разбираш? Господи, Елиса, та той ми е брат — изпъшка Кинг.

— Да, знам. — Застана пред него и посегна да погали намръщеното му лице. Усмихна се нежно, измисляйки нови фантазии, след като го бе опознала, а спомените за тази вечер щеше да скъта и пази като нещо ценно.

— Жалко, че си невинна — въздъхна той.

— Какво щеше да направиш, ако не бях? — попита любопитно тя.

— Щях да те заведе в леглото и да си избия Бес от главата бързо-бързо — обясни честно Кинг. — Бих могъл да го направя и с теб. Никога не съм желал друга по-силно.

— Искан ми се да ти го позволя — отвърна Елиса. — Мисля, че ще ми хареса да спя с теб, Кинг. Да се любиш, е по-хубаво, отколкото съм си представяла.

— Радвам се, че мислиш така, а не го приемаш като нещо, което да задоволи физическите ти потребности — каза той. — В идеалния случай това е израз на любов. С теб — продължи тихо и умислено Кинг, — се чувствам точно така. Не разбирам... — Тя си пое бавно дъх и посегна да загаси радиото. Щом се сети защо бе пуснато, се изчерви. Погледна към него и забеляза, че я наблюдава.

— Няма нужда да се изчервяваш — каза тихо той, отново прочел мислите й. — Нямаш представа какви чудеса направи със самочувствието ми. Ако не бяха гостите ни, щях да те накарам да викаш от удоволствие цяла нощ.

— Много е притеснително да се чувстваш по този начин — пошепна Елиса. — Те ще видят...

— Да — съгласи се троснато Кинг. — И слава богу.

Не знаеше какво да каже. Отвори вратата и мина пред него. Бес я нямаше. Боби вдигна поглед с хитра усмивка.

— Бес отиде да се разходи по плажа — измърмори той. Прочисти гърлото си. — Доколкото виждам, двамата сте изгладили

недоразуменията си...

Елиса се изчерви. Кинг се засмя от удоволствие и я прегърна.

— Не беше нещо сериозно — усмихна се той. — Извинявай, че ви притеснихме.

Боби сви рамене.

— Мен не. Само че Бес е особено чувствителна. — Остави химикалката. — И при нас двамата беше така, но тя се отчужди. Толкова много партита и срещи за чай и дамски вечери... Почти не я виждам, когато се прибера.

— Защо не прекарваш малко повече време вкъщи? Сега вече можеш да си го позволиш — предложи направо Кинг.

— Може. Ще се поразходя и ще я настигна.

— Ние ще направим кафе — каза Кинг и поведе Елиса към кухнята.

— Тя е била наранена — обади се Елиса, докато пълнеше кафеварката с вода.

— Знам. — Гласът му прозвуча остър и груб, докато наблюдаваше загледаната във вълните Бес.

Елиса включи кафеварката и застана до него. Докосна леко гърдите му под разкопчаните копчета.

— Ти също — продължи нежно тя. — Извинявай. Имам чувството, че съм те разочаровала.

— Как? — усмихна се той.

— Като не ти се отдадох.

— Ти ли не си ми се отдала? — Кинг се разсмя кисело, а след това плъзна ръце около кръста ѝ и се взря надолу към нея. — Аз бях този, който спря. Не ти. Дори когато споменах за бременност.

Елиса сведе поглед към гърдите му.

— Не се страхувам от това.

— Наистина ли? — Погледна я изпитателно. Не, май наистина не беше уплашена. Учуди се, когато разбра, че и той не се притесняваше от тази възможност. Това го заинтригува. Не трябваше ли да е обратното? Отново извърна поглед към прозореца.

ПЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че Бес не иска деца? — попита неочаквано Елиса и го разсея.

Кинг отново се обърна към нея.

— Твърди, че не иска — отвърна. Пъхна ръце в джобовете си и се наведе над плота. — В началото си мислех, че не иска да се обвързва. Майка й имаше седем деца. — Усмихна се тъжно при спомена. — Бес бе родена по средата, но и тя не успя да се измъкне и гледаше по-малките. Било й е много трудно, а и на останалите деца също — измърмори той и си спомни колко се страхуваха децата, когато бащата на Бес се напиваше. — Както и да е, децата не са гаранция за добър брак. Виждал съм доста бракове, провалени от децата.

Това й прозвуча като лична изповед.

— Какво имаш предвид?

Кинг се намръщи.

— Майка ми често казваше, че двамата с баща ми били много щастливи, преди да се появя аз и да разваля всичко — каза тихо той.

— Как е възможно някой да каже толкова ужасно нещо на собственото си дете? — възмути се Елиса, докато подреждаше чашките, чинийките, сметаната и захарта в сребърния поднос.

— Майка ми не можеше да диша без светските събирания — продължи Кинг. — Много не й беше по сърце да се грижи за деца. Ако вторият ми баща не бе настоял, Боби едва ли щеше да го има. Странно, как се стичат нещата. Тя бе жизнена, красива жена с остър ум. А сега е само бледа сянка на онова, което бе преди.

— Често ли я посещаваш?

— Колкото е възможно — отвърна той. — Тя, разбира се, не ме познава. — Елиса се вгледа в строгото му лице, докато кафето бълбукаше, и се зачуди колко ли трудно бе било детството му. Усети прилив на съчувствие към момчето, което някога бе бил Кинг. — Не беше чак толкова трудно — каза след малко той, разбрал какво изразява изражението й. — Освен това така имах стимул да им покажа

на какво съм способен. Никой ли не ти е казал, че отмъщението е създало не един и двама преуспели мъже?

— Сигурно е така. Затова ли никога не си се оженил? — попита тихо тя.

Кинг въздъхна.

— О, Елиса — усмихна се той, — ти наистина си невероятна.

— Просто се чудех...

Наблюдаваше я как сипва кафе в елегантните чашки от костен порцелан и се замисли колко му бе приятна тази домашна атмосфера. Елиса готвеше като ангел, изглеждаше прекрасно, с каквото и да бе облечена, бе мила и любвеобилна, а физически го привличаше и събуждаше в него неподозирана страст.

— Ако изобщо някога се ожения, то ще бъде за теб — заяви неочаквано Кинг.

Ръката ѝ трепна и разсипа кафето. Тя остави кафеварката с омекнали пръсти и посегна към гъбата, за да попие разлятото.

— Това не беше много мило от твоя страна — каза тихо Елиса.

— Говорех съвсем сериозно — потвърди лениво той и се приближи. — Едва ли ще се ожения, като гледам как вървят нещата. Но би ми било приятно да живея с теб. Ти си спокойна, забавна и обожавам тялото ти.

Оглеждаше я напълно открито и тя избухна в смях. Това, разбира се, беше шега. Познаваха се от толкова време, а понякога все още ѝ бе трудно да прецени дали се шегува, или не.

— И аз обожавам твоето, ала не съм такова момиче — напомни му примерно Елиса.

— Това обаче не те спира да оглеждаш голи мъже нощем — засече я Кинг шеговито.

Тя вдигна ръце.

— Така ли? Щом ще ми го натякваш, тогава ще си намеря друг гол мъж, когото да оглеждам нощем!

— Това пък какво трябва да значи? — попита през смях Боби, застанал на вратата. Зад него Бес гледаше гневно и двамата.

Елиса се изчерви.

— Видя ли сега какво направи? Брат ти ще реши, че съм воайор.

— А не си ли?

Тя му подаде подноса.

— Дано да ти падне върху краката — усмихна му се мило.

— Злобарка — измърмори Кинг. — Отвори вратата, скъпа — обърна се той към Бес.

Бес се изчерви и двамата си размениха погледи, заради които на Елиса ѝ се прииска да скочи от някоя висока сграда. Добре че Боби бе пред тях и не забеляза нищо. На Елиса ѝ се прииска да не бе видяла нищо. Кинг може и да желаше тялото ѝ, но тя бе готова душата си да даде за изражението в очите му, когато вдигна поглед към Бес. Там забеляза жажда, примесена с нежност.

Бес се сви на канапето, за да си изпие кафето. От време на време поглеждаше към Елиса, която знаеше, че по липсата на грим и по разрошената ѝ коса Бес се бе сетила какво бяха правили двамата с Кинг.

— Надявам се да не пречим с нашето оставане — обади се тихо Бес. — Само че хотелът бе претъпкан, а вие сте много по-близо до летището и е по-лесно да се стигне там, отколкото от Охо Риос.

— Как ще пречите — отвърна Кинг и погледна Елиса.

— Елиса трябва да се прибере, за да си събере багажа, да оправи вилата, нали, скъпа?

— Точно така — потвърди тя. Колко ѝ беше трудно да му се противопоставя, когато я наричаше „скъпа“. — А и аз трябва вече да тръгвам, ако ще пътуваме сутринта. По кое време? — попита и се надигна.

— В осем трябва да си готова — каза Кинг и се изправи бавно. — Ще те изпратя до вас — обърна се към нея той с многозначителна усмивка. — Не ни чакайте — предупреди другите двама.

— И аз трябва да си легна рано — заяви студено Бес. — Сигурно ще заспя като бебе.

— Ще ми се и аз да можех така — надигна глава от документите Боби. — Едва ли ще успея да свърша преди съмване. Ти не искаш ли да ми помогнеш? — погледна той Бес.

Очите ѝ се разшириха.

— Аз ли? Боже, че аз не знам колко прави две и две.

— Лошо — отвърна Боби. Изглежда искаше да каже още нещо, ала се разколеба, сви рамене и отново наведе глава. — Ще се видим утре сутринта, Елиса.

— Да се наспите — обърна се тя и към двамата и се притисна към ръката на Кинг, когато той я поведе през тъмнината.

Кинг си запали цигара и я изпуши, докато вървяха към вилата ѝ. Не промълви и дума. Беше топла приятна нощ, въпреки че леко ръмеше. На задните стълби на вилата той загаси цигарата.

— Извинявай за пътуването, но не можах да измисля друг начин да се измъкна, без да те намесвам.

— Всичко е наред. И без това новите модели не ми вървяха. Ще ги оставя за седмица-две и ще се обадя на приятелите си, като се върна.

— Все още живееш при родителите си, нали? — попита Кинг.

— Защо не — опита да се оправдае Елиса. — Няма да им е приятно, ако се преместя да живея сама в Маями, а пък Ню Йорк е прекалено далече. Цял живот сме били много близки.

— Просто не познавам такава близост — призна той. — Много обичам Боби, ала никога не сме изразявали обичта си явно. Същото беше и с останалите от семейството.

— Жалко, че е така, защото чувството е наистина невероятно.

— Сигурно. — Кинг се наведе и небрежно докосна устните ѝ със своите. — Ще се поразходя, преди да се прибера. Не вдигай телефона през следващия час, в случай че Бес звънне, за да провери какво става.

Тя го подръпна за ръкава.

— Мога да ти направя горещ шоколад.

Кинг вдигна ръката ѝ и целуна топлата длан.

— А аз мога да те отведа в леглото.

Вдигна поглед към него, под светлината от лампата в кухнята.

— Кинг...

Лицето му се изопна.

— Елиса, с удоволствие бих те любил. Бих се насладил на всеки миг с теб. Дори те харесвам. Само че ако те прелъстя, какво ще правим след това?

Тя премигна.

— Не те разбирам.

Той обхвана лицето ѝ в ръце.

— Чуй ме, малката ми. Сексът е като заредено оръжие. След като си била с някого, ти се обвързваш толкова силно, че губиш представа за реалността. А аз не мога да се обвържа с девствено момиче.

— След първия път вече няма да съм девствена — напомни му Елиса.

Кинг въздъхна гневно.

— След първия път може и да ти се прииска да си все още девствена — заяви направо той. — Възпитана си да приемаш секса извън брака като грях. Какво ще мислиш и за мен, и за себе си, ако допусна нещо да се случи? Освен това — добави, — винаги съществува риска да забременееш. А това е усложнение, за което никой от нас не е готов. — Тя се усмихна замислено и поклати глава. — Какво означава тази усмивка? — попита Кинг.

— Просто си те представях първия път с жена, какво е било...

Той наведе глава на една страна и се усмихна бавно.

— Първият ми път — прошепна — бях толкова бърз, че тя така и не разбра какво става.

Лицето ѝ порозовя и Кинг се разсмя.

— Да не би да си въобразяваш, че първият път е винаги добър за мъжа? — Отново се ухили. — Мъжете не се раждат с уменията да правят любов. Трябва им време, за да се научат как да накарат земята да потрепери и да летят фойерверки. След първите ми неудачни опити трябваше да събера смелост, за да опитам отново.

— Не мога да повярвам — отвърна чистосърдечно Елиса и се усмихна.

Той опря чело в нейното и въздъхна.

— Странно, разказвам ти неща, които не съм споменавал никому — измърмори. — Сигурно се чувствам спокоен и в безопасност с теб.

— И аз се чувствам така — потвърди тя. — Затова се залепих за теб още от първия път. Никога не си бил досаден или пък натрапчив.

— Досега — поправи я Кинг и вдигна глава, за да я погледне в очите. — Съжаляваш ли, че нещата се стекоха по този начин?

— Не — отвърна Елиса почти веднага. — Въпреки че не мога да си представя да направя същото с друг мъж, знам, че теб бих те оставила да правиш с мен каквото пожелаеш — призна тя. — И щеше да ми достави удоволствие. Дори нямам достатъчно гордост, за да ти откажа. Толкова е хубаво.

Очите му се присвиха от болка, а ръцете му обвиха лицето ѝ.

— Не бива да си чак толкова откровена — пошегува се той. — Аз съм обикновен човек. Някоя вечер може да си загубя ума.

Устните ѝ се разтвориха и Елиса тихо въздъхна.

— Обзалагам се, че си много добър в леглото — прошепна срамежливо.

— Поне така се твърди — разсмя се Кинг. Ръцете му погалиха раменете ѝ. — Виж, дай да престанем да говорим за секс, иначе и двамата сме в беда. Каква каша — измърмори. — Каква невероятна каша...

— Всичко ще се оправи — каза тя. Изправи се на пръсти и докосна клепките му с устни. Те се затвориха и Елиса отново ги целуна, учудена, че тялото му се стегна и той си пое рязко дъх, а ръцете му я прихванаха през кръста и я задържаха до него.

— Не спирай — прошепна грубо Кинг. — Харесва ми.

— Наистина ли? — Тя повтори нежната ласка и след това премина на гъстите вежди, на изпитите бузи и високите скули, за да се насочи към чувствените му устни. Той дишаше учестено и на нея ѝ хареса. Спомни си какво ѝ бе казал първия път, когато я подлуди, отдръпна леко устни и прошепна: — Отвори уста... — Все едно че поднесе пламък към сухо дърво. Кинг сякаш се разгоря. Ръцете му я обгърнаха и притиснаха, а устата му похити нейната настойчиво и диво. Целият трепереше, бе загубил контрол и това събуди в гърдите ѝ и страх, и почуда. — Да — прошепна Елиса, когато той я подпря на вратата и я притисна с тяло. — Да!

Ритмичните му движения трябваше да я шокират, но те ѝ доставиха неизразимо удоволствие. Тя се изви към него, гордостта и задръжките изчезнаха и Елиса обви врата му с ръце. Усмивваше се от удоволствие под устните му.

Усещаше как ръцете му пълзят по тялото ѝ и се насочват към бедрата, за да повдигнат роклята. Нетърпеливите му пръсти бяха хладни до сгорещената ѝ кожа, тя ги очакваше с желание и простена.

Кинг вдигна глава, за да си поеме въздух, а в очите му бе стаен страх, цялото му тяло трепереше.

— Лудо дете — изсъска той и я погледна ядосан. След това нарочно се притисна в нея. — Усещаш ли ме? Не разбираш ли какво правиш?

— Това е рай — прошепна Елиса и се почувства сама, щом Кинг се отдръпна от нея и ѝ обърна гръб.

— Рай — повтори недоволно той. Вдигна ръка и си пое накъсано въздух. Не му беше приятно, че губи контрол над себе си и почти я мразеше, защото тя бе причината за всичко това. Никога не бе допускарал някоя жена да му въздейства толкова силно. Бръкна в джоба си, за да извади цигара. Всичко това ставаше, защото беше девствена. Нямаше представа какво му причинява. Елиса опитваше, а в невинността си вършеше неща, към които една по-опитна жена не би прибегнала. — Върви по дяволите — избухна Кинг, наполовина на смях, наполовина като стон.

Тя се бе подпряла на вратата, където той я остави, задъхана, ала усмихната. Той бе уязвим също като нея, сега вече знаеше, че бе така. Това бе добър знак. Може и да бе привлечен от Бес, която се опитваше да го използва, за да повдигне самочувствието си, но не бе емоционално обвързан с нея. Просто не бе възможно, иначе нямаше да желае толкова силно Елиса. За пръв път в живота си тя се почувства горда, че бе жена, която му влияе и може да го подчини. До този ден любовният ѝ живот бе само една фантазия, а ето че Кинг я бе превърнал в пълнокръвна жена, затова Елиса не се страхуваше от него и от нещата, които би могъл да направи.

— Страхливец — измърка тя.

Кинг се завъртя рязко и черните му очи се присвиха. Лицето му бе сгърчено, все едно че изпитваше нетърпима болка.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш? — попита той.

— Да те привлече в леглото с мен — отвърна тихо Елиса. — Хайде, ела. Предизвиквам те — подзе наперено, окрилена от новото си самочувствие.

Кинг я гледаше, без да помръдва. Бе стиснал цигара между устните си, ала не успяваше да я запали. Наистина не можеше да задържи огънчето и изруга красноречиво.

Тя се усмихна и, без да каже и дума, пое запалката от тънките му пръсти и я поднесе към цигарата.

— Доволна ли си от себе си? — попита хладно той. Усмихна се, но си личеше, че не бе весел.

— Доволна съм от това, което ти причинявам — призна Елиса. — Понякога си толкова резервиран, толкова недостижим. Радвам се да видя, че и ти си нормален човек.

— Сама разбра колко нормален — измърмори Кинг.

Очите ѝ го пронизаха и тя тихо въздъхна.

— Цялата тръпна. Толкова е хубаво.

— Не и за мен — отвърна през зъби той.

Елиса го погледна в очите и се намръщи.

— Нищо не разбирам.

— Знам. — Дръпна от цигарата, обърна се и пое към плажа.

Тя го последва, изпълнена с почуда.

— Искаш ли да ми обясниш?

Кинг се протегна и я привлече към бедрата си. Гласът му прозвуча до слепоочието ѝ, бавен и дрезгав, някак измъчен.

— Целият тръпна от желание за теб — пошепна той. — Изпитвам физическа болка. Забрави ли какво ти казах, че след определен момент за мъжа е почти невъзможно да се отдръпне?

— Но аз не исках да се отдръпваш — напомни му тя.

— Не можем да се любим на плажа пред очите на близките ми! — избухна Кинг. — Къде ти е умът тази вечер?

— Представа нямам — въздъхна Елиса. — Усещам болка на места, които дори не подозирах, че съществуват, цялата горя от желание, а ти си стоиш и се оплакваш, че и теб те боляло.

Той не успя да се сдържи и избухна в смях.

— Боже мой — изпъшка.

Тя вдигна ръце.

— Предлагам ти се, при това без да искам нищичко, а ти се чудиш как да се измъкнеш.

— Родителите ти ще се срамуват от теб — изтъкна Кинг.

— Родителите ми не очакват да се проявявам като супер жена — срязва го Елиса. — Господ е създал телата на хората, така че едва ли ще има нещо против, ако от време на време ги използват, за да си доставят малко удоволствие.

— Въпреки че би предпочела да ти доставят удоволствието, след като ти надянат халка на пръста — засече я той.

Тя сви рамене.

— Да. Само че това не е нещо, което е в състояние да ми охлади страстта.

— Ще ти охлади страстта друг път. — Захвърли цигарата надалече и я повдигна, за да я понесе към вълните. — Аз сега хубаво ще те охладя тебе...

Метна я в следващата вълна. Елиса започна да плюе вода и се опита да се изправи, а роклята се залепи за тялото ѝ, очертата краката ѝ и косата ѝ увисна мокра по гърба.

— Звяр безумен! — кресна тя.

— Много си секси — отвърна Кинг. — Искат ли ти се да ме удариш? Хайде, ела. Пробвай. — Елиса замахна към него. Той отстъпи настрана, а тя залитна и отново цопна във водата, ала преди да успее да се изправи, Кинг бе вече до нея и я бутна под водата. В очите му блестеше нещо, което никога преди не бе забелязвала, а силните му ръце я възбуждаха. — Не можеш да си позволиш подобни безформени дрехи, нали? — Засмя се тихо и я подръпна за смачканата рокля. — Чакай, ще ти помогна да я свалиш.

— Не можеш! Не тук! — възкликна Елиса и го погледна притеснено.

— Мога, и още как — отвърна веднага той и започна да разкопчава провисналата мокра рокля. Вълните се разбиваха около тях, докато Кинг я събличаше и тя се наслади на контраста между хладната вода и разгорещената си кожа, докосвана от ръцете му и от тъмните очи, които не криеха, че поглъща с поглед всеки сантиметър от тялото ѝ, докато най-сетне се спряха на пълните гърди. — Господи, колко си красива — прошепна той. — Трябва да те удуша, задето ми причиняваш всичко това.

— Държа да кажа, че ти си този, който ме съблича, не аз теб — задъха се Елиса.

— Вече си ме виждала без дрехи — каза тихо Кинг и се вгледа в очите ѝ.

— Да. — Разтвори устни и погледна към него. — Ще ми се да бяхме сами. Съвсем сами.

— Престани да ме изкушаваш — прошепна той. След минута сам завърза презрамките на роклята с неприкрито неудоволствие, въздъхна и я пое на ръце. Ръцете му бяха силни и спокойни, докато я носеше. Тя се сгуши по-близо и се почувства на сигурно място, а Кинг се наведе и я целуна, докато крачеше към брега. — Трябва да се преоблечеш и да се напиш. Ще те оставя на вратата.

— Защо? — простена Елиса до устните му.

— След секс се появяват бебета — прошепна в отговор той. — Нямам с какво да те предпазя.

Тя отново изстена.

— Пет пари не давам — изпъшка.

— На сутринта няма да е така. — Пренесе я до вратата и внимателно я остави да стъпи на земята. Използва момента, за да прокара отново ръце по тялото ѝ, и Елиса веднага се разтрепери от копнеж. — Секси — измърмори Кинг. — Секси и сладка. Да знаеш само как ми се иска да потъна в теб. Затова влизай вътре и се опитай да се напиш.

— Не си отивай — прошепна тя. — Целият си мокър.

— Знаеш, че не мога да се прибера без дрехи. — Разсмя се. — Отивай да си лягаш.

Елиса потръпна.

— Не мога.

— Защо да не можеш?

— Ключът ми е в портфейла. Вътре — изчерви се тя. — Забравих го, когато затворих вратата...

Той изви очи към небето.

— Жени! — Клекна под близкия храст, за да открие резервния ключ. — Ето, добре че поне аз си спомням.

Елиса отново го погледна и сърцето ѝ преля от щастие. Кинг бе изключителен мъж. Силен, способен, възхитителен. Прииска ѝ се да бъде зависима от него, да го остави да се грижи за нея. Представи си какво би било да е до нея, да лежат заедно в мрака, да го прегръща нощ след нощ. Дори само да го прегръщаше щеше да ѝ е достатъчно, каза си тя. Чувствата ѝ не бяха продиктувани единствено от физическо желание. Изпитваше нежност, ново и много сладко чувство. Само да можеше и той да изпитва същото към нея.

Кинг отключи вратата и я погледна с неочаквано любопитство.

— Какво има? — попита и постави ключа в дланта ѝ.

— Съвсем нищо.

Той посегна и запали лампата, след това я погледна и обходи извивките на тялото ѝ, които прозираха под прилепналата мокра рокля. Поклати глава.

— Някой ден ще ме довършиш. Ще получа сърдечен удар, ако се правя на благороден.

— Изобщо не можеш да ме накараш да се чувствам виновна — отвърна наперено Елиса.

— Изобщо не можеш да ме накараш да спя с теб — прошепна Кинг и се наведе, за да я целуне по челото. — А сега, сирено, върви да си лягаш. Утре летим рано сутринта.

— Добре.

Подаде ѝ един шал от закачалката.

— Как стана така, че изведнъж ме пожела? — попита тихо той. — Цели две години ме държиш на разстояние. Какво се промени изведнъж?

— Не съм имала представа колко е хубаво — отвърна срамежливо тя.

— И аз съм доста изненадан — призна честно Кинг. — А ти не си от обичайния ми тип жени.

— Може би тъкмо затова ме желаеш — реши Елиса.

Той въздъхна.

— Не знам. Единственото сигурно нещо е, че през последните двадесет и четири часа все за теб мисля. Не мога обаче да си позволя да си загубя ума. Съвестта ти ще те съсипе след това.

— Но аз не искам да те губя. Ти си ми приятел. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато си представи колко ще е празен животът ѝ без него.

— Недей да плачеш — изръмжа Кинг. — Не мога да го понеса.

Тя повдигна лице.

— Извинявай. Просто си представих бъдещето. Някой ден единият от нас ще се ожени — добави Елиса и реши, че почти сигурно това щеше да е Кинг. — Тогава всичко между нас ще приключи.

Той я погледна намръщен. Дори не му бе минавало през ум, че може да я загуби. Ала тя бе права. Сигурно щеше да се омъжи и съпругът ѝ едва ли щеше да гледа с добро око на тяхното неестествено приятелство. Нямаше да има дълги разходки по ямайския плаж, нито телефонни разговори рано сутрин, защото на него му се искаше да размени няколко думи с някого, Елиса нямаше повече да му оставя шеговити бележки под скалите...

— Ще ми липсват разговорите ни — призна нежно тя.

Кинг се размърда неспокойно.

— И аз си мислех за същото — отвърна приглушено той. — Съвсем сам съм, ако не си ти. — Преди Елиса да успее да отговори, Кинг се обърна и отвори вратата. — Ще се видим утре сутринта.

Затвори вратата и я остави сама.

След като остана сама, тя вече можеше да мисли по-трезво и се удиви на собственото си държание. Беше се оставила на фантазиите и се бе предложила... Лицето ѝ пламна и Елиса изпъшка. Беше се държала като лека жена пред Кинг.

Свали мокрите дрехи, облече една роба и си изсуши косата, притеснена от насоката, която бяха взели нещата. Ако наистина му станеше любовница, дали той щеше да се отърве от нея, когато му омръзнеше? Обичаше го, но бе наясно, че изпитва към нея единствено желание. Трябваше отново да прецени нещата, а докато бе с Кинг, това бе просто невъзможно. Добре че си отиваше у дома.

Неочаквано споменът за Кинг се върна. „Съвсем сам съм, ако не си ти.“ Какво бе имал предвид с тези думи?

Все още се чудеше, когато отиде да си легне.

ШЕСТА ГЛАВА

Пътуването до летището бе истинско изпитание. Въпреки че Елиса седеше на предната седалка до Кинг, очите му непрекъснато се стрелкаха към огледалото за обратно виждане. Говореше с Боби, но си разменяше красноречиви погледи с Бес.

Единственото хубаво бе, че Елиса разбра каква глупачка бе била с мечтите и фантазиите си, подхранени от умелите му ласки. Та той само си бе играл с нея, не бе влагал никакви сериозни чувства. Сигурно бе любил десетки жени, без да има чувства към тях и без да се обвързва. Мъжете не бяха като жените, каза си тя, те нямаха нужда от емоционално обвързване, за да изпитат удовлетворение. И въпреки това се натъжи. Започваше да разбира колко много го обича, в каква важна част от живота ѝ се бе превърнал. Беше очаквала с нетърпение идването в Ямайка, и то не заради острова, а заради мъжа, който живееше в съседната вила. Толкова много държеше на него.

И ето че всички стаени чувства надигнаха грозните си глави, щом Бес излезе на сцената. Не ѝ трябваше кой знае какво усилие, за да осъзнае колко много харесва Кинг снаха си. Тя не бе някоя невзрачна въртиопашка, с която да убие малко време. Беше красива, уязвима и нещастна, обвързана с мъж, на когото държеше, ала който не ѝ обръщаше никакво внимание. Сигурно бе ужасно да си в подобно положение, а Кинг умираше от желание да я утеши и защити. Още по-ужасно бе, че се разкъсваше между чувствата си към Боби и тези към Бес, и съзнанието кое бе правилно. Каква каша.

А и много жалко, помисли си Елиса, че тя самата не бе от онези повърхностни жени, които приемаха живота, без много да се терзаят за последствията. Познаваше себе си прекалено добре и знаеше, че няма да може да махне с лека ръка на една краткотрайна връзка с Кинг. Принципите ѝ бяха прекалено здрави и въпреки че се самозабравяше всеки път в прегръдките му, той бе прав, че съвестта ѝ щеше да я убие, ако легнеше с него просто така. Освен това, каза си нещастно Елиса,

дали щеше да изпитва същото към нея, след като спяха заедно? Нямахше да може да го преживее, ако го изгубеше.

Ами Бес? Тя наистина ли искаше Кинг, или просто бе привлечена от него, защото той бе недостижим и не заплашваше истински брака ѝ? Елиса въздъхна и се загледа към буйната тропическа растителност, която засенчваше белия плаж, и невероятно чистите сини и зелени цветове на Карибите. Що за глупави въпроси си задаваше? Извърна поглед към Кинг и с наслада загледа профила му. Той бе красив, богат и знаеше за жените всичко, което си струваше. Коя не би искала да е неин? Отмести бързо поглед и затвори очи, пронизана от внезапна болка. Ако двамата с Бес се сближаха още повече, можеха да се оженят и да имат деца. Как само я заболя от тази мисъл!

Времето пълзеше, докато изчакаха реда си на дългата опашка на митническия и паспортен контрол, преди да се отправят към самолета. Бес се отпусна на седалката от едната страна на Кинг, щом се качиха на огромния реактивен самолет, а Елиса се настани от другата. Забеляза, че докато самолетът се подготвяше за излитането, Бес бе стиснала ръката му.

— Страх ли те е? — обърна се Кинг към снаха си толкова нежно, че Елиса бе отново пронизана от болка.

— Сега не — прошепна Бес, без да крие чувствата си.

Елиса извърна поглед, защото не можеше да понесе нежността във взаимните им усмивки. От другата страна на пътеката Боби отново бе погълнат от някакви документи и, както обикновено, не забелязваше нищо.

Щом кацнаха в Маями, Елиса въздъхна облекчено. Времето, прекарано до Бес и Кинг, бе истинско мъчение, но вече можеше да избяга. Щеше да се прибере у дома при родителите си и да се опита да забрави случилото се. Нямахше желание да ги вижда тези двамата отново. Това означаваше да продаде вилата, но какво пък... Мисълта я ужаси. Как ще живее, ако не вижда Кинг? Очите ѝ се напълниха с горещи сълзи и тя ги преглътна, за да не я забележи някой. Как допусна всичко това да се случи? Нали бяха приятели? Прииска ѝ се той никога да не я бе докосвал. Беше готова да го намрази, задето така промени нещата помежду им.

Отново минаха през митнически и паспортен контрол и Елиса застана малко настрана, докато Кинг си вземе довиждане с Боби и Бес.

— Ние трябва да тръгваме — каза им той. — Затова няма да ви чакаме да се прехвърлите. Ще се върна във фермата след около седмица. Обади се на Блейк Донован, за да провериш дали всичко е наред. Той би трябвало да се погрижи за работата, докато управителят ми е във ваканция.

— Ти да не би да мислиш, че Донован ще намери време за всичко? — разсмя се Боби. — Последното, което чух, беше, че се опитвал да запази фермата на чичо си, след като човекът починал. Нали знаеш за алчните му братовчеди, които се опитваха да го съдят...

Кинг също се разсмя.

— Не знаеш ли, че Донован е спечелил делото? Той е страхотен бизнесмен.

— И е готин — обади се игриво Бес, поглеждайки скришом към Боби. — А и не е женен. Чудя се защо. Да не би да има някоя тайна любов?

Никой не й отговори, ала Елиса забеляза как Кинг стана по-сериозен. Усмихна се едва когато разтърси ръката на Боби.

— Да се грижиш за себе си, и за Бес.

— Разбира се. Щеше ми се да намерим малко време и да пояздим през уикенда — усмихна се той на Бес, а тя остана изумена. — Двамата с Бес може да си направим пикник.

— Ти да отидеш на пикник? — измърмори Бес. — А ще си вземеш ли калкулатора?

— Не се заяждай, сладурче — разсмя се Боби. — До скоро Елиса. Кинг трябва да те доведе, за да видиш фермата.

— Ще ми бъде много приятно — отвърна любезно Елиса.

Бес не каза довиждане нито на единия, нито на другия, но се насили да се усмихне и помахна с ръка, когато тръгна пред Боби към терминала.

Кинг я наблюдаваше, без да крие чувствата си. Елиса не можеше повече да търпи това положение, затова пое нетърпеливо багажа си.

— Ти пък къде тръгна? — попита той и посегна към багажа.

— Вкъщи — отвърна тя. — Не е нужно да идваш с мен. Сега вече си в пълна безопасност. Можеш да отидеш на хотел или...

— Казах ти, че ще те заведа до вас — напомни й Кинг сдържано и властно. — Сядай тук, докато взема кола под наем.

Макар и ядосана, Елиса го послуша, все още наранена заради откритата му близост с Бес. Трябваше да се овладее, каза си. Нямаше смисъл да го оставя да забележи колко бе увлечена по него.

Сети се за родителите си и за реакцията им, когато се прибереше толкова неочаквано. Поне нямаше да се притеснява за срещата им с Кинг, той сигурно с най-голямо удоволствие щеше да я зареже пред вратата на скромната им къща извън Маями и да си отиде.

Само че когато Кинг спря пред къщата на брега и огледа дюнните наоколо, спокойните вълни на Атлантика, не изпита никакво желание да си тръгне. Огледа хибискуса пред къщата, грациозните палми и бананови дървета, посадени от майка ѝ преди години, забеляза бялата входна врата, плетените мебели на терасата и отбеляза:

— Всичко тук ми напомня на вилата ти в Ямайка.

— Много си приличат. И така, благодаря ти, че ме докара. — Понечи да слезе от колата, ала той я стисна за китката, а след това преплете пръсти с нейните.

Очите му бяха много тъмни, докато се взираха в нейните. Учудени. Леко притеснени.

— Защо притихна така? Каж ми.

Тя се размърда притеснено. Не искаше да го остави да задава въпроси и да си вади заключения.

— Родителите ми не ме очакват — измърмори. — Опитвам се да измисля какво да им кажа.

— Каж им, че ураган е отнесъл вилата ти — предложи Кинг шеговито.

— Боже, какъв оптимист си — отвърна Елиса и го погледна. — Защо не започнеш да играеш в комедии, за да се прехранваш?

— Престани да се зъбиш — предупреди я той, докато тя се опитваше да си измъкне ръката. — Ще ми съсипеш самочувствието.

— Няма да ти се отрази зле — отвърна остро тя.

Кинг се сети какво става и лицето му помръкна, а очите му се присвиха. Пусна ръката ѝ.

— И тя едва се сдържа — обясни той остро.

— Забелязах. — Елиса посегна към вратата. — И двамата имате късмет, че брат ти е сляп като прилеп и не вдига глава от документите. Само че тези, тихите води, вадят пищова и стрелят, без да търсят

каквото и да било обяснение. Двамата с Бес ще изглеждате доста зле на първа страница на някой жълт вестник, целите надупчени.

— Така ли? — омекна Кинг. — Май тази мисъл доста ти харесва.

Тя грабна сака си и тръшна вратата, готова да изгърси още нещо неприятно. Само че тъкмо в този момент майка ѝ, омотана в някаква червена роба, се втурна към портата като босоного, белоконо торнадо.

— Миличко — възкликна тя и сграбчи радостно дъщеря си. — Боже, каква прекрасна изненада! Баща ти толкова ще се зарадва! Тъкмо купи още една гадинка за колекцията си и умира да я покаже на някого... А вие кой сте? — смени тона тя и надникна над рамото на Елиса към Кинг, който заобикаляше колата.

— Кингстън Роупър — отвърна без колебание той и огледа високата фина жена. — Вие сигурно сте майката на Елиса.

— Да. Аз съм Тина Дийн. — Майка ѝ се отдръпна малко, сините ѝ очи объркани и много любопитни. — Да не би нещо да не е наред?

— Кинг ми е съсед в Ямайка — поясни Елиса. — Беше така любезен да ми предложи да ме докара от летището. Летяхме с брат му и снаха му. — Забеляза, че Тина Дийн го преценява, отмята шития по поръчка костюм, скъпите обувки, копринената вратовръзка и луксозните аксесоари. Имаше чувството, че чува как мозъкът на майка ѝ щрака и преценява всичко, което Елиса ѝ бе разказала за приятелството си с Кинг, и се опитва да си обясни какво прави този очевидно богат мъж с дъщеря ѝ.

— Тъкмо приготвих леден чай — подзе тя. — Искате ли да пийнете, господин Роупър?

— Кинг трябва да се връща в Маями — натърти Елиса и го погледна многозначително. — Нали? — обърна се тя към него.

— Няма такова нещо — отвърна той с ужасно доволна усмивка. — За никъде не бързам.

— Страхотно — отвърна с не по-малко доволна усмивка госпожа Дийн. Очите ѝ танцуваха. — Какво е отношението ви към влечугите, господин Роупър?

— Едно време имах рогата жаба — започна той.

— О, мамо, недей — изпъшка Елиса и скри лице в дланите си.

Кинг я погледна любопитно, а госпожа Дийн го хвана за ръката и го поведе в къщата.

Илайъс Дийн бе в кабинета си, където държеше колекцията си от екзотични гущери. Вдигна поглед, гъстата му сребърна коса оплешивяваща едва забележимо над широкото чело, а на носа му бяха кацнали очила с телени рамки. Щом зърна дъщеря си, той се усмихна широко и я поздрави топло. След това насочи вниманието си към посетителя.

— Здравейте, кой ни е на гости? — попита мило и се надигна от терариума, стиснал в едната си ръка надиплен зелен гушер.

Кинг му подаде ръка, очевидно без да се притеснява от „гадинките“.

— Кингстън Роупър — ухили се той. — Вие сигурно сте бащата на Елиса.

— Самата истина. Обичате ли гущери, господин Роупър? Това ми е хобито. — Той въздъхна и огледа терариумите. — Никога не ми стигат. Имам най-различни от къде ли не, включително и саламандри... Само че този тук е гордостта ми. — Посегна към вратата и я отвори. Вътре имаше огромен басейн с множество тропически растения. На един камък, под луминесцентна лампа се бе настанил Лудвиг, игуана, дълъг метър и двадесет, който много приличаше на динозавър. Наблюдаваше ги с презрение и отегчение, а сетне затвори очи.

— Игуана? — попита Кинг, искрено заинтригуван.

— Да. Нали е много красив? — попита баща й. — Беше още бебе, когато го купих. Първата седмица се наложи да го храня насила с една огромна спринцовка, докато се научи сам да яде плодове и зеленчуци. И жаби обичам. Иска ми се да си купя от онези огромни африкански жаби. Само че тя не понася жаби — погледна той нещастно Тина.

Жена му се разсмя.

— Илайъс, имаш късмет, че търпя гущерите. Въпреки че наложих вето на питона, по който ти потекоха лигите. Змиите ме притесняват. — Тя потръпна. — И гущерите ми стигат.

— Но скъпа, нали трябва да си имам някакво хоби — напомни й той. — Можеше да бъде значително по-зле. Помниш ли онзи знахар, с който се запознахме по Амазонка, дете колекционираше глави?

— Оттеглям обвинението — съгласи се Тина и притисна ръка към сърцето си. — Скъпи, ти ще пиеш ли чай? Ще сипя на Елиса и

нейния... И господин Роупър.

— Идвам веднага — обеща Илайъс. — Но трябва да нахраня горкия стар Лудвиг.

— Горкият стар Лудвиг ли? — Тина се разсмя и се отправиха към кухнята, където плъзгащите се врати разкриваха прелестна гледка към океана. — Разхожда го на каишка по плажа. Добре че хората от паството са толерантни. — Тя поклати глава.

— Татко е ексцентрик — обади се тихо Елиса и погледна притеснена Кинг, който изви едната си вежда.

— А пък моят баща събираше камъни — призна той. — Имах един праичо, който предсказваше времето по бурканчета с меча мас. В сравнение с тях гущерите са много по-нормално занимание.

Елиса се отпусна на стола.

— Хайде, мамо, кажи му ти какво правиш през свободното си време — предизвика я тя, докато наблюдаваше как Тина сипва кехлибарения чай.

Кинг се намръщи и се обърна към по-възрастната жена.

— А вие какво правите през свободното си време?

Тина остави чашите на малката маса в кухнята.

— Аз помагам на полицията.

— Че това е много интересно — каза Кинг и по всичко личеше, че говори сериозно.

— Наистина е интересно — съгласи се тя. Сипа чай и за себе си и седна. — Имам огромен опит като мисионер и затова умея да преценявам хората. Някои от арестуваните са жени и успявам да се справя с тях по-лесно от мъжете полицаи. — Усмихна се замислено. — Участвала съм в акции по залавяне на наркотици, в престрелки и засади, а веднъж дори прескочих една ограда и арестувах един млад пласъор и го задържах, докато дойдат униформените. Много е вълнуващо, но и важно. След това се опитвам да опозная арестуваните. — Очите ѝ омекнаха. — Дори успях да накарам някои от тях да посещават съботната служба. Миналата седмица приобщихме още един — добави с дрезгав глас. — Предполагам, че на светски мъж като вас всичко това ви се струва доста захаросано.

— Няма такова нещо — обади се Кинг за изненада на Елиса. — Израснах като баптист в Джакс Корнър, малко градче до Оклахома Сити, близо до ранчото ми. Баща ми е апах, ала се съобразяваше с

някои от обичаите на белите. Понякога църквата му се струваше доста интересна.

Елиса бе учудена колко лесно и бързо Кинг се довери на майка ѝ. Никога не ѝ бе разказвал по свое желание за семейството си ѝ обикновено избягваше тази тема.

— Апах, значи — повтори Тина и го огледа с открито любопитство. — Да, очите ви са много тъмни, имате високи скули...

— Майко — изпъшка Елиса. — Той не е музеен експонат.

Кинг се разсмя.

— Елиса знае, че съм доста чувствителен към произхода си — усмихна ѝ се той. — Нямам нищо против откритата любознателност обаче. Сигурно не срещате много индианци в тази част на страната.

Тина също се усмихна.

— Просто не съм се заглеждала — призна тя. — Аз, например, съм отчасти семинолка по майчина линия.

Кинг изви вежди.

— Никога не си ми казвала — обърна се той към Елиса.

Тя сви рамене.

— Никога не си ме питал за дедите ми.

Кинг се намръщи. Това бе истина. Често си разказваха какво са преживели, мислили и мечтали, той дори ѝ бе разказал за семейството си, но така и не бе попитал за нейното. Затова го бодна чувство на вина и му се прииска да узнае повече за малката светулка до него.

— Дядо ми е имал семинолско име и го е променил — продължи Тина и погледна Кинг. — Роупър бащино или фамилно име е?

Той се усмихна и ѝ каза думата на езика на апахите, която бе за Хвърлящия въжена примка.

— Затова си променил името на Роупър.

— Обичате ли да ловите риба, господин Роупър? — обади се бащата на Елиса, щом влезе в кухнята.

— Ако имате предвид ловене в открито море — не — отвърна Кинг. — Ала ако говорите за река с въдица и червей — много.

Господин Дийн се усмихна широко.

— И с мен е така. На около два часа път с кола има едно прекрасно блато и там се ловят най-добрите шарани, които можете да си представите.

— Имаме стая за гости — заговори Тина Дийн и му се усмихна. — Тук е тихо. Далече сме от шумотевицата. Виждам, че Елиса изпада в ужас, но няма да позволим на гущерите да ви изядат. А ако сте толкова уморен, колкото изглеждате, промяната ще ви се отрази добре, господин Роупър.

Елиса почервения. Беше забравила колко откровена бе майка ѝ. Наистина бе ужасена. Ужасът бе сграбчил сърцето ѝ. Не ми причинявайте това, изкрещя наум тя. Той е влюбен в друга жена, а аз искам да се откъсна от него.

Кинг се обърна към Елиса и забеляза изражението на лицето ѝ.

— Ако не искаш да оставам, няма — каза спокойно той.

Спокойствието му я отрезви. Какво можеше да каже?

— Нямам нищо против — измърмори тя.

— Сигурно изглеждам уморен — продължи Кинг и намигна на госпожа Дийн. — Да, ще остана, благодаря ви.

— Чудесно — разкиска се господин Дийн. — Ще измислим нещо приятно, за да си починете.

— И да ви поохраним — добави госпожа Дийн и го погледна критично. — Изглеждате ми доста слаб.

Елиса едва се сдържа да не се изсмее. Той може и да изглеждаше слаб, ала под ризата имаше само мускули. Изчерви се и се зачуди какво ли щяха да кажат родителите ѝ, ако им признаеше, че го бе наблюдавала как се къпе гол през прозореца на вилата. Наложил си да се усмихне и допи ледения чай, докато майка ѝ разпитваше Кинг за работата му. Той отвърна, че се занимава с газ и нефта. Дори не разбра какво си бе помислила майка ѝ, когато бе чула думите му.

— Като си помислиш само, толкова красив мъж да работи в автосервиз — въздъхна жената, докато приготвяха вечеря.

— Моля? — попита остро Елиса.

— Нали сам каза, че се занимавал с газ и нефта — обясни спокойно тя. — Въпреки че костюмът му е много хубав, сигурно го е взел под наем, а часовникът и пръстенът са евтини копия. Опитва се да ни впечатли, скъпа, да ни покаже, че ще бъде добра партия за теб. Много съм поласкана. Той ми харесва. И баща ти го хареса. А това, че работи в автосервиз, не е беда. Може пък да е на родителите му, а вилата в Ямайка също да е тяхна. Вероятно му разрешават да я ползва.

Господи, майка ѝ съвсем беше объркала нещата. Елиса премълча. Така беше по-добре. Нямахте нужда да разбират колко богат бе Кинг. Това само можеше да ги притесни. Хареса ѝ как той се държеше и как те се държаха. Никак не ѝ се искаше да разваля нещата. Щеше да им каже по-късно, след като Кинг си заминеше.

Очите ѝ се затвориха. Въпреки притесненията, беше прекрасно да е в нейния дом, да се радва, че го бе откъснала от влиянието на Бес. Беше на седмото небе. Въпреки че щеше да остане само една вечер, тя щеше да обича тази къща завинаги, защото вече можеше да си го представя във всяко кътче. А пък ако се оженеше за Бес, тайните ѝ мечти нямаше да ги наранят.

СЕДМА ГЛАВА

След вечеря Кинг и Елиса отидоха да се поразходят по плажа. Нощем тук много приличаше на Ямайка. Белите гребени на вълните се разбиваха в брега и оставяха дантелена следа от пяна.

— Нали нямаш нищо против, че съм тук? — попита небрежно той.

— Нямам. — Беше се преоблякла в къси панталонки и риза с дълги ръкави и се наслаждаваше на пясъка под голите си стъпала. Отметна назад дългата си коса и въздъхна, опиянена от спокойствието на мястото. Кинг все още беше със същия панталон, но бе разкопчал ризата до средата на гърдите си и бе с джапанки, вместо с обувки. Изглеждаше съвсем небрежен, нямаше нищо общо с елегантен милионер. — Нямах представа, че си баптист — обади се тя, извърнала очи към морето.

Той я погледна.

— И аз не знаех, че имаш семинолска кръв.

Елиса се усмихна.

— Имам и ирландска кръв, а също и малко германска.

— И аз имам ирландска. — Кинг я спря и посочи рака отшелник, който се опитваше да се напъха в една дупка.

— Едно време имах такъв. Много са сладки.

— С тези щипки ли? — изпъшка тя.

— Какво толкова — учуди се той. — Единият беше голям, а другият много по-малък. Не щипят чак толкова силно.

— Да, с ръце като твоите едва ли си усетил.

Кинг пъхна ръце в джобовете си и скъпият плат очерта мускулестите му бедра.

— Тук ми харесва — каза лениво той. — И родителите ти ми харесват. Сега разбирам защо си такова независимо хлапе. Те са много откровени и честни.

Елиса се засмя тихо, доволна, че бе до него, че от морето довяваше приятен бриз и че нямаше хора.

— Сигурна съм, че ще продължиш да мислиш така, ако знаеш какво каза майка ми за теб.

Кинг спря и я погледна.

— Какво е казала? — попита любопитно.

— Че си прекалено красив, за да работиш в автосервиза, който по всяка вероятност е на родителите ти, че вилата в Ямайка също е тяхна. По всяка вероятност те ти позволяват да я ползваш. Часовникът и пръстенът са евтини копия, за да им направиш впечатление. А, и сигурно си взел под наем скъпия костюм.

Той изви вежди и избухна в смях, ала не подигравателен, нито презрителен. Бе истински очарован.

— Решили са, че сменям масло и помпам гуми ли?

— Нали сам им каза, че се занимаваш с газ и нафта — напомни му тя. — Родителите ми не познават петролни магнати, но познават доста механици.

— Гледай ти — забеляза Кинг. — Страхотно. Да, това наистина е страхотно. Не помня откога никой не се е държал с мен като с нормално човешко същество. Не и откакто забогатях.

— Дрън-дрън — срязва го Елиса. — Аз да не би да се държа с теб като с някоя голяма клечка?

Той стисна устни и ѝ се усмихна, а белите му зъби проблеснаха на бледата светлина на лунния сърп.

— Не бих казал — призна. — Това бе едно от нещата, които най-много харесвах у теб. След като разбрах, че не се опитваш да си хванеш богат съпруг — добави.

Веднага усети цинизма в гласа му.

— Наистина ли си мислил, че съм те преследвала заради парите? — разсмя се тя. — Не може да бъде.

— Жените ме преследват от години — отвърна Кинг. — Един-два пъти се оставях да ме хванат, ала в повечето случаи не ме е грижа за този тип жени. Не ми отне много време да разбера, че банковата ми сметка не те интересува. След това — добави той и я погледна хитро, — реших, че искаш тялото ми.

— Надут пуяк — вметна небрежно Елиса.

— Ако си спомняш, още в началото се опитах да те прелъстя, при това го направих много фино — продължи Кинг. — Ти обаче се отдръпна, а аз никога няма да забравя изражението в очите ти. Така и

не разбрах защо го направи. Реших, че си преживяла нещо неприятно и се страхуваш от мъжете. Затова ми се прииска да те защитавам и повече не помислих да те прелъстя.

— Допреди няколко дни бе така — измърмори тя.

Той рязко се обърна към нея.

— Не съм единственият виновен, любима. Съвсем нямаше нищо против това, което ставаше в леглото ми.

Беше доволна, че тъмнината скри червенината по бузите ѝ. Напрегна се и закрачи до него по плажа, без да обръща внимание на шума на прибоя. На краката ѝ ставаше студено, но Елиса така и не предложи да се прибират. Всяка секунда с него бе истинско вълшебство, дори и прекарана в спор.

— Благодаря ти, че си забелязал моралните ценности, на които държа — обади се шеговито тя. — Май мъжете наричат жени като мен лесни, а, Кинг?

Той рязко се обърна към нея и я разтърси.

— Разбира се, че не си от лесните жени — каза със студен остър глас. — Престани да омаловажаваш нещата и да ги представяш като евтини.

— А ти не правиш ли точно това? — попита Елиса и не ѝ стана никак приятно, че гласът ѝ трепери.

Тънките му пръсти се стегнаха около ръката ѝ, възхитителни и силни, а топлината му премина през тънкия ръкав на огромната ѝ риза.

— Представа нямам какво се опитвам да направя — призна за нейно най-голямо учудване Кинг. Ръцете му се отпуснаха и станаха нежни. Пое си дъх по-спокойно и я привлече до себе си. Прегърна я до силното си тяло и тя усети аромата на одеколона му, мъжката топлина, и отпусна буза на покритите му с черни косъмчета гърди.

Изведнъж ѝ се стори, че той бе този, който имаше нужда някой да го приласкае и успокои. Може би бе точно така. Кинг не говореше за чувствата си към Бес, ала Елиса бе сигурна, че бе объркан и се чудеше какво става. Бе готов да пожертва собственото си щастие, за да не нарани Бес и Боби, затова потискаше чувствата си към снаха си или се опитваше да не им обръща никакво внимание. Само че жените сами се хвърляха на врата му, както сам ѝ беше казал, а той бе просто обикновен човек и сигурно имаше нужда някой да го успокои и да му вдъхне сили. В този момент Елиса бе пристанището му в беда, фарът,

който го призоваваше в мъглата, спасителната жилетка в бурното море. Нямахте нищо против. Достатъчно ѝ бе да знае, че му помага в труден момент. Любовта те прави уязвим. Знаеше го от собствен опит, защото го обичаше.

Плъзна ръце около стегнатата му талия и притисна буза към сърцето му, вслушвайки се в отмерените приятни удари.

— Понякога на всички ни се случва да искаме невъзможни неща — започна тихо тя. — Като аз, например, живея в един измислен свят. Какво ли не бих дала, за да съм като онези жени от сапунените сериали, които се забавляват и никога след това не страдат. Само че съм прекалено голяма страхливка и не смея да опитам. Все се притеснявам за последствията, че може да нараня някого. — Елиса затвори очи и вдъхна аромата му. — С теб винаги се чувствам свободна, а и ти никога не си ме приемал сериозно. Мога да разперя криле, да полетя, без да страхувам, че ще падна.

— Докато една вечер не прелетя прекалено близо до пламъка и не парна красивите си крила — измърмори сухо Кинг. — Шокирана ли беше?

— И още как — призна веднага тя. — Не очаквах подобно нещо да се случи. А и не си бях давала сметка колко съм уязвима.

— Аз обаче си давах сметка — отвърна той. Ръцете му отново се стегнаха. — И двамата се пазехме, всеки си имаше своята причина и потискахме страстта си. Просто тя избликна, когато бяхме заедно. Но се радвам безкрайно много, че се случи — заяви Кинг без други обяснения. — Друг мъж щеше да се възползва от ситуацията и да те прелъсти, без да се замисля.

Елиса се изчерви.

— Не мога да си представя да допусна друг да прави всички онези неща с мен — каза честно тя.

Той потръпна.

— Не говори така. По-уязвим съм, отколкото си мислиш.

— Защото нея я няма.

Кинг се поколеба за момент, а когато заговори отново, гласът му прозвуча студен и нещастен.

— Да. Защото я няма. Предупредих те, че каквото и да направя с теб, ще бъда подтикнат от желанието си към нея. Не си ли ме чула?

— Бях прекалено заета да те целувам. — Засмя се тихо.

Той също се засмя.

— Хлапе — измърмори Кинг и я притисна до себе си, а след това отпусна прегръдката си, за да отстъпи назад и да се вгледа в спокойните ѝ очи. — На теб ти харесва да ме целуваш, нали?

Елиса отметна назад коса и ѝ се стори, че отново попада в някакъв сън.

— Имаш красива уста. Много бавна и много опитна.

— И твоята не е лоша — измърмори той и спусна устни надолу. Докосна бузата ѝ и проследи устните ѝ с палци. — Жалко, че сме толкова близо до къщата. Можехме да се съблечем и да поплуваме.

— Баща ми ще пусне Лудвиг да те изяде — предупреди го тя през смях.

Кинг въздъхна.

— Само си приказвам. Какво ли не бих дал да те видя без дрехи, красавице.

Всичко бе притеснително и много възбуждащо.

— Не си изпуснал кой знае какво — успокой го Елиса.

— От кръста нагоре не съм — съгласи се веднага той и се разсмя, когато чу възмутеното ѝ възклицание. — Господи, толкова е приятно да се шегува човек с теб. Бях забравил, че жените могат да се възмуцават от тези неща. Жените от обкръжението ми се отнасят към секса като към нещо всекидневно и дори досадно.

— Сигурно защото едва ли е останало нещо непознато за тях. — Опитва се да отстъпи крачка назад, ала Кинг я улови за дългите коси и я задържа пред себе си.

— Притесняваш се от мен — прошепна той. — Но защо? Винаги можеш да изпишиш и да викнеш за помощ.

— Знам. — Дръпна ръката му. — Не искам да съм просто заместител на Бес, Кинг.

— Каза ми го още в началото. Не съм забравил. — Поколеба се за момент, ала след това я пусна, макар и с нежелание. — Стори ми се, че говориш напълно сериозно.

Гласът му не издаваше нищо, но на нея ѝ се стори, че бе леко раздразнен. Отметна коса назад и се изсмя.

— А ти как щеше да се чувстваш, ако те целувах и се престорех, че си някой сексапилен мъж, когото желая?

Кръвта му кипна.

— Щях да ти счупя красивото вратле — отвърна той, без да се колебае дори за момент.

Засмя се още по-звънко.

— Виждаш ли? Каквото повикало, такова се обадило, старче.

Кинг понечи да я плесне отзад, ала тя бързо отстъпи.

— Ако ме удариш, ще кажа на татко — заплаши го Елиса.

— Давай — предизвика я той. — Хайде да те видя.

— Би трябвало да трепериш от страх — отвърна тя. — Той има високопоставени приятели.

Кинг разбра какво се опитва да му каже Елиса и се усмихна, а от лошото му настроение вече нямаше и следа.

— Знаеш ли, с теб се смее много повече, отколкото през целия си живот — отбеляза той, докато вървяха в тъмното към светлините на къщата.

— Отначало дори не знаеше как да се смееш — спомни си тя. — Беше страшничък. Знаеше само да работиш и да се правиш на ледена висулка.

— Студен отвън — поправи я спокойно Кинг. — Но никога отвътре.

Това бе инсинуация и Елиса я пренебрегна.

— Дватамата с татко за риба ли ще ходите утре?

— Точно така. — Погледна в посоката, накъдето тя бе обърнала очи. — Искаш ли да дойдеш?

— Много ми се иска, ала трябва да се свържа с Ейнджъл Махони и да я предупредя, че имам нужда от още една седмица за новите модели. Ейнджъл е вицепрезидент на „Морски бриз“ и тя купува моделите ми за веригата бутици на „Морски бриз“. А пък аз си мислех, че са прекалено екстравагантни и никой няма да ги иска — призна Елиса. — Само че Ейнджъл реши, че са невероятни и ще се продават като топъл хляб. Оказа се права. Изкарвам луди пари напоследък.

— По нищо не личи — засече я той и погледна красноречиво дрехите ѝ.

Тя изви високомерно едната си вежда.

— Не бих похабила изключителния си гардероб за един нищо и никакъв приятел — уведоми го Елиса.

Тъмните му очи се присвиха.

— Аз ли съм този нищо и никакъв приятел?

— Няма да допусна да станеш нищо повече — зарече се тя и отвърна поглед. — Искаш ли...

— Защо? — Бе точно зад нея, в сянката на къщата, а ръцете му около талията ѝ я подръпнаха назад и я долепиха до стегнатото мускулесто тяло.

— Много добре знаеш защо — изсъска Елиса. Топлината на дланите му я подлудяваше.

— Не мога да имам Бес — прошепна до ухото ѝ Кинг и я привлече още по-близо. — Но мога да имам теб. Ти можеш да ме имаш мен.

Тя потръпна и затвори очи, а моменти от мечтите проблеснаха изкусително в ума ѝ. Стисна зъби, защото това бе единственото, което можеше да направи, за да устои на този безсрамен прелъстител.

— Не може.

— Признай, че се изкушаваш, Елиса — настоя той.

Отдръпна се от него и пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Пие ли ти се малко кафе?

Кинг се поколеба, застанал до задната врата, и се предаде. Напоследък не разбираше сам себе си. Най-неочаквано Елиса бе станала част от него и му се искаше да я загърби и забрави. Надяваше се някой ден да не загуби самообладание, докато е с нея. Тази мисъл го стресна. Освен това, докато я докосваше, не се и сецаше за Бес. Това също го плашеше.

Последва я в къщата, станал много сериозен, и откри, че родителите ѝ ги чакат, за да пият заедно кафе. Усмихна им се, доволен, че има още някой, който да го разсейва. Цял ден не можеше да престане да мисли за Елиса, за разрошените ѝ коси и за роклята, смъкната до кръста.

На следващата сутрин Кинг и бащата на Елиса потеглиха на загоряване. Когато тя и майка ѝ станаха, мъжете вече ги нямаше. Тина приготви нещо за закуска и се зае с домакинската работа, а Елиса отиде на плажа да поплува. След това се надвеси над моделите, решена да изкара разочарованието си върху листовите хартия.

Получи се. Създаде доста непривични дрехи, изключително авангардни, сексапилни и привлекателни. По обед спря за малко,

поговори с майка си и отново отиде на плажа, сложила прихлупваща се пола върху банския. Просна хавлиената кърпа на пясъка и се зае отново да рисува.

Слънцето ту надничаше иззад облаците, ту отново се криеше. Тя въздъхна и затвори очи, когато усети, че става по-хладно и бе задрямала, когато някаква сянка падна върху нея. Отвори очи и видя над себе си тъмното лице на Кинг, присвил очи към мястото, където полата бе оголила дългите загорели крака. Едната ѝ презрамка се бе смъкнала и почти разкриваше гърдата ѝ.

— Невероятно сексапилна — измърмори той, а в гласа му прозвуча раздразнение. — Приличаш на изхвърлена на сушата русалка. Трябва да благодариш на ангела си хранител, че родителите ти са на две крачки.

— Ах, тези празни обещания — разсмя се сънено Елиса, защото не прие думите му сериозно. Протегна се и Кинг стисна зъби.

Разкопча ризата си, без да откъсва очи от нея, и забеляза как вниманието ѝ бе привлечено от покритите му с черни косъмчета гърди. Щом съблече ризата си, очите ѝ заоглеждаха тялото му и той усети прилив на желание, толкова силен, че едва се сдържа да не се отпусне на мига до нея. Тя бе прекалено неопитна и не успяваше да скрие копнежа си, а откритото ѝ обожание го правеше още по-уязвим към обзелата го непонятна жажда.

— Мислех да поплувам — каза Кинг с дрезгав глас и посегна към колана си.

Устните ѝ се разтвориха.

— Не... Не може — започна Елиса, защото се сети за родителите си.

— С бански съм — успокои я той. Разкопча колана си и бавно свали ципа. Тя задиша учестено, когато Кинг плъзна джинсите по дългите си крака и ги метна настрани при гуменките.

— Защо го правиш? — попита Елиса с необичайно писклив глас, когато той се обърна към нея.

— Харесва ми как ме гледаш, когато се събличам — каза тихо Кинг и среща нерешителния ѝ поглед. В очите му нямаше шеговитост. Приблужи се по-близо до нея и я гледа дълго, докато най-сетне улови една от ръцете ѝ и я притисна към гърдите си. Стегнатите му мускули

се надигнаха към дланта ѝ, сякаш се опитваха да поемат хлад от пръстите ѝ.

— Ами... Баща ми? — прошепна тя и погледна към плажа.

— Чисти риба — отвърна той и се вгледа в ръцете ѝ. — Майка ти готви.

— Така ли? — Отпусна се до нея и сърчно разкопча полата ѝ. Отмести я настрани и разкри гладкото ѝ фино тяло. Ръката му се насочи към вече смъкнатата презрамка. След това разкопча и катарамата на банския. — Не бива, Кинг — каза с треперещ глас Елиса. Улови го за китката, ала това не го забави. Той отмести настрани горната част и палецът му погали набъбналото зърно, а тя трепна рязко от удоволствие.

— Хайде — предизвика я Кинг и наведе глава. — Излъжи ме. Каж ми, че не искаш.

— Ами... Бес? — изпъшка Елиса и се опита да го отблъсне.

Той изрече нещо грубо и доста красноречиво, но тя чу само половината, а сетне сведе глава и пое гърдата ѝ с устни, като дразнеше зърното с език.

Тихото ѝ скимтене го възбуди. Не знаеше какво да направи, за да се отдръпне, защото се чувстваше великолепно. Плъзна ръце под гърба ѝ и погали гладката ѝ кожа, а сетне я повдигна към алчните си устни.

Елиса трепереше неудържимо и нямаше сили нито да протестира, нито да се отдръпна Кинг плъзна едната си ръка, за да усети топлата мекота на гърдата ѝ, докато устните му я дразнеха. Вдигна за момент глава, единствено за да я погледне, и забеляза сълзи в сините очи.

— Недей да плачеш — прошепна той и се наведе, за да докосне с устни клепките ѝ и да вкуси солените сълзи.

— Мразя те — прошепна дрезгаво тя.

Той се усмихна, без да ѝ вярва.

— Разбира се, че не ме мразиш. Мразиш да бъдеш уязвима. И аз мразя това чувство. Ала ни е толкова приятно един с друг, че не бива да си отказваме подобно удоволствие. А това е истинско удоволствие, нали, Елиса? — прошепна до устните ѝ Кинг. — Невероятно, диво и много сладко удоволствие.

— Но...

Прекъсна думите ѝ с устни и леки умели движения, които разпалиха пламъци в тялото ѝ. Тя се опита да го отблъсне, но той не помръдваше. Движенията му станаха по-бавни, по-властни, измъчваха я и я караха да тръпне и подивява. Никога преди не я бе целувал по този начин. Стори ѝ се интимно и много възбуждащо. Елиса простена, опиянена от целувката, и я разтърси нова тръпка.

Свободната му ръка се плъзна към брадичката ѝ, обхвана я и я задържа. Тялото му скриваше слънцето, а лицето му ѝ се стори непознато, строго, леко поруменяло, очите — страшни.

— Да — прошепна дрезгаво Кинг и продължи да я измъчва с устни. — Да, готова си за мен, нали? Мека и всеотдайна... О, любима...

Езикът му навлезе в устата ѝ бавно и настойчиво, а устните му притиснаха нейните.

Тя извика и неуверената ѝ ръка го стисна за косата, а ноктите ѝ се забиха във врата му. Елиса се изви и потръпна, тялото ѝ погълнато в пламъци, подвластно на желание, което тя искаше да последва, а ръката му милваше гърдата ѝ и нежно я притискаше. Езикът ѝ докосна неговия и Елиса сякаш спря да диша. Това бе най-неустоимото чувство, което бе изпитала през живота си. Все едно че летеше през огън. Гореше. Трепереше цялата и не знаеше как да спре, бе напълно уязвима и безсилна да се скрие от него.

Разплака се и сълзите потекоха по слетите им устни, а от гърлото ѝ се изтръгнаха хлипове. Въпреки това тя продължи да се притиска и да извива тялото си към него.

— Елиса — пошепна той с непознат за нея глас, нежен и безкрайно гальовен. Отпусна се над тръпнещото ѝ тяло и тя остана притисната под приятната му тежест, устните му нежни, а ръцете... Правеше нещо с банския ѝ, а след малко усети гърдите му до своите, косъмчетата я гъделичкаха, а топлите мускули нежно затопляха набъбналите ѝ гърди. — Дръж се за мен — прошепна до устните ѝ Кинг. — Не ме пускай. — Не можеше да спре да плаче. Зарови устни във врата му, потръпваше леко под тялото му, разкъсвана от вълшебното усещане на тази непозната интимност. Той бе възбуден, Елиса го усети и простена.

— Сладка — прошепна до ухото ѝ Кинг и пръстите му се впиха в гърба ѝ. — Моята малка сладка Елиса. — Тя го ухапа по рамото с

някаква безпомощност, която не разбираше, и издаде приглушен гърлен звук, от който възбудата му нарасна. — Шшш — прошепна той. Пръстите му се спуснаха към бузата ѝ и я погалиха, а сетне пригладиха назад влажната ѝ коса. Ръката му се спусна към талията ѝ, погали я нежно. През всичкото време ѝ шептеше успокояващо и я приканваше да се отпусне и да си поеме дълбоко дъх. Когато Елиса най-сетне престана да трепери и усети, че и неговото тяло бе спокойно, загубило предишната си напрегнатост, лицето ѝ бе мокро от сълзи. Тогава Кинг се отпусна до нея, без да спира да я прегръща, и се превъртя по гръб. Подпря главата ѝ на рамото си и тя усети лек трепет в ръцете му, когато той зарея поглед в небето, където чайките се гмурваха от висините, подвикваха си и се гонеха под сивите облаци. — Трябва да вървя — каза след минута Кинг с рязък глас. — Не можем да продължаваме по този начин.

Елиса знаеше, че ще стане така. И двамата бяха пристъпили допустимата граница. Тя вече не можеше да мисли. Тялото ѝ си имаше своя воля, която отказваше да отстъпи. Затвори очи и си каза, че ще умре, ако той не е неин поне веднъж.

— Знам — прошепна Елиса. Седна, а гърдите ѝ бяха набъбнали и зачервени от натиска на устните му.

— О, любима — въздъхна Кинг, без да спира да я наблюдава, докато тя се обличаше. — Мога вечно да те съзерцавам.

— Недей... — Затвори очи и той също седна до нея, за да завърже презрамките ѝ, тъй като ръцете ѝ отказваха да я слушат.

— Не знам какво ми става напоследък — призна Кинг и я накара да го погледне. — Толкова силно те желая, че ми се струва, че ще полудея. Теб, Елиса. Не Бес. — Сведе поглед към раменете ѝ и се наслади на сметановата им гладкост. — Не разбирам защо се чувствам по този начин, ала ако не си моя, имам чувството, че ще умра.

Разбираше го, защото и тя се чувстваше по същия начин.

— Аз те желая не по-малко — призна тихо Елиса. — Само че след това ще те намразя — добави и го погледна.

— Не мога просто така да загърбя всички години на възпитание. Ще мразя и теб, ще мразя и себе си и не знам как ще продължа да живея. Само че — призна срамежливо тя и сведе поглед към гърдите му, — не знам как ще живея без теб.

Той се изправи и я издърпа след себе си. Лицето му бе сериозно и напрегнато.

— Ела с мен в Оклахома. — Елиса се размърда притеснено, уплашена от посоката на разговора. — Ела с мен — повтори нежно Кинг. Тя вдигна очи към него. — Обещавам да не забременееш. Не мога да спра това, което ще се случи, но ще те пазя.

— Не, аз... Аз ще се погрижа — заекна Елиса. Погледна към морето. — Само че как ще обясня на родителите си, че заминавам с теб?

Той въздъхна тежко и докосна косата ѝ.

— Ако това ще те успокои, този въпрос ме притеснява и мен. — Пръстите му се спуснаха по бузата към устните ѝ и Кинг ги гледа дълго. — Ще им кажем, че ще се сгодим и искаме да останеш с моето семейство. — Тя го погледна очарована и замаяна и изведнъж ѝ се прииска да го прегърне. Той пръв я притисна до себе си. — Какво пък... Хайде да се оженим — каза неочаквано Кинг. — Не мога да имам Бес, ала поне ще имам теб. Хайде да направим всичко като хората.

Елиса за малко не изписка „Да!“, но успя да се въздържи, отрезвена от убеждението, че Бес накрая щеше да намери начин да го привлече за себе си. Нямахше смисъл да се жени за него и така да създаде нови проблеми. Колкото и да я болеше, трябваше да преглътне гордостта си, принципите и да осигури и на двамата физическия комфорт, за който копнееха. Поне на това можеше да се порадва. Щеше да е негова в продължение на няколко вълшебни дни, а след това щеше сама да плаща. Все някак щеше да преживее. Поне щяха да ѝ останат спомените за него.

— Няма да се омъжа за теб — прошепна тя. — Ала ще дойда с теб.

Той се намръщи.

— Нямам нищо против...

Елиса притисна устата му с пръсти.

— Някой ден ще имаш. Бракът е цялостно обвързване, нещо свято, не просто узаконяване на физическото желание. Не ми е приятно всичко онова, което изпитвам към теб, мразя се заради всичко, което ще направя, но според мен, ако се оженим, ще съжаляваме много повече.

— Ала поне съвестта ти ще е чиста после — възрази Кинг.

— И ще съсипе твоята — отвърна веднага тя. — Бес може да... Може някой ден да е свободна. Как ще се почувстваш, ако си обвързан с мен?

Гримасата му ѝ даде отговора.

— Няма да е честно спрямо теб.

— Животът понякога не е честен — въздъхна Елиса и се опита да преглътне сълзите си. Погледна го, прободена от болка, породена от искрената ѝ любов към него. — О, Кинг — пошепна тихо тя. — Толкова те желая.

Ръцете му я стиснаха по-силно.

— Ела поне да видиш фермата — настоя отново той и въпреки че се чувстваше виновен, не можа да се възпре.

— Само това. Може пък да успеем да се преборим с това увлечение.

Това ѝ вдъхна малко надежда. Така щеше по-лесно да обясни на родителите си, защото нямаше да им казват нищо окончателно. Усмихна се.

— Добре.

Колко обичаше усмивката ѝ. Очите ѝ светваха, лицето ѝ се отпуснаше, тя ставаше красива... Наистина бе красива... И отвън, и вътре. Тялото му красноречиво разкриваше чувствата, които изпитваше, и Кинг се засмя.

— Трябва да се облека — промърмори сухо той и се обърна. Дори не бе влизал във водата, а целият бе потен.

Елиса откри полата си и си я сложи, наблюдавайки го как си обува джинсите. Сега, след като знаеше, че Кинг също я желае, вече не се притесняваше чак толкова. Всичко ѝ се струваше естествено, сякаш бе част от него, сякаш физически му принадлежеше. Обичаше го до полуда.

Той я погледна и се намръщи, забелязал замечтаното ѝ лице. Тя вече не се страхуваше да му се отдаде, нито бе нервна. Защо? Нима държеше на него? Тази мисъл го накара да изтръпне и Кинг се наведе за ризата си, без да разбира какво става. Щом се облече, пое ръката ѝ и я стисна, без дори за миг да се сеца за Бес.

— Ако се случи нещо между нас, то ще бъде толкова прекрасно, че никога няма да го забравиш — увери я той, без да я поглежда.

— Каквото и да се случи, не бих го забравила — отвърна сериозно Елиса.

Кинг си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и преплете пръсти с нейните. Елиса го караше да се чувства великолепно. Така и не успяваше да разбере желанието си да я люби; тук не ставаше въпрос единствено за секс, затова не можеше да се начуди какво точно има. Огледа финото ѝ тяло и си представи как му се отдава. Гореща вълна премина през него, а щом погледна стегнатия ѝ стомах, се зачуди какво ли би било, ако забременее от него.

Пръстите му я стиснаха с всички сили и тя го погледна с любопитна усмивка.

— Какво има? — попита на един дъх, зачудена дали той не мисли за Бес.

Кинг се вгледа в очите ѝ.

— Елиса... Обичаш ли деца? — попита бавно Кинг.

Кой знае защо този въпрос я направи неизмеримо щастлива. Никога не ѝ бе задавал подобен въпрос. Това ѝ вдъхна надежда. Усмихна се и пое обратно към къщата.

— Да, разбира се. Някой ден ми се иска да имам поне две. Защо питаш?

Той не ѝ отговори. Очите му бяха тъмни и буреносни, докато се връщаха. Бес бе казала, че не иска деца. А Кинг с изумление откри, че иска. Само че да са от Елиса.

Беше мълчалив и сдържан, докато двете жени подготвиха и сервираха вечерята, и поглеждаше разсеяно към телевизора. Докато говореше по телефона, Тина използва момента да попита Елиса какво не е наред.

— Покани ме във фермата си — отвърна Елиса с усмивка. — Мисля, че се притеснява как да ви каже на вас с татко.

Тина се вгледа в лицето на дъщеря си.

— Ти си влюбена до ушите в него, нали, миличка?

Елиса въздъхна.

— Да. Само че той... Не съм сигурна, че изпитва същото към мен.

— Той те желае — усмихна се Тина, но очите ѝ останаха сериозни. — Така е, миличка. Един мъж лесно се пали физически и не

запазва други трайни чувства към жената. Той много ми харесва, ала според мен не представлява никаква заплаха.

Елиса подпря глава в дланите си и се приведе над чашата кафе, объркана и нещастна.

— Не знам какво да направя — призна тя. — Не знам дали ще мога да живея без него.

— Миличката ми — промълви Тина. Наведе се и целуна дъщеря си по челото. — Сама ще трябва да откриеш пътя. Обичам те и каквото и да направиш, това няма да се промени. Познавам баща ти достатъчно добре и сигурно ти изглеждам много старомодна, ала ние и двамата вярваме в това, което вършим, и целият ни живот е отражение на тази вяра. Земните удоволствия са преходни. Любовта не умира и не се ограничава със задоволяването на физическото желание. С други думи, миличка, — обясни с усмивка тя, — сексът няма да успее да компенсира любовта, независимо колко е хубав.

— Колко си откровена — усмихна се Елиса.

— Че аз съм си такава — съгласи се Тина. Очите ѝ искряха. — Ти и представа нямаш колко се е променил светът през последните години. Докато бях в гимназията, момичетата ги изключваха, ако полата им беше малко над коляното. Смяташе се за неприлично. — Тя стисна устни, но се усмихна. — Животът е станал толкова трескав, че понякога ми се иска да се върнем на Амазонка — призна майка ѝ. — Там се чувствах в безопасност.

— Мога да ти помогна — отвърна Елиса. — Ще докарам Вожда на червенокожите да живее с нас и ще имаш чувството, че си отново в джунглата.

Тина бе чувала безкрайно много за огромния папагал и се намръщи.

— Съседите са много чувствителни към шума.

— Че най-близките съседи са на километър и половина надолу по брега — изтъкна Елиса.

— И аз това казвам. Звуците се разнасят. Освен това — изпъшка тя, — папагалите летят. Имам си достатъчно неприятности с онази напаст, комарите, а я си представи нещо, което лети и тежи като гюлле. — Елиса никога не го бе възприемала като гигантски комар. Разсмя се. Трябваше да го каже на Кинг. Кинг. Погледът ѝ омекна. Какво да прави? Тина я погали по ръката. — Животът си тече — напомни тя на

дъщеря си. — А Господ бди над всички ни. Дори когато става въпрос за някое непослушно момиче или момче.

Тази мисъл я успокои. Елиса стана и се зае да слага масата.

ОСМА ГЛАВА

Елиса въздъхна безпомощно, щом видя за пръв път ширналите се равнини на Оклахома. Оклахома Сити, където Кинг бе оставил огромния си сив линкълн, се оказа красив и необичаен град с пръснати наоколо петролни кули. До хоризонта всичко бе равно и безкрайно.

— Никога не съм виждала подобно нещо — възкликна тя, в очите ѝ блеснало неприкрито възхищение.

Кинг я стрелна с поглед, очарован от реакцията ѝ.

— А пък аз си мислех, че няма да ти хареса — призна той. — Ти живееш на крайбрежието.

Елиса не го слушаше.

— Индианците от равнините... Те чак до тук ли са идвали? Сиуксите и шейените?

— Знаеш ли, любима, тъкмо в Оклахома са изпратили петте най-влиятелни племена в края на 1830-те и 1840-те. Някои от тях са се били на страната на Конфедерацията по време на Гражданската война, други дори са били търговци на роби, затова правителството ги принудило да продадат западните земи на загуба. Това били племената чикасо, чокто, чероки, крийк... И семинолите — добави след кратка пауза Кинг.

Лицето ѝ светна.

— Нищо чудно, че всичко ми се стори толкова близко. Какво казват за генетичната памет? Може някой от дедите ми също да е живял тук.

— Семинолите били свирепи войни — съгласи се веднага той. — Отстоявали позициите си с бой и се противопоставяли на правителството до последно.

— Доколкото знам, и апахите не са били много миролюбиви — измърмори тя. Усмихна му се и отново насочи внимание към облите хълмове. — Колко е красиво. Тук има толкова много място, Кинг.

— Точно затова ми харесва. Все още не е претрупано. Има простор. Петрол, газ и добитък.

— Въпреки че петролната индустрия претърпя доста неприятен срив.

— Двамата с Боби трябваше да разширим бизнеса, за да си спестим поне част от неприятностите. Ето я. — Кинг посочи прашния път, който отвеждаше към малка горичка и просторна бяла къща, опасана от огромна веранда. Наоколо се виждаха множество сгради, а навсякъде се бяха пръснали стада добитък.

— Фермата ли е това? — попита нетърпеливо Елиса.

— Фермата. — Разсмя се, щом зърна изражението ѝ, и отби от едната страна на пътя. — Харесва ли ти?

— Да, много — отвърна без колебание тя, оглеждайки до насита зелената шир и дивите цветя, надигнали главици навсякъде. — А това е слънчоглед! — възкликна.

— Голяма част от растенията ще са ти непознати — обясни той. — Тук няма нито палми, нито друга тропическа растителност. Затова пък има дъбове, брези... Има и животни, които не познаваш. Бас държа, че никога не си виждала рис.

— Нямам търпение.

— Не изпадай чак в такъв възторг — измърмори сухо Кинг, щом си спомни как Бес намрази фермата, когато двамата с Боби се ожениха. Бес, разбира се, бе живяла в прах и мизерия и той предполагаше, че затова обстановката тук я потискаше. Сигурно бе мечтала за нещо коренно различно, по-изтънчено. Само че и Боби, както и Кинг, обичаше равнините, доставяше му удоволствие да обикаля хълмовете и да се радва на простора, едно от любимите занимания на Кинг като дете. — Ти си градско момиче, нали не си забравила?

— Аз съм провинциално момиче — отвърна Елиса. — Фактът, че работя близо до Маями, не ме прави гражданинче. Обичам природата, простора, плажовете, полята. Мога ли да отида да се разходя, когато ми се прииска, или има...

— Кръвожадни индианци — прекъсна я Кинг с хитра усмивка.

Тя го перна.

— Вълци — довърши.

— Само един — намигна ѝ той.

Елиса вдигна ръце и поклати глава. Вече не си спомняше защо я бе довел тук. Не и истинската причина. Все още я желаше. Личеше по

очите му, по начина, по който ѝ се усмихваше. А Бес бе някъде наблизо...

— Боби къде живее? — попита неочаквано тя.

Усмивката се стопи от лицето му.

— Ей там — посочи Кинг към модерна постройка в далечината.

— Почти до Джакс Корнър. Бес прекарваше много време в Оклахома сити, но Боби каза, че ѝ станало интересно в местното общество. — Той се намръщи. — Жалко, че те знаят да организират само партита и да се срещат на чай. Можеше да свърши доста неща в полза на хората от околността, ако искаше.

Подкара линкълна към стълбите пред входа и Елиса въздъхна, щом видя огромните зелени люлеещи се столове и люлката, поставена на верандата.

— Страхотно! — възкликна тя с широка усмивка. — Може ли да поседим на люлката?

— След малко — обеща Кинг и слезе, за да ѝ отвори вратата и да ѝ подаде ръка като истински старомоден кавалер.

Мрежестата врата се отвори и жена на средна възраст изтрополи на верандата. Маргарет Флойд, икономката, бе едра, пищна жена към шейсетте, с бяла коса, тъмни очи и строго изражение.

— Крайно време беше — подпря тя ръце на широкия си ханш. Беше облечена в бледожълта рокля на дребни цветчета и алени равни обувки. Бе завързала позацапана престилка отпред. — Закъсня цял час. Какво си правил, да не би да те отвлякоха на връщане? Съсипах вечерята, това знам, че ще те зарадва, я, а ти кой си довел?

Елиса бе повлечена по стълбите и побутната като щит пред Кинг още преди да успее да си поеме дъх.

— Това е Елиса Дийн — отвърна той и я задържа пред себе си, въпреки че тя не помръдваше.

— Ми тъй де! — Едрото лице на Маргарет грейна като слънчоглед. — Крайно време беше! — Тя се втурна напред и Елиса бе обгърната от едри ръце и аромат на брашно и ябълка. — Страх ме беше, че главата му няма да уври да те доведе най-сетне — задъхваше се Маргарет. — Глупак, да търчи след онези градски фръцли. — Погледна ядосано Кинг и отново се обърна към Елиса. — Ти ми се виждаш добро момиче. Той казва, че още живееш вкъщи — добави тя, без да се притеснява от любопитството си.

— Ами да — заекна Елиса. — Родителите ми не биха одобрили иначе.

Маргарет изглеждаше така, сякаш молбите ѝ са били чути.

— Господи, дете, влез, ела да те нахраня. Направила съм страхотно задушено, а аз знам какво говоря, има и домашно руло, за него пък опекох ябълков пай.

Кинг се върна, за да вземе багажа и замърмори неща, които, слава богу, Маргарет не чу. Тя бе страхотна готвачка, умът ѝ сечеше като бръснач и никак не се притесняваше да задава дори най-интимни въпроси.

Той най-сетне успя да я отпрати, за да си дойдат на спокойствие. Лицето на Елиса бе червено като на рак, ала и Кинг изглеждаше смутен. Тя нямаше представа, че в миналото единствено на Бес бе било обръщало толкова много внимание. Маргарет винаги бе намирала начин да изрази неодобрението си към жените, с които Кинг се бе забавлявал като по-млад. Бес бе различна, защото Маргарет знаеше от какво семейство произлиза и много я съжаляваше.

— Яденето беше страхотно — призна Елиса.

— Страхотно наистина — промърмори той.

Тя не се опита да заговори отново. Дояде и се оставя Маргарет да я замъкне на горния етаж, за да оправят багажа.

Още щом Кинг стана от масата, управителят Бен Флойд, съпруг на Маргарет, го повика, за да се справи с безбройните проблеми, които възникваха всяка минута, въпреки че съседът Блейк Донован им бе помагал.

Елиса остана сама, след като Маргарет се прибра в малката си къща зад обора. Кинг не се върна до полунощ и тя си легна. Първият ѝ ден във фермата бе невероятен.

Необичайни шумове я събудиха на следващата сутрин. Добитъкът мучеше. Някъде кукуригаше петел. Лаеше куче. На долния етаж се чуваше шумно енергично тракане на съдове. Елиса седна в леглото и се прозя лениво, след което пое дълбоко сладкия чист провинциален въздух. Тук не бяха чак толкова далече от брега на Флорида. Провинцията обаче си бе провинция, като се изключеха шумовете.

Тя стана, обу джинси и блуза с къс ръкав и се почувства лека, също като времето навън. Пусна си косата и не сложи грим.

На долния етаж Кинг бе седнал умислен на масата. Това не бе Кинг, когото Елиса бе свикнала да вижда. Пред нея бе типичен жител на западните щати. Тя застана на вратата, загледана в него.

От избелелите си джинси до прашните ботуши и ризата на сини и бели карета, той бе съвсем различен човек. Не бе само облеклото, имаше нещо и в изражението му. Нещо различно. Нещо естествено. Мъж, който си бе у дома.

Кинг вдигна поглед от вестника и изви едната си вежда.

— Кажеш? Гладна ли си?

— Разбира се. — Седна до него, ококорена любопитно.

— И преди си ме виждала в джинси — напомни ѝ той, развеселен от реакцията ѝ.

— Никога не съм те виждала такъв — заекна Елиса. Вгледа се в очите му.

Кинг ѝ намигна.

— Добре ли спа?

— И още как — въздъхна тя. — Ами ти?

— Когато най-сетне заспах — промърмори мрачно той, — бях като пребит. Бен беше изостанал с пет часа.

— Не трябваше ли някакъв съсед да го замества?

— Замествал го е — обади се дълбок развеселен глас от вратата. — Само че единствено Кингстън може да подпише Кингстън на чековете.

Елиса се обърна по посока на гласа. Мъжът, когато видя, я накара да потръпне. Изглеждаше опасен, див, с чорлава черна коса и светлозелени очи, засенчени от мигли, гъсти и тъмни като веждите и косата му. Беше гъвкав, стегнат и на едната му буза се виждаше белег, а пък носът му бе чупен неведнъж. Не приличаше на човек, когото Кинг би нарекъл приятел, затова тя се зачуди какво още ще научи за тайнствения мъж, в когото бе влюбена.

— Блейк Донован — представи ги Кинг. — Това е гостенката ми, Елиса Дийн.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Донован — поздрави го нерешително тя.

Мъжът я погледна безразлично и кимна.

— И на мен. — Насочи вниманието си към Кинг. — Ако си огледал всичко, ще си вървя. Пак ме чакат проклетите адвокати. Поне

този път ще има някаква полза от тях. Подписвам, каквото трябва, и приключваме веднъж и завинаги.

Кинг пое чашата с кафе.

— Чух, че Мередит Калхун била спечелила награда с последната си книга.

Зелените очи заблестяха и изпитото лице сякаш се оживи. Очевидно писателката, която и да беше тя, бе доста парлив въпрос за Блейк Донован, забеляза Елиса.

Да не би Кинг нарочно да бе повдигнал въпроса, зачуди се тя.

— Имам си работа — тросна се Донован. — Ще се видим, Роупър. Госпожице Дийн — добави той и докосна с два пръста периферията на шапката, след което излезе.

— Коя е Мередит Калхун? — прошепна Елиса, защото вратата бе отворена.

Кинг въздъхна.

— Дълга история — отвърна. Очевидно никак не му се искаше да се впуска в подробности.

— Изглежда доста суров човек — забеляза тя.

— Истински диамант — съгласи се той. — Невероятен е. На пръв поглед е суров, защото животът го е направил такъв. Незаконен син е. Майка му починала при раждането. Отгледан е от чичо особняк, който го осиновил и му дал името си. Чичото почина миналата година и чак до днес Донован не излезе от съдилищата, заради земята.

— Разбирам защо е спечелил — отбеляза Елиса и потръпна. Зачуди се отново, че Кинг проявява състрадание към онеправданите. Затова бе толкова уязвим за атаките на Бес. — По-млад е от теб, нали? — попита тихо и отново върна мисли към настоящето.

Тъмните му очи се присвиха и насочиха към нея.

— Да. Осем години. Почти на тридесет и две е. Защо? Харесва ли ти? — Тя примигна. Това много приличаше на ревност. Защо, по дяволите, се държеше така, след като обичаше Бес? Без да дочака отговора ѝ, а и Елиса бе прекалено объркана и учудена, за да отговори, той се изправи. — Чака ме цял ден работа.

— Доколкото разбирам, не в някой офис — вметна тя.

— Във фермата — отвърна Кинг, наведе се и запечати леко разтворените ѝ устни с топла целувка. — Аз така си почивам, малката, като си намирам работа. Тази ферма е построена с много труд.

— Приличаш на каубой — призна Елиса, учудена от жарката целувка.

— Аз съм каубой — отвърна той и се вгледа в сините ѝ очи. — Може да пътувам в първа класа и да си купувам почти всичко, което ми се прииска, но най-добре се чувствам на кон сред безкрайните поля и когато спя под звездите.

— Наистина ли? — Тя го подръпна към себе си и за нейна най-голяма изненада Кинг се наведе и я остави да плени устните му. Елиса го целуна топло, изненадана от мекотата на устните му и от жаркия му отговор, който нямаше нищо общо със секса и желанието.

— Искаш ли по-късно да дойдеш и да видиш телетата? — попита той, когато вдигна глава. — Ако се държиш прилично, дори ще ти позволя да погалиш някое.

— Добре, с удоволствие — усмихна се лениво тя.

Кинг си пое дълбоко дъх и очите му с нескрито удоволствие пробягнаха по красивото ѝ лице.

— Красавица — прошепна той. Наведе се отново и докосна нежно устните ѝ със своите. — Ще се видим по обяд. Не позволявай на Маргарет да те омаломощи с приказки.

— Маргарет ми харесва — измърмори Елиса.

— И Маргарет те харесва, кукличке — обади се възрастната жена от вратата, понесла поднос с яйца в едната ръка. Усмихна се към Кинг. — Късметлия си ти, човече.

Той се изчерви.

— Имам си работа — изломоти, дръпна шапката над очите си и се отправи с шумни крачки навън, а те двете останаха сами.

— Стъпва така тежко единствено когато го ядосам — обясни Маргарет и усмивката ѝ стана още по-широка. — Ти си първото момиче, което води вкъщи от много, много време насам, и затова предполагам, че нещата са доста сериозни. Но да го пазиш, обича да поглежда настрани. Когато реши да преследва някоя, няма мърдане.

Елиса избухна в смях.

— О, Маргарет, ти си истинско съкровище — каза съвсем искрено. — Да знаеш обаче, че той не ме обича. Аз съм му само приятелка, нищо повече.

Маргарет кимна и се настани до нея.

— Точно така, а аз съм тиквен фенер — съгласи се тя. Сипа си чаша кафе и скръсти пухкавите си ръце. Загледа Елиса. — Разкажи ми сега за себе си. Разбрах, че си дизайнер на дрехи.

Тя бе като испанската инквизиция. Когато Елиса най-сетне успя да се измъкне, за да огледа къщата, Маргарет вече знаеше кой е любимият ѝ парфюм, всичко за семейството — заля се от гръмогласен смях, когато разбра, че Кинг е спал в дома на свещеник — и си бе дала мнението за бъдещето.

Фермата бе невероятна. В съвършено поддържаните конюшни бяха прибрани елегантни коне, наоколо бродеше добитък, а един от биковете си имаше своя сграда и човек, който да се грижи специално за него. Беше бял на ръждиви петна, както и повечето от останалия добитък, и бе огромен. Когато Кинг се върна по обяд, я откри в обора, заглеждана в гигантското животно.

— Името му е Гордостта на Кинг 4120 — уведоми я доволно той, пъхнал ръце в джобовете си. — От породата хиърфорд е, завъдена тук от дядото на Боби, ала аз я подобрех.

— А защо има номер? — попита тя. — Да не би да е бил арестуван или нещо подобно?

— Сега вече става по-сложно. — Прегърна я през раменете и я поведе към къщата, обяснявайки за трансплантацията на ембриони, за ежедневното наблюдение на теглото и всички останали сложности около отглеждането на качествен добитък. Техническите подробности звънтяха в главата ѝ като стъклени топчета, но пък бе толкова интересно.

— Маргарет приготвя сандвичи с говеждо и салата за обяд — каза му Елиса на верандата, където огромната зелена люлка и люлеещите столове бяха обърнати към полята.

— Я ми кажи, какво успя да измъкне от теб? — повдигна вежда той усмихнат.

— Преди или след като научи какъв е цветът на бельото ми? — разсмя се тя.

Кинг само поклати глава.

Обядът премина тихо. Маргарет отиде да чуе новините, докато довършваше нещо в кухнята, а на Кинг очевидно не му се говореше.

След това оседла кон и за нея и ѝ помогна да се качи на седлото. Това поне ѝ бе познато. Двамата бяха ходили на езда много пъти в Ямайка. Погледна го изпод периферията на взетата назаем сламена шапка и си помисли, че всичко, свързано с него, ѝ бе познато, а в същото време бе напълно различно.

Той забеляза погледа ѝ и се усмихна.

— Помниш ли онзи път, когато яздихме по плажа, а ти падна във водата?

— Този път се държа здраво — отвърна Елиса и намота юздата на ръката си. — Хайде, каубой, води, няма да те изпускам от поглед.

— Я да видя.

Кинг пое напред, след като подкара елегантния кон в бърз галоп. Тя го последва с кобилата си, засмяна от удоволствието да е на слънце с него сред ширналите се поля.

Телетата бяха от породата хиърфорд и не бяха току-що родени, както бе решила Елиса. Бяха от февруари и март, каза ѝ той, точно както е било предвидено в програмата му. Сега ги угояваха и щяха да ги продадат, щом достигнат желаното тегло.

— Толкова е тъжно, когато си помислиш, че ги изяждаме — каза тя, докато чешеше едно по бялата глава между ушите. — Не е ли сладък?

Кинг се облегна на оградата, бутнал шапката си назад, очите му бяха нащрек.

— Разправят за превозвачите на добитък от едно време и колко се привързвали към животните. Понякога им се налагало да влязат в кланиците с тях, за да не им позволят да хукнат навън, каквито били ужасени. Блеели от тъга и страх, когато превозвачите си тръгвали.

В очите ѝ бликнаха сълзи. Притесни се заради сантименталността си и се опитала прикрие сълзите си, ала той ги забеляза. Стисна нежно раменете ѝ и я обърна към себе си. Наведе се и я пое на ръце, за да я отнесе до единия кон.

— Извинявай — прошепна Елиса.

— Любимата ми мекосърдечна русалка — прошепна Кинг и се усмихна, а след това сведе устни към нейните.

Ласката трябваше да е сладка и много нежна, за да я успокои, но устните ѝ се отвориха под неговите и дъхът ѝ замря. След това я

понесе настрани от конете и я положи във високата трева, за да се отпусне върху нея.

— Кинг! — възкликна тя.

— Елиса — въздъхна дрезгаво той. Целуна я жадно, поддавайки се на непреодолимото желание, разпалено от дългите нощи, изпълнени с копнеж по нея. Плъзна ръка под бедрата ѝ, за да ги притисне към своите и да ѝ покаже доказателството за силното си желание. Занизаха се дълги жарки мигове, докато се наслаждаваха на докосванията и вкуса си. Сетне, когато усети, че едва се сдържа, Кинг простена и се отпусна по гръб. От младежките си години не бе изпитвал безпомощното чувство едва да се сдържа. Сега вече тя бе наясно колко силно го възбуждаше. Изправи се, очите ѝ широко отворени след преживяното, и той задържа омаяния ѝ взор. — Това никога не ми се е случвало — прошепна с дълбок и дрезгав глас. — Никога с друга жена желанието ми не е избликвало толкова бързо и неудържимо. По дяволите!

Тя разтвори устни и се опита да се усмихне, докато го гледаше. В очите ѝ нямаше задоволство, а само любов.

— Имаш ли нещо против, че това ме кара да се чувствам горда? — попита го тихо.

Кинг си пое неуверено дъх.

— Май не. — Седна и се подпря на присвития си крак.

— Не мога да си представя как успех да се сдържам толкова дълго.

Елиса докосна ръката му, отпусната на коляното.

— Извинявай — отвърна меко тя, загледана в тъмните му, измъчени очи. — Радвам се, защото дори и да не ме обичаш, поне ме желаеш.

Той поднесе ръката ѝ към устните си.

— Искаш ли да те любя? — попита тихо. — Защото това неминуемо ще се случи. Омъжи се за мен, Елиса.

Тя сведе очи към ръката му.

— Трябва да помисля — отвърна най-сетне и едва се сдържа да не извика от радост. Трябваше да прояви разум. Не биваше да позволява на любовта да ѝ влияе. Трябваше да премисли кое бе най-доброто, защото той очевидно не мислеше.

Пръстите му се свиха. Понечи да каже нещо, ала в последния момент се отказа.

— Добре.

Елиса вдигна поглед.

— Боби знае ли, че сме тук?

— Да — отвърна най-сетне Кинг. — Обадох му се преди няколко часа. Бес ще бъде в Оклахома сити до утре. Покани ни да поюздим с него.

— Кога?

— Утре следобед. — Повдигна лицето ѝ към своето. — Не е нужно да вземеш решение сега. До довечера имаш много време да прецениш.

Устните ѝ потръпнаха.

— Аз... Аз много държа на теб — прошепна тя.

Ръката му се плъзна по бузата ѝ и му се прииска да може да прочете мислите ѝ. Почувства се виновен, неуверен, но той също държеше на нея, по свой начин.

— Тогава омъжи се за мен — настоя, странно защо уверен, че това ще бъде правилното решение и за двамата. — Кажи да.

Елиса въздъхна тихо. Логиката бе прогонена безвъзвратно.

— Да.

Кинг остана загледан в очите ѝ сякаш безкрайно и усети как помежду им потича електрически заряд. Желаше я. Държеше на нея. Тя също държеше на него. Това трябваше да им е достатъчно. И щеше да издигне окончателната преграда между себе си и Бес.

Наведе се над устните ѝ и я целуна много нежно, а след това ѝ помогна да се изправи и я качи обратно на седлото. Не каза и дума, докато се връщаха.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Целия следобед Елиса помага на Маргарет в кухнята. Кинг излезе отново, уж за да довърши работата във фермата. Маргарет непрекъснато поглеждаше младата жена и Елиса разбра, че сигурно изглежда притеснена.

— Хайде, казвай — не се сдържа Маргарет. — Какво не е наред?

— Кинг иска да се ожени за мен — отвърна Елиса и забърса тигана, в който бяха приготвяли яденето.

— Алилуя!

— Не е толкова просто — каза тя с измъчена усмивка. Отново се зае с тигана. — Той не ме обича.

— Мъжете не знаят какво е любов, докато не затънат толкова дълбоко, че мърдане няма — увери я Маргарет през смях. — Нали го видях как те гледа. Имате бъдеще вие, двамата, помни ми думите. — Елиса потръпна. Да, Кинг я гледаше, все едно че бе апетитен десерт. Само че не биваше да забравя Бес. Въздъхна. — Не се притеснявай — обади се отново възрастната жена. — Просто кажи да, а аз ще се погрижа за останалото. Я да видим сега, покани, прием, шампанско и ордьоври — занарежда тя.

Елиса не каза нищо повече. Беше прекалено притеснена.

Вечеряха сами и след като вдигнаха масата, Маргарет най-сетне си тръгна, преливаща от щастие. Елиса приготви вечеря за Кинг, покри я и тъкмо бършеше пода, където бе накапала, когато той влезе през задната врата.

Беше пращен и много изморен. Погледна я изпод периферията на каубойската си шапка и веднага забеляза широката роба в бяло и златно, както бе коленичила на чистия линолеум.

— Невероятна си, да знаеш — подзе Кинг. — Дълга, страхотна коса, сини очи и тен в съчетание с бяло и златно.

Тя се изправи и се усмихна.

— А ти си истински каубой — отвърна.

Той изви вежда.

— Това комплимент ли беше, или критика?

Елиса сведе срамежливо очи.

— Харесвам каубоите.

— Къде е Маргарет?

— Тръгна си. Направих ти студена вечеря. Гладен ли си?

За момент Кинг я погледна глупаво и забодя очи в прашните си ботуши.

— Ами той, Джим, дойде при добитъка — започна полека. — Джим е готвачът, когато работим. Направи набързо гърне чили, тортили и пудинг, за който можеш само да мечтаеш. — Той наведе глава на една страна. — Нали няма да кажеш на Маргарет? Ако разбере, ще прегаря сладките поне седмица. Защо не скриеш някъде това ядене, така че тя да не го види?

Елиса се разсмя.

— Разбира се.

— Само да се преоблека и веднага слизам, за да ти благодаря подобаващо — измърмори Кинг и сниши глас. Сърцето ѝ прескочи, щом забеляза погледа в тъмните му очи, когато минаваше покрай нея. Намигна ѝ, а тя остана загледана след него, необичайно притихнала, ала доволна и обхваната от нетърпение. Той спря на средата на стълбата и я погледна. — Защо не направиш кафе? — попита.

— Ще дойда да пийнем и да поговорим.

Плъзна очи по тялото ѝ и откри, че му бе трудно да се откъсне. Не искаше само да поговорят и Елиса го знаеше. Двамата мислеха еднакво напоследък и тя имаше чувството, че диша заедно с него.

— Добре — отвърна с дрезгав глас Елиса.

Кинг кимна. Очите му се усмихваха.

— Няма да откажа и парче торта, стига да е останала — добави.

— Има достатъчно. Ще нарежа. Да не се удавиш под душа — предупреди го тя.

— Знам да плувам — ухили се той и продължи нагоре по стълбите.

Елиса направи кафе и отнесе сребърния сервиз в хола, сви се на канапето и зачака. Минути по-късно Кинг слезе, обут в чисти джинси, синята карирана риза наполовина разкопчана. Косата му бе влажна и ухаеше на сапун и любимия му тръпчив одеколон. Тя нямаше сили да откъсне поглед от него, докато той се настаняваше на канапето до нея.

— Аз ще сипя — каза Елиса. Гласът ѝ прозвуча притеснен. За да се прикрие, се премести на пода от другата страна на масичката за кафе точно срещу него. След това сипа кафе от тежкия сребърен чайник.

— Нервна си. Защо? — попита тихо Кинг.

Тя се разсмя.

— Не знам.

Той се пресегна към нея и я подръпна така, че да застане между краката му. Пръстите му погалиха поруменелите ѝ бузи, а очите му не изпускаха нейните. Всичките ѝ чувства бяха изписани по лицето ѝ, то бе като отворена книга, а собствената му реакция към откритото ѝ обожание го шокира. Прииска му се да е негова и да я защитава и пази, а тялото му настървено потръпна от желание. Не търсеше само секс. Имаше и още нещо. Кинг се намръщи. Никога преди не бе усещал подобно желание, с никоя жена. Искаше му се де се слее с Елиса. Да я опознае по всички възможни начини.

Докато се навеждаше към нея, се почувства невероятно млад, а първото докосване на устните му до нейните бе леко и неуверено. Вдъхна свежия ѝ аромат, опиянен от срамежливия ѝ ответ. Винаги се чувстваше така с нея, имаше чувството, че лети, че е в бълбукащо шампанско. Тя бе негова от момента, когато я докосна. Само че сега вече му се струваше, че и той също ѝ принадлежи.

С дълбока болезнена въздишка Кинг я привлече до себе си, отпусна я на скута си и задълбочи бавната, нежна целувка. Почувствала целувката му с почуда, защото никога преди не бе изпитвала подобно нещо, Елиса се отпусна, обви врата му с ръце и разтвори устни, разтопена под сладките ласки.

Ръцете му се спуснаха към талията ѝ и проследиха ребрата, а след това обрисоваха нежно очертанията на гърдите. Под робата тя бе само с едни жълти бикини и на него му се стори, че кожата ѝ е толкова близо до неговата, че се допира.

Елиса цялата се разтрепери и той понечи да я успокои с умели настойчиви пръсти. Устата му притисна по-силно нейната и тя долови накъсаното му дишане, тихите си хлипове, когато Кинг започна да я докосва по-интимно.

Нежните ѝ сини очи се вгледаха в неговите, когато той надигна глава и забеляза странното ѝ изражение.

— Какво има? — прошепна неуверено Елиса.

Пръстите му очертаха гърдите ѝ и Кинг наблюдаваше неволните движения на тялото ѝ, докато я даряваше с удоволствие.

— Желая те — въздъхна той. — Но... По този начин никога не съм желал друга. — Тъмните му очи я пронизаха. — Искам да слея тялото си с твоето. Искам да станем едно...

Устните ѝ се разтвориха.

— Да. — Каза думата, преди да премисли, защото това може и да бе единственият им случай. Можеше и да го загуби, затова ѝ се искаше да е негова. Кинг знаеше, че е девствена. Щеше да се случи нещо неповторимо. То щеше да е всичко за нея в бъдеще.

Сама спусна ципа на робата до кръста си и гърдите му рязко се вдигнаха. Дълго се вглежда в очите ѝ, а след това смъкна дрехата от раменете ѝ, за да я погледне. Само след секунда се наведе и устните му започнаха да я рисуват с неприкрито обожание. Гърдите ѝ, коремът, бедрата, започнаха да горят под жарките му ласки. Тя мърдаше безпомощно, докато той я докосваше по напълно нов и непознат начин и когато най-сетне махна и робата, и бикините, Елиса бе загубена.

Простена, когато Кинг се отдръпна, за да свали своите дрехи, очите му бяха като черни езера, жарки и пълни с желание. Силното му тяло потръпваше, когато се отпусна отново на канапето и я настани върху себе си. Тя изхлипа, усетила първия допир на кожата му и едрите му, стегнати мускули.

— Не бива да се страхуваш — прошепна той и я приласка бавно и галовно, така че гърдите ѝ докоснаха неговите, а бедрата ѝ потръпнаха при допира с твърдата му мъжественост.

Ръцете ѝ уловиха неговите и тя наведе чело до гърдите му, за да не забележи страха ѝ.

— Ще ме боли ли?

— Ще бъде прекрасно — прошепна в отговор Кинг и подпря ръце на бедрата ѝ. — Искам устните ти.

Елиса вдигна лице и забеляза притаената обич в очите му. Сърцето ѝ му принадлежеше. Обичаше го толкова много. Това бе някаква магия, поне така ѝ се струваше, защото всеки път с него бе истинско очарование. Вече не правеше разлика между добро и лошо, искаше само да усети силата на мъжа, притиснал я до себе си.

Ръцете му докосваха кръста и бедрата ѝ, милваха я нежно и неусетно я разпалваха. Притисна бедрата ѝ до своите и тя едва сдържа стона си. Притисна се до него, удивена от всичко, което се случваше.

— О, Кинг — прошепна с копнеж и вдигна очи.

Надигна я към себе си и задържа погледа ѝ, докато нагласяваше бедрата ѝ до своите. Лицето му бе като на непознат, невероятно чувствено, дори страшно, но в черните му очи имаше нещо, което я държеше като омагьосана. Наведе се и дъхът му се смеси с нейния, когато бавно и нежно стопи страха ѝ.

Докато устните му си играеха с нейните, ръцете му опознаваха копнинените контури на тялото ѝ. Подразни гърдите ѝ, подръпна втвърдените зърна и я накара отново да затрепери от неподозирано удоволствие. Захапа леко долната ѝ устна и прокара устни по гърлото ѝ, раменете, докато стигна до меката извивка на гърдите.

Елиса едва дишаше. Той задържа ръцете ѝ, а очите ѝ бяха затворени и тя усещаше хладния въздух по гърба си. Помръдна и усети твърдите му бедра и движението на мускулите му. Въздъхна, вдигна поглед и дъхът ѝ спря в гърлото.

Кинг я притисна, бавно, без да откъсва очи от нейните. Ръцете му заслизаха към бедрата ѝ и я притискаха бавно и лениво и все възбуждащо. Елиса не разбираше какво ѝ се случва. Отпусна тялото си да трепери и възкликна, когато той леко надигаше и спускаше бедрата ѝ. Елиса се задържа за него, омагьосана от интимната поза.

— Кинг... Но ние седим! — промълви тя с чужд, непонятен глас.

— Ш-ш-ш — прошепна той и сведе устни над нейните, за да я вкуси отново. — Просто се отпусни, малката ми. Няма да те нараня за нищо на света.

— Но така...

Кинг тихо се засмя, въпреки че едва успяваше да се сдържа. Погледна налетите ѝ гърди и притисна косматата си гърд към тях. Елиса простена и този звук накара кръвта му да кипне.

— Ако искаш, викай — пошепна до устните ѝ той. — Нямам нищо против. — Захапа внимателно долната ѝ устна, сетне повдигна гърдата ѝ и се насочи към ханша и бедрата ѝ, а при неочакваната ласка тя инстинктивно се отдръпна. Ала след секунда тялото ѝ само пожела да усети гальовните устни. В очите ѝ нахлуха сълзи и потекоха към устните. Кинг ги вкуси и вдигна глава, за да огледа порозовялото ѝ

лице, докато се наслаждаваше на разпаленото ѝ тяло. — Няма да ти е никак трудно — прошепна той и измести бедрата ѝ. — Никак. Не се напругай. Ще ти разкрия това тайнство, Елиса. Ще те направя истинска жена. — Усети го как се извива и от устните ѝ се отрони тих стон. Погледна го в очите, уплашен от нахлулите в душата му чувства. Обрамчи с длани лицето ѝ, потръпна и тя трепна. — Само още няколко секунди — прошепна с бавен глас, който разкри нетърпението му. Усмихна се. — Отпусни се. Никога повече няма да те нараня — въздъхна на пресекулки и я отпусна върху себе си. Целуна я нежно, докато я обладаваше, и ноктите ѝ се впиха в него. Елиса се стегна, прехапа устни и, отпуснала чело на широката му, влажна гръд, наложи на тялото си да го приеме. Усети леко пробождане, но в следващия момент въздъхна от облекчение. Ръцете му не спираха да я приласкават, вършеха невъзможни неща, притискаха я и я отдръпваха. Отново сведе глава над устните ѝ и езикът му проникна навътре. Бедрата му се движеха и тя усети нахлуването на вълна от удоволствие, която я свари неподготвена. В омаята си реши, че само така ѝ се бе сторило. Само че движенията му не преставаха и вълната нахлу отново. После отново. Тя захапа рамото му, разтърсена от непознатата тръпка. Кинг също потръпна и Елиса усети как силното му тяло се стяга. Той вдигна устни от нейните, за да я погледне. — Невероятна си — прошепна. — Това изражение, диво и измъчено, сякаш съм те наранил. Не съм, кажи ми, че не съм!

— Не си — прошепна тя. Ръката му се спусна по гърба ѝ и Елиса прехапа устни.

— Не се въздържай — прошепна Кинг и ускори ритъма, очите му потъмнели от страст. — Няма кой да те чуе. Отпусни се. Вдигай колкото шум искаш — шепнеше той.

Пръстите му се впиха в бедрата ѝ и я притискаха ритмично. Очите ѝ сякаш не виждаха, защото тя никога не бе очаквала да изпита подобно усещане. Отпусна ръка и възкликна, а след това се изви към него. Лицето му бе като маска на страст, изпънато, поруменяло, а черните му очи бяха като нощ, искрящи, вълшебни.

Елиса извика името му и пръстите ѝ се впиха в раменете му, когато пълното задоволство я разтърси.

Кинг усети как се свива около него, учуден, че подобно нещо ѝ се случва още от първия път. В следващия миг усети как

удовлетворението нахлува и в неговото тяло и той извика името ѝ, а след това отново и отново.

Дълго след това тя сякаш дойде на себе си. Под нея тялото му бе мокро и тръпнеше, ръцете му не се отделяха от нея, галеха я и успокояваха. Вдигна лице и започна да я целува, устните му гальовни, готови да ѝ дадат радост. Прииска ѝ се да заплаче. Кинг шептеше името ѝ безспир. Никога през живота си не бе изпитвал подобно нещо. С Елиса бе достигнал висоти, които никога не бе докосвал. Това не бе просто секс.

Тялото му продължаваше да тръпне, той целуна нежно затворените ѝ очи, а след това и цялото ѝ лице. Всяка ласка бе жарка и търсеца. Тя усети, че бе обгърната от обич и се усмихна до гърдите му.

Кинг леко ухапа ухото ѝ.

— Това почти никога не се усеща първия път.

— Тялото ми не го знаеше. Ще му кажа на всяка цена.

— Чудовище — промълви той. Вгледа се в нея и размести бедра, очите му като въглени. — Невероятно, нали? — прошепна. В следващия миг погледът му омекна и усмивката се стопи. — Надявам се да не съжаляваш — продължи тихо. Тя понечи да му каже, че не я е пазил, ала Кинг пое устните ѝ и отново се раздвижи с вече познатия ритъм, от който във вените ѝ потече удоволствие. — Прелестна моя — прошепна нежно. — Толкова отдавна мечтая за този момент, все си мислех как ли ще бъде с теб. Не бях очаквал това вълшебство. Истинска прелест — шептеше той и докосваше с обич лицето ѝ. — Господи, никога не бях изпитвал подобно нещо.

Елиса погледна черните косъмчета по гърдите му и ги докосна колебливо, наслаждавайки се на твърдостта им под пръстите си. Кинг се напрегна и тя му се усмихна.

— Много си опитен — каза срамежливо и се зачуди колко ли жени бе имал преди нея. Мисълта я охлади малко и Елиса се притесни. Знаеше, че не я обича, но пък тя го обичаше. Това не беше ли достатъчна причина да желае да е с него? Поне тази нощ можеше да се отпусне и да се престои, че той също я обича. Нямахте да мисли за това. Наведе се и го целуна по гърдите. — Трябва да ми покажеш как аз да ти доставя удоволствие — прошепна.

Кинг докосна нежно устните ѝ.

— Хайде да вземем душ и след това ще си легнем. — Вдига глава и я погледна открито. — Ако все още искаш.

Елиса отвърна смело на погледа му.

— Искам — увери го тя.

Той пренесе нещата им на горния етаж в неговата спалня и я поведе към банята. През следващите няколко минути двамата се сапунисваха един друг, проучваха телата си и се целуваха, докато устните ѝ подпухнаха, а Кинг бе възбуден и изпълнен с желание.

— Забрави да ме пазиш — прошепна Елиса, щом той я положи на леглото. — Трябваше да ти кажа още оде.

— Пет пари не давам — отсече Кинг. Целият гореше от желание. Последствията не го интересуваха, двамата бяха сгодени, така че какво толкова? — Едно бебе няма да провали нито моя, нито твоя живот.

— А как щеше да ме любиш, ако искаше дете? — прошепна тя, очите ѝ грейнали от любов.

Той се усмихна и докосна устните ѝ.

— Точно както те любих долу — прошепна. — Сякаш си напълно невинна отново. Ще бъдем невероятно нежни един с друг, като двама отчаяно влюбени. Ето така...

— Беше нежно. Беше неповторимо.

Кинг изучаваше тялото ѝ като някакво неземно съкровище, което може да се разпилее, ако диша по-силно. Дори когато проникна в нея, беше внимателен, очите и на двамата бяха отворени, взрени в любимите лица, гласовете им приглушени. Когато вълната на удоволствие ги заля и изпълни с топлина, те все още се взираха един в друг, обзети от неповторимата радост на разтърсваща страст. Накрая Елиса извика диво и безпомощно, а той я притисна до себе си и целуна сълзите ѝ, без да спира да гали влажното ѝ тяло.

— С теб е истинско преживяване — прошепна накъсано.

— Това дори не е физическо единение, а сливане на душите. Не съм и мечтал да изпитам такова удоволствие.

— Ти ме любиш съвършено — обади се тя.

— Ти мен също, любима. — Притисна я до себе си с уморена въздишка. — Искам да спя с теб, Елиса. Никога няма да те пусна.

Тя се отпусна до него, изпълнена със задоволство, чувствайки се сигурна, обичана и напълно задоволена. Някъде дълбоко в ума ѝ едно

гласче нашепваше, че това не бе нито правилно, нито редно, но Елиса бе прекалено уморена, за да се вслушва в него.

— Недей да ме мразиш — въздъхна Кинг.

— Нима бих могла?

— Любих те, без да сме женени.

— Аз сама ти се предложих.

— Ами? Или аз просто те притиснах в един ъгъл и не ти оставих никакъв избор? — Погледна я в очите. — Ще имаш ли нещо против, ако забременееш?

— Мисля, че в момента няма голям риск — обади се срамежливо тя.

— Така, както се любихме последния път, определено имаше риск — каза той.

Елиса скри лице на гърдите му.

— Ще ме намразиш ли, ако се случи?

— Никога.

— Бебетата създават огромни проблеми.

Ръцете му се стегнаха.

— Бебетата са малки чудеса. Сега млъквай и заспивай. Прекалено уморен съм и нямам сили за нищо повече, освен да дишам, защото ти си една малка ненаситна вълшебница.

— Аз ли съм ненаситна? — избухна тя.

Кинг се усмихна и я прегърна.

— Заспивай. Ако кажеш, че можеш, ще те любя отново, когато се събудим.

Елиса въздъхна.

— Това е чудесна причина да заспим.

— И на мен така ми се струва.

Сякаш след броени минути звуците на фермата отвън я накараха да отвори очи. Погледна Кинг, усмихна се на голотата му и на уязвимостта на силното му тяло в съня.

— Вече е утро — прошепна в ухото му тя.

— Наистина ли? — прошепна в отговор той и ѝ се усмихна. Отвори очи и посегна към нея със съвсем очевидни намерения. — Какво ще кажеш? — попита нетърпеливо.

Елиса се притисна в него.

— Желая те — прошепна и сведе устни към неговите.

Кинг не бързаше, въпреки обзелата го страст, и утрото бе отдавна превалило, когато той прецени, че бе задоволен и двамата могат да станат. Протегна се с удоволствие и погледна отпуснатата в леглото Елиса.

— Ти си истинско вълшебство — въздъхна Кинг. — Обърни се. Искам да те гледам, докато се обличам.

Тя се подчини и го наблюдаваше как отваря чекмеджета, гардероба и обува джинси и нова карирана риза.

— Не мога да ти се нагледам, докато се обличаш — призна през смях Елиса.

— Аз пък предпочитам да те гледам как ги събличаш, ангелче — измърмори той, наведе се и нацелува жадно гърдите ѝ. — Напоследък те желая непрекъснато. Не мога да се спра. — Вдигна глава и се взря в очите ѝ. — Последния път май те заболя — каза нежно. — Ако усетиш нещо неприятно, веднага ми кажи. Ще те оставя, докато си сигурна, че ще усетиш пак удоволствие, а не болка.

— Много си наблюдателен — прошепна тя.

— Ти си невероятна — прошепна в отговор Кинг. — Не се скъпиш да ми доставиш удоволствие, поставяш моите желания на първо място. Ала аз не искам да бъде така. За мен удоволствието няма да бъде пълно, ако ти не го споделяш.

— Но аз искам да ти дам всичко, да го направя неповторимо — каза разпалено Елиса. — Не ме интересува какво чувствам аз.

Той спря с устни думите ѝ и се усмихна до устните ѝ.

— Мен обаче ме интересува. Слез долу, когато се облечеш, и ще те повозя с линкълна. Все още не можеш да яздиш. — Кинг се усмихна нежно и тя се изчерви.

— Добре.

Вдигна ръката ѝ към устните си, без да откъсва поглед от нея. Невинна и въпреки всичките си задръжки му се бе отдала напълно. Не просто държеше на него, бе почти сигурен, че го обича. Тази мисъл го притесни. Възможно ли бе Елиса да го обича? Погледна я с ненаситен поглед. След цяла нощ все още я желаше. Беше успяла да се вмъкне под кожата му, да го подлуди. Бес и проблемите му с нея се бяха превърнали в нещо досадно и маловажно. Каквото и да се бе зародило

между двама им с Елиса, то нямаше нищо общо с похотта или голото желание. Искаше да се грижи за нея, да бъде до нея, когато плаче. Въздъхна тихо. Какво да прави с Бес? А изобщо трябваше ли да прави нещо, след като ще се жени за Елиса? Сети се, че с Елиса ще се женят и се усмихна нежно. Тя щеше да е в леглото му всяка вечер и двамата щяха да сътворяват чудеса. В гърдите му нещо трепна.

Елиса забеляза погледа му и се усмихна.

— Не бива да се чувстваш виновен — прошепна тя. — Аз не изпитвам подобно нещо.

— Наистина ли? — попита тихо той.

— Ни най-малко — увери го Елиса, без да обръща внимание на гласчето в главата си.

— Както и да е, не си мислех за вината — призна Кинг. — Чудех се дали ме обичаш — попита направо и забеляза как тя се изчерви. — Все ми се струва, че не би се отдала на мъж, ако не си влюбена. Не си от тези, които биха го направили просто така. — Докосна бузата ѝ и повдигна с пръст брадичката ѝ. — Не се опитвай да се скриеш — пошепна той и откри отговора на лицето ѝ, а истината го зарадва и възбуди. Стаи дъх и се зачуди защо ли изведнъж го бе грижа дали Елиса го обича. — Затова бе така всеотдайна, нали? — попита бавно. — Затова още първия път изпита удоволствие. И ти хареса.

— Повече, отколкото би могъл да си представиш — призна тя. — Имаш ли нещо против?

Кинг поклати глава.

— Ти означаваш много за мен.

— Дори когато няма да сме повече любовници — подзе Елиса неуверено, — ще останеш ли мой приятел?

Заболя го от думите ѝ. Седна и я премести на коленете си, а след това я залюля.

— Мили боже — изпъшка той и я обви с ръце. — Малкото ми глупаче. Нали не си измислила някоя глупост, че снощи е било просто някаква прищявка, нещо преходно?

— Надявах се да не е така.

— Ще се ожения за теб — прошепна Кинг. — Това не бе свалка за една нощ. За бога, Елиса, ти вече си част от мен.

Тя потръпна от настойчивостта и убедеността в гласа му. Целуна го по гърлото.

— Благодаря ти — каза тихо.

— Не искам благодарности. — Той вдигна глава и се вгледа в очите ѝ, изражението му на учудване и радост. Тъмните му очи се спряха на гърдите ѝ. — Аз съм много по-старомоден, отколкото съм си давал сметка — каза неочаквано. — Ако допуснеш друг мъж да те докосне, ще му счупя врата!

— Така ли? — избухна Елиса, ала Кинг прекъсна вика ѝ, като покри ожесточено устата ѝ със своята.

— Ти си моята жена — прошепна до меките ѝ устни. — Принадлежиш ми. Ще се оженим и ще се радваме един на друг през следващите осемдесет години.

Тя го прегърна през врата и се наслади на топлината на устните му, докато той най-сетне не се отдръпна.

— Обличай се — прошепна Кинг. — Повече не мога да се сдържам, ако лежиш така, ще ти се нахвърля отново.

Елиса се усмихна открито.

— Обожавам те.

— И аз те обожавам — прошепна в отговор той. Усмихна ѝ се, усетил непознато желание да я защитава, да се вглежда в очите ѝ, да я дари с наслада. Беше горд, че я бе задоволил, че бе успял още първия път.

— Имаш самодоволен вид — обади се тя.

Кинг я стовари на леглото и надвисна над нея, за да я целуне силно по устата.

— Защото се чувствам доволен. Хайде, ставай.

— Слушам, ваше височество.

Погледна я, докато излизаше, усмихна се и затвори. Не можеше да си спомни кога в живота си се бе чувствал по-доволен, по-преситен от щастие, готов да направи всичко на този свят.

Елиса се облече бързо и се шмугна в стаята си, за да разбърка леглото, но откри, че той вече го бе сторил. Усмихна се и заслиза надолу, озарена от прекрасното чувство, че обичаше и бе обичана.

Когато слезе в кухнята, Кинг вече пиеше кафе, а в очите му бе същото задоволство, което вече бе забелязала. Той вирна брадичка и в усмивката му се появи цялата му мъжка арогантност. Очите му пробягнаха по тялото ѝ и пламнаха като въглени.

Тя тръпнеше цялата, когато се приближи и го целуна нежно.

— Заповядай — прошепна Кинг. Отвори очи, когато усети, че той плъзва изумруден пръстен на ръката ѝ. Бе старинен и ѝ ставаше, сякаш бе правен за нея. Елиса стаи дъх, очите ѝ питаха несигурни. — Беше на баба ми — каза сериозно Кинг. — Можеш да го дадеш на най-големият ни син.

— Кинг... — Сълзите ѝ рукоуха сами. Притисна се в прегръдката му, цялата разтреперана. Само да можеше да престане да се съмнява дали не прави всичко това по задължение, или от чувство за вина. Знаеше, че не я обича, въпреки че държеше на нея и се наслаждаваше на тялото ѝ. Можеше пък с времето да се научи да я обича. Притисна се към него. — Обичам те толкова много — призна през сълзи тя. Така и не забеляза очарованието, изписало се по мургавото му лице. — Толкова много...

Той я притисна доволно до себе си и я залюля нежно. Господи, колко бе сладка. Нежна. Истинска възхитителна жена. Ухаеше на цветя и му се прииска да я прегръща цял ден. Сякаш бе създадена за прегръдките му. Усмихна се със затворени очи.

— На това му казвам аз красота — въздъхна от вратата усмихната Маргарет.

— Виж — обади се през сълзи Елиса, отпусна се на скута на Кинг и протегна ръката с изумрудения пръстен.

— Бре да му се не види! — възкликна Маргарет. — Май наистина ще има сватба!

— Така изглежда — отвърна с обич Кинг.

— Отивам да кажа на Бес — ухили се Маргарет и се отдалечи.

Елиса тъкмо се канеше да каже нещо, когато телефонът звънна.

— Аз ще се обадя — каза Кинг и я премести. Отиде в коридора и вдигна. Остана заслушан няколко минути и си пое рязко дъх. — Какво, по дяволите, е правил там? — попита той. — Не, скъпа, недей, недей. Съжалявам. Боже, съжалявам. Слушай, скъпа, стой там и не мърдай. Чу ли ме? Идвам веднага. Всичко ще бъде наред. Тръгвам! — Затвори и пребърка джобовете си за ключовете от колата. — Боби го е хвърлил кон — поясни напрегнато. — Бес се е върнала снощи и отишли да яздят заедно. Има сътресение и счупен крак. Засега само това е потвърдено със сигурност. Ще трябва да отида до болницата, малката ми. Бес е много притеснена. Има нужда от мен.

Елиса остана седнала и озадачена, когато Кинг се обърна и излезе, без да каже и дума повече. Видя как се втурна към вратата, за да отиде час по-скоро при Бес, без дори да се обърне към жената, на която бе предложил брак. Затвори очи и усети как сълзите ѝ потичат. Ако това бе първото докосване до бъдещето, значи я очакваше истински ад.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Маргарет се върна след няколко минути и завари Елиса, стиснала чашата кафе в длани, по лицето ѝ изписано примирението на пълно поражение.

— Той къде отиде? — попита веднага възрастната жена.

— Боби е бил хвърлен от кон — отвърна бързо Елиса и вдигна глава. — Единият му крак е счупен и има сътресение. Кинг отиде в болницата.

Маргарет подсвирна.

— Знаех си аз, че един ден ще се случи — поклати глава тя. — Боби не е ездач. Ще се оправи ли?

— Бес очевидно не е казала — отвърна колебливо Елиса.

Възрастната жена седна и я погледна.

— Тази млада госпожа има прекалено много свободно време, а съпругът ѝ не ѝ е достатъчен — заяви направо тя.

— Тези момчета ги знам аз още от деца. Гледах ги как се карат, бият и стават мъже. Боби не може да спре да се състезава с брат си. Когато дойде на обяд, гледам, че само бизнесът е важен. Бес седи и го гледа тъжно, а той дори не я забелязва. Аз разбирам защо го прави, но Бес не е от жените, към които да се отнасяш така. Животът ѝ бе достатъчно труден, за да продължава и сега по този начин.

Половин час Маргарет бистри проблемите на Бес. Когато най-сетне разказа всичко за бащата алкохолик, за вечно бременната майка и крайната бедност, в която бе расла Бес, Елиса изпита невероятно съжаление към нея, макар да не бе и предполагала, че бе възможно. Ала ето че Кинг начаса хукна, щом Бес го повика, а това не бе без значение. Нима той просто съжаляваше Бес и се опитваше да я защитава, или имаше и още нещо?

— Нали нямаш нищо против, че е отишъл да види Боби? — попита неочаквано Маргарет.

— О, Боже, не! — възкликна Елиса. — Аз също щях да отида, ако ме бе извикал. — Сви рамене и се опита да преглътне сълзите. —

Сигурно е решил, че Бес има нужда от подкрепа.

Маргарет присви очи.

— Бес обича Боби — каза тихо тя. — Понякога флиртува и с други мъже, но нищо повече. А Кингстън нали ти предложи да се ожениш?

— Да, ала това е защото... — Елиса вдигна уплашено поглед и прехапа устни. Изведнъж се изчерви, а Маргарет стисна устни и изви едната си вежда. — Защото знае, че съм влюбена в него — поправи се бързо тя. — Чувства се виновен.

— Добре. Възпитала съм го да има съзнание — обясни Маргарет. — Точно така, работех за майка му още когато беше дете. Моралните му норми нямат нищо общо с нея. Аз поех възпитанието му, когато баща му си отиде. Горкият, не можеше да откъсне очи от нея. Беше много добър човек.

Елиса я погледна учудено.

— Баща му още ли е жив?

Маргарет се усмихна мило.

— Жив е, разбира се. В старчески дом е, във Финикс. Добро място. Поддържаме връзка и веднъж в месеца му казвам какво ново е станало.

— А не трябва ли да кажеш на Кинг? — попита притеснено тя.

— Мила, Кингстън ще обезумее. Той е решил, че баща му го е изоставил и не иска да има нищо общо с него. Не смея дори да спомена какво правя.

— Но един ден баща му ще умре — обади се Елиса.

— Не е моя работа да се меся — отвърна Маргарет. Вгледа се в тъжните очи на Елиса. — Ти обаче можеш. Теб може и да те послуша.

Елиса безпомощно се засмя.

— Чудя се... — Погледна изумрудения пръстен. Стори ѝ се студен, той бе символът на чувството му за вина, заради извършеното. Затвори очи. Снощи имаше чувството, че си бе струвало. Само че сега, сблъскала се с истината, способна отново да мисли трезво, всичко ѝ се видя огромна грешка. Как бе могла да се поддаде?

Това бе последната ѝ отчаяна стъпка, каза си нещастно тя. Искаше да го плени така, че да го накара да забрави Бес. Само че не се бе получило нищо. Бес все още беше на първо място в мислите му. Май щеше да си остане така.

— Ако го искаш, бори се за него — каза свъсено Маргарет. — Ти имаш предимство, което тя не притежава. Кинг те харесва. Към нея изпитва единствено жал и някаква привързаност. Тя бе още дете, когато двамата с Боби се ожениха. Кингстън ѝ помогна при първите им сериозни кавги.

Елиса погледна фините си пръсти.

— Не е достатъчно, че ме харесва.

— Съжалението също — отвърна Маргарет и стана. — А сега трябва да закусиш добре. Трябват ти сили. Ако Боби остане по-дълго в болницата, сигурно ще си имаме гостенка.

Сърцето на Елиса се сви, докато гледаше как Маргарет се отдалечава. Дори не бе и помисляла, че Кинг може да доведе Бес тук. Като се замисли обаче осъзна, че той точно това щеше да направи. Каква прекрасна възможност за Бес да пробие защитата му. А какво можеше да направи Елиса, за да предотврати онова, което можеше да се случи?

И наистина, няколко часа по-късно Кинг се появи с разплаканата, пребледняла Бес, все още в брич за езда, невероятно сексапилна в скъпата си копринена блуза, отворена така, че да се виждат гърдите ѝ. Меднорусата ѝ коса бе разбъркана по раменете и тя се притискаше към Кинг, сякаш той бе спасението ѝ.

— Ще я отведа горе — каза той и погледна към Елиса.

— Викни Маргарет да ѝ помогне да се съблече. Имаш ли нощница, която да ѝ дадеш назаем?

— Да, разбира се — отвърна равнодушно Елиса и ги последва. — Как е Боби?

— Ще се оправи — отвърна Кинг, прегърнал нежно снаха си. — Кракът му е счупен и главата му ще се спуска от болка, ала след ден-два ще го изпишат.

— Слава богу — въздъхна Елиса. Никой не ѝ обърна внимание, двамата пред нея бяха погълнати от себе си.

Беше си донесла само две нощници, но отдели синята. Маргарет я погледна неодобрително, когато я понесе към втората стая за гости, където се бе настанила разплаканата блондинка.

Елиса бавно слезе на долния етаж. Маргарет приготвяше на Бес супа, а Кинг не смееше да се отдели от Бес и дори не се сещаше за Елиса. И защо не, каза си нещастно Елиса. Та той обичаше Бес.

Кинг вечеря в стаята на Бес за искрено възмущение на Маргарет и остави Елиса да вечеря с икономката.

— Идиот! — сумтеше Маргарет, докато сервираше яхния на Елиса. — Слепец!

— Не искам да ме съжаляваш — измърмори Елиса. — Започнах тази работа с широко отворени очи. Никой не ме е карал насила — добави тихо тя и се загледа в празния символ на пръстта си. — Мисля да се прибера в Маями. Тук само ще се пречкам.

— Не бива да си ходиш — пухтеше Маргарет. — Ако си заминеш, двамата ще останат сами, а аз не мога да допусна подобно нещо да се случи. — Погледна я гневно. — И родителите ти няма да одобрят подобно нещо. Не, млада госпожице, вързана си тук. Ако направиш нещо неразумно, то цял живот ще ти тежи на съвестта.

Да, помисли си Елиса, ала нямаш представа какво ми тежи вече. Наистина нямаш никаква представа. Не каза нищо. Каквото и да мислеше другата жена, тя щеше да си тръгне. Ако останеше, нямаше да може да понесе да вижда Кинг и Бес заедно. Беше смела, но нямаше желание да се измъчва повече. И без това сърцето ѝ се късаше.

Когато Елиса се качи на горния етаж, Кинг все още не бе излязъл от спалнята на Бес. Стисна зъби и надникна през откритата врата, очевидно оставена така от Маргарет.

Кинг седеше до леглото и държеше ръката на грейналата Бес, докато си говореха за Боби. Само като ги гледаше, усети, че ѝ прилошава, а след това чу какво си говорят.

— Чувствам се толкова виновна — казваше Бес. — Но не можах да се въздържа, Кингстън. Знаеш как се отнася с мен. Толкова съм самотна. Той никога няма да се промени. И двамата го знаем.

— Ами жребеца? Сто пъти му казах да не се опитва да го язди — обясняваше Кинг.

— Направи го, защото му поисках развод — избухна Бес и Елиса се вледени. — О, Кингстън, не мога да продължа да живея с мъж, който вече не ме обича. Сега е толкова зле, а и когато съм с теб...

Елиса почука рязко на вратата, защото не можеше да понесе и дума повече, а щеше да излезе, че подслушва, ако останеше още. И двамата се дръпнаха рязко и я погледнаха учудено.

— Как си? — попита тя Бес, опитвайки се да говори и изглежда така, сякаш проявява най-обикновен интерес.

Бес се размърда неспокойно и отдръпна ръката си от дланта на Кингстън.

— Чувствам се много по-добре, благодаря ти — заекна тя. Изчерви се. — Дори бях забравила, че си тук.

— След всичко, което се е случило, не се учудвам — отвърна Елиса и си наложи да се усмихне. — Съжалявам за Боби. Сигурна съм, че ще се оправи.

— След ден-два ще го изпишат, поне така казаха — въздъхна Бес и се намръщи. — Нали трябва пак да се заеме с документите и телефонните разговори. И сега беснее, защото не му дават телефон.

Елиса се поколеба, защото нямаше сили да погледне Кинг.

— Пази се. Казвам ви лека нощ.

Излезе, а сърцето ѝ се късаше. Стегна се, когато го чу, че измърмори нещо на Бес и тръгна след нея. Застана пред вратата на стаята си и го зачака, изпълнала гърб.

— Радвам се, че Боби ще се оправи — усмихна се тя, ала не можа да го погледне в очите. Точно от това се бе страхувала още във Флорида, когато му каза, че няма да се ожени за него. Бе предположила, че един ден Бес ще бъде свободна, а сега това щеше да се превърне в истина. Той просто не бе успявал да контролира желанието си към нея, а ето че сега се превръщаше в пречка, в неудобно присъствие. Погледна към пръстена и разбра какво чувства Кинг и за какво мисли. Само ако бе почакал няколко часа...

— Тя не е била наранена — заяви той. — Само разстроена. Трябваше да отида при нея.

При нея, не при брат си. Кинг дори не се усети какво бе казал.

— Да, разбира се.

Той се поколеба, което бе нещо необичайно.

— Елиса...

Обърна се и си наложи да се усмихне.

— Да?

— За снощи... — започна бавно Кинг.

— А, да. Снощи. — Тя свали изумрудения пръстен, взе едната му длан и го сложи на нея. Затвори пръстите му, почувства силата им, топлината им, и си спомни как бяха накарали кожата ѝ да се разгори. Затвори очи и ѝ се прииска да умре от неудобство. — Нали това искаше?

Той си пое рязко дъх. Какво искаше да каже с това, какво е искал? За бога, та те се бяха любили. Тя сама му каза, че го обича. Нали щяха да се женят. Да, беше довел Бес у дома... Но тя нямаше къде другаде да отиде. А след тази нощ, която споделиха двамата, как бе възможно Елиса да мисли, че все още страда по снаха си?

— Как какво искам? — погледна я гневно Кинг. — Да не би да съм поискал пръстена?

— Не ми казвай, че тази мисъл не ти е минавала през ума — отвърна тя и го погледна обвинително. — Чух какво каза Бес, Кинг — призна Елиса. — За развод с Боби. Може би така е най-добре. Ако те двамата не се разбират, а пък вие... Е, сигурна съм, че нещата ще се подредят — добави и сведе очи към широката му гръд. Горните няколко копчета бяха разкопчани и тя се зачуди дали и на Бес ѝ бе толкова приятно да го докосва, колкото на нея.

Обърна се. Беше готова да избухне в сълзи, ала нямаше да си го позволи.

Кинг я погледна така, сякаш си бе изгубила ума. Беше се съгласила да се ожени за него, а сега се отдръпваше. Той, разбира се, си бе въобразявал, че желае Бес, а Бес говореше за развод. Пречките към щастието им нямаше да ги има. Да, някога му се струваше, че иска тъкмо това. Но вече не. Искаше Елиса, отчаяно, а ето че тя бе захвърлила пръстена му в лицето му. Ядоса се.

— Ами ти? — попита Кинг бесен.

Тя вирна брадичка, преди да влезе в стаята си.

— Какво аз? — попита.

— Може да си бременна — напомни ѝ той. Искаше му се да хвърли и да счупи нещо, като започне с нея.

— Дори и да съм, проблемът си е мой, не твой.

— Я стига дивотии! — избухна Кинг. — Проблемът е и мой, не го забравяй.

Пак чувството му на отговорност, каза си нещастно Елиса.

— Добре — примирено отвърна тя. — По всяка вероятност проблем няма да има. Утре искам да си тръгна.

Той си пое дълбоко дъх. Очите му проблеснаха към нея.

— Това било, значи? Свалка за една нощ и вече си заминаваш? Не помниш ли, че се съгласи да се ожениш за мен?

— Това беше преди — отвърна остро Елиса. — Вече не искам да се женя за теб. Не искам да се превърна в Бес и да бъда обвързана с мъж, който не ме обича и дори не забелязва, че ме има! Не, господинчо, тази няма да я бъде. Не си представям така живота. Що за брак ще бъде това, щом Бес ти свирне и ти ще хукваш?

— Боби беше ранен — напомни ѝ Кинг. — Трябваше да отида.

— При нея — вирна глава тя. — Дори не ме попита дали искам да дойда. Бес обаче имаше нужда от теб и ти веднага хукна.

— Разбира се, че ще хукна — повиши глас той нетърпеливо. Тъмните му очи проблеснаха. — Бес губи самообладание, когато има криза. А след като малкият ми брат не може да се грижи за нея, аз се чувствам отговорен — добави и разбра, че точно това бе била истината през всичкото време. — Както и да е, не мога да те разбера.

— Напротив, най-сетне говоря напълно трезво. Отворих очи — сопна се тя. — Ясно виждам какво предстои и не искам да съм част от това бъдеще. Бес е слаба, безпомощна и някой трябва да я защитава, нали така? Аз обаче съм силна и нечувствителна и не се нуждаю от никого.

— И на мен така ми се струва, госпожице — отново повиши глас Кинг, объркан и нервен. — Оправяш се прекрасно и без чужда помощ. И винаги е било така. Ти си просто нетърпимо независима.

Тези думи я нараниха, ала Елиса се усмихна, за да не се издаде пред него.

— По-добре така, отколкото да лазиш в краката на хората, за да те забележат — засече го тя с отровна усмивка.

— На теб пък кога ти се е налагало? — попита той.

— В мига, в който Бес е на петдесет километра от теб — отвърна ядно Елиса. — Ако се притесняваш, че може да умра от любов по теб, недей. На мен любовта не ми действа! Защо не отидеш Бес да поплаче още малко на рамото ти? Аз трябва да си събера багажа.

Инатът и слепотата на Елиса го вбесиха.

— А какво ще кажеш на родителите си? — попита студено Кинг.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Че ми е домъчняло за дома. Какво друго? — Затвори вратата, замисли се и посегна да я заключи. След това го чу как трополи по коридора и се изчерви заради собственото си надуто поведение. Като че ли той щеше да дойде при нея, след като Бес му бе подръка.

Намести се в леглото, все още облечена, и плака, докато най-сетне не ѝ останаха сълзи.

На сутринта бе събрала остатъците от гордостта си. Облече едно от най-дръзките си творения, забележителен костюм с панталон и червена копринена блуза. Обу обувки с високи токове, също червени, за да отиват на блузата, и извади от сака малка бяла чантичка. Прибра дългата си коса на кок и си сложи грим много внимателно. Изглеждаше изискана и дръзка светска жена. Фантазиите най-сетне се бяха превърнали в истина, но Елиса не ги искаше. Сложи си тъмни очила, за да прикрие следите от сълзите.

Не бе свикнала да се предава. От родителите си бе научила, че винаги е най-тъмно преди зазоряване, затова грейна като слънце, когато седна при Бес и Кинг на масата, за да закуси.

— Добро утро на всички — изчурулика тя и погледна от мрачния Кинг към бледото лице на Бес. — Прекрасно време. Само за пътуване. Маргарет, ще хапна само една препечена филийка и кафе. Благодаря. Не мога да пътувам с пълен стомах.

Маргарет въздъхна.

— Значи въпреки всичко заминаваш? — попита тя и разкри, че знае какво става.

— Разбира се — каза весело Елиса. — Направих си резервация преди половин час. Имам два часа, за да стигна до летището, и си поръчах такси. Добре че Джакс Корнър е достатъчно голямо селище и има такси.

— Аз ще те откарам до летището — каза рязко Кинг.

— Не, няма — отвърна тя и дори му се усмихна. — Не ставай глупав. Ще трябва да отидеш до болницата, за да видиш брат си.

— Развеждам се — обърна се Бес към Елиса.

— Да, и аз така разбрах — отвърна Елиса, сякаш това бе последното, което я интересуваше. — И за двама ви така е най-добре. Сигурна съм, че ще си намериш някой, който да ти обръща повече внимание от съпруга ти. Той беше прекалено зает, за да се върти около теб.

— Той много работи — опита се да го защити Бес, а Кинг я погледна любопитно.

Елиса само се усмихна. Благодарни на Маргарет, която постави пред нея чаша черно кафе и две препечени филийки.

— Глава ли те боли? — обърна се Кинг към Елиса.

— Да — отвърна тя и си намести очилата. — Само че нищо няма да ме спре да замина, ако това ти е проблемът.

— За бога! — Той стовари юмрук върху масата и Бес подскочи. — Не съм те карал да си тръгваш!

— Разбира се, че не си! — Елиса скочи и го погледна гневно през масата. — Да не съм сляпа? Сега само ще преча. Нямах търпение да се отървеш от мен!

— Предложих ти да се оженим! — заяви Кинг.

Очите на Бес се разшириха и тя отвори изумено уста.

— Да се оженим? Аз по-скоро бих... Бих приела Блейк Донован!

— Тогава върви да го хванеш, сладурче. Свободен е!

Елиса скочи, цялата разтреперана, защото единственото ѝ желание бе да грабне някой стол и да му го стовари върху главата. Черноок дявол, арогантен като индиански вожд, надут и бесен. Е, тя също беше бясна и нямаше никакво намерение да му позволи да я мачка.

— Благодаря, може би ще направя точно това — отвърна с разтреперан глас. Обърна се и изтрополи на горния етаж, за да приключи с багажа си. Кафето и филийките ѝ останаха недокоснати, ала и не можеше да търпи да гледа Кинг и Бес заедно.

Маргарет дойде при нея, когато таксито пристигна.

— Ще ми се да не си отиваш — изсумтя тя.

— Не мога да се съревновавам с нея — отвърна направо Елиса. — Той държи на нея толкова, колкото никога няма да държи на мен. Просто е по-силно от него.

— Ами ти, миличка? — попита нежно Маргарет с толкова загриженост в очите, че Елиса избухна в сълзи и се остави едрата жена да я прегърне и успокои. — Стига, стига — утешаваше я тя. — Един ден ще му дойде умът в главата. Понякога мъжете са слепи, а Бес винаги е била много специална за всички ни. Сега е объркан, но му дай малко време да усети, че му липсваш, и ще се появи. Помни ми думата.

— Мислиш ли? — Елиса избърса очи и носа си с кърпичка, която натъпка в чантата, и отново нагласи тъмните си очила. — Я ме погледни сега. Много ли зле изглеждам?

— Ни най-малко. Горе главата — посъветва я Маргарет. — Да не си им позволила да те видят как плачеш. Ако трябва, дори прехапи език. Горкият Боби, съвсем безпомощен в болницата.

— Горкият Боби може и да му просветне, ако престане с този бизнес поне за малко — измърмори Елиса. — Жалко, че не е прогледнал по-скоро. Щеше да си спести разбитото сърце.

— Сигурно си права. Пожелавам ти приятен път.

— Благодаря. Благодаря, че бе толкова мила с мен.

Маргарет я погледна внимателно.

— Лесно е да си мил с добрите хора. Дано пак да се срещнем някой ден.

— Едва ли — каза Елиса. — Ала ти благодаря за пожеланието.

Тя грабна сака си и тръгна надолу по стълбите. Когато стигна в антрето, дочу оживени гласове от кабинета на Кинг. Те пресекнаха неочаквано и, докато минаваше покрай отворената врата, някакъв стон привлече вниманието ѝ. Надникна и забеляза Бес, притисната в прегръдката на Кинг, усмихната щастливо.

Заболя я много повече от случилото се до този момент и тя премина бързо покрай стаята на път входната врата.

— Кой беше това? — попита Кинг и се намръщи, когато чу хлопването на вратата. Отблъсна Бес и дръпна пердето, за да погледне навън. Таксито с Елиса тъкмо потегляше по алеята. — О, за бога — изръмжа той. — Трябва да изляза.

— Трябва ли? — попита Бес, а в красивите и очи излъчваха неувереност. — Нали щяхме да говорим.

— Ще говорим, но по-късно. — Въздъхна дълбоко, убеден, че и тя бе стигнала до същия извод, че увлечението им бе било породено от чувство на отговорност и искрена братска обич, може би съчетани с нейната самота. Щяха да уточнят всичко това по-късно, спокойно и разумно. Докосна нежно русата ѝ коса. — Ти си прекрасна жена, Бес — каза нежно Кинг, — ала аз много държа на жената, която току-що си тръгна.

Бес въздъхна.

— Това ми е известно. — Погледна го. — Просто... Ами... Аз...
— Тя заекна в опита си да изясни обърканите си намерения.

— Не се притеснявай — усмихна ѝ се той. — Щом се върна, ще си поговорим, а след това ще отидем да видим Боби. Става ли?

Тя се усмихна вяло.

— Става.

Той се качи в линкълна и пое с пълна газ към летището. По дяволите, Елиса сигурно го бе видяла с Бес и си бе извадила погрешно заключение. Трябваше по най-бързия начин да изглади недоразуменията. Можеше да си представи какъв ад преживява заради случилото се между тях двамата. Спомни си и целият пламна.

Настигна я почти два часа по-късно, докато чакаше да се качи на самолета.

Тя вдигна поглед и разбитото ѝ сърце трепна, щом го видя, в джинси и очевидно изпълнен с нетърпение. Едва се сдържа да не се усмихне, но болката ѝ бе все още остра. Не се помръдна от мястото си. Остана седнала, намести черните си очила и го погледна така, сякаш бе вредно насекомо.

Кинг седна до нея и погледна към стюардесите, които се отправяха към самолета.

— Трябва да поговорим — подзе той.

— Вече говорихме — отвърна спокойно Елиса.

— Това, което видя, не е онова, което си мислиш — продължи Кинг.

— Личният ти живот не ме засяга — каза направо тя. — Не ме интересува.

— Ще ме изслушаш ли? — изръмжа той. — Имаме само няколко минути.

— Тогава съкрати речта — отвърна Елиса.

Кинг си пое дъх, за да се успокои, и едва овладя избухването си, защото бе готов да се разкреци. Ако не друго, тя си играеше с търпението му. Изрече първото, което му дойде наум.

— Щом не искаш да се ожениш за мен, добре. Ала ако си бременна, искам веднага да знам — натърти той. — Обещай ми, че ще се свържеш незабавно с мен, иначе ще звънна на родителите ти и ще им разкажа за цялата гадна каша.

Гадна! Значи така приемаше нещата. Може и наистина да беше гадно. Една любовна история, дете щеше да мине и да замине, за която дори нямаше да си спомня, когато двамата с Бес се оженеха. Сърцето ѝ бе разбито. Оставаше ѝ само малко гордост, не че беше много. Кинг знаеше, че тя го обича, а това бе най-мъчителното.

— Ще се свържа с теб, ако нещо се случи — промълви най-сетне. — А ако се притесняваш, че ще си изплача очите заради теб, спести си съжалението. Каквото и да изпитвах към теб, не беше любов.

Той се напрегна и усети как сърцето му изстива.

— Лъжеш! — Гласът му бе дълбок и тих.

— Любовта няма нищо общо с разни гадни каши — въздъхна Елиса и гласът ѝ се пречупи. — Тава беше всичко, просто едно евтино търкаляне в сеното!

— Не — отвърна Кинг, а в очите му припламна ожесточеност. — В никакъв случай.

Тя му обърна гръб и стисна чантата си. Викаха пътниците за първа класа. След малко щяха да повикат и нея. Изправи се.

— Трябва да вървя.

Той я хвана за ръката, но Елиса се дръпна и дори не пожела да го погледне.

— Елиса, по дяволите...

— Трябва да вървя — повтори тя. — Сбогом, каубой.

— За бога, би ли ме изслушала? — настоя Кинг, без да обръща внимание на любопитните погледи, насочени към тях.

— Не. — Елиса изстреля последната дума подигравателно и презрително, а сините ѝ очи го предизвикваха да предприеме още нещо.

Той избухна и изрече една-единствена дума, от която ушите ѝ пламнаха, след което тя се отправи напред, без да обръща поглед към него. Кинг си свали шапката, запокити я на пода и я прокле, след което я стъпка. Нека да върви. Какво му пукаше? Тя не го обичаше — сама го каза. Нали било само едно „евтино търкаляне в сеното“. Тъмните му очи станаха почти черни, а гордостта му не можеше да приеме, че Елиса така бе принизила най-красивото, което му се бе случвало през живота.

Все още бълващ проклетия, той се прибра без шапка и се натъкна на Маргарет, която приличаше на цяла армия, готова да се хвърли в атака.

— Успя да я прогониш значи? — зяпна го с убийствен поглед тя. — Поздравления! Първата жена, която да обича теб, а не парите ти, и ти побърза да се отървеш от нея. Наистина не разбирам какво ти става. А тук е жената на Боби и...

— Млъквай! — срязва я Кинг и в очите му припламнаха опасни искри.

— Глупак! — не се предаде Маргарет. — Да не би да си въобразяваш, че ще ме уплашиш? Бес може и да трепери пред теб, ала не и аз!

Той продължи да я гледа лошо.

— Как така ще трепери пред мен?

— Изсули се горе, щом те видя. А на закуска не посмя нито веднъж да отвори уста, когато вие с Елиса се спречкахте. — Тя прочисти гърлото си. — Нещастното момиче няма духа на Елиса. Бес ще лази пред теб само след месец, ако преди това не е избягала. Или май си забравил какъв бе характерът на баща ѝ и какво ставаше, когато се напиеше? Ти, гледам, успяваш да озаптяваш твоя характер, но детето носи дълбоки белези. Мъж като теб е последното, от което се нуждае. — Като че ли не го бе разбрал сам, помисли си гневно Кинг. Елиса си бе отишла и сърцето му се свиваше, а Маргарет избра точно този момент, за да му лази по нервите. Погледна икономката, побеснял от разочарование. — А шапката ти къде е? — попита тя.

— На летището — отвърна той. — Събира прах.

— И по-добре — измърмори Маргарет. — Едва ли щеше да се чувства добре на главата ти.

Кинг седна с чаша горещо кафе и му се прииска да беше уиски. Чувстваше се празен, самотен и отчаян. Бес все още бе горе и той се замисли над думите на Маргарет. Бес може наистина да се страхуваше от изблиците му, каза си той. Ала не и Елиса, припомни си с унила усмивка. Тя не му отстъпваше в подобни моменти. И в много други отношения му се противопоставяше. Затвори очи и си я представи, почувства я както онази нощ, тялото ѝ се извиваше към неговото, очите ѝ жадни и страстни, стенеше и викаше името му в моменти на удовлетворение.

Изправи се и усети, че цялото му тяло гори. Бес бе застанала нерешително на вратата. Тя бе руса, красива, но дори докато я гледаше, виждаше само засмените сини очи на Елиса и черната ѝ коса.

— Какво? — попита рязко Кинг.

Тя се поколеба.

— Сърдит ли си ми? — попита.

Грубостта се стопи от гласа му. В толкова много отношения Бес си оставаше просто едно дете. Приблужи се до нея, стисна нежно раменете ѝ и се усмихна.

— Не, разбира се, че не съм — отвърна тихо и спокойно. — Не успях да спра Елиса. Тя си мисли, че съм се побъркал, че ти ще изоставиш Боби, за да се ожениш за мен. Не успях да я накарам да ме изслуша и сега съм нещастен, това е всичко.

— Вината е изцяло моя, нали? — попита Бес и се вгледа в очите му. — Извинявай. Толкова бях самотна. А ти ме водеше къде ли не и разговаряше с мен и ме изслушваше — добави тя с тъжна усмивка. — Май започнах да се опиянявам от вниманието, което ми оказваше. Много съжалявам, че ти съсипах живота.

— Не се притеснявай. Все някак ще се оправя — увери я той.

Бес се загледа в ризата му.

— Елиса те обича, нали?

— И аз си мислех, че ме обича — отвърна тихо Кинг. — Сега вече не съм сигурен.

Тя отново вдигна поглед и му се усмихна.

— Елиса ми харесваше. Изобщо не се страхуваше от теб. Винаги бе готова да те постави на място.

Той се разсмя.

— Точно така. Никога не остава длъжна. Това е едно от нещата, които най-много харесвах у нея. — Погледа я в очите. — Ти наистина ли искаш да се разведеш?

Бес въздъхна.

— Не — призна най-сетне. — Обичам го този глупак до безумие. Защо не може да се събуди и да разбере, че не съм се оженила за него заради пари. Исках само него, все още е така, а той все търчеше да изкарва пари и нищо друго не забелязваше.

— Тогава защо — попита бавно Кинг — не му го кажеш?

Тя премигна.

— Какво... Да му кажа всичко това?

— Разбира се.

Бес се размърдва неспокойно.

— Ами...

— Страхливка — подигра й се той и черните му очи заискриха.

Тя избухна в смях.

— Добре. Защо пък не? Нещата не могат да станат по-лоши, нали?

Кинг пое ръката й.

— Докато има живот, има и надежда — прошепна той. Все още се чудеше как да се справи с предателството на Елиса. Беше се опитала да омаловажи нещата между тях като нещо жалко и погрешно и Кинг съжали, че не бе подходил по обичайния начин. Трябваше да я грабне и веднага да я отведе при първия свещеник. А сега тя си бе набила в главата, че вече не го иска, твърдо решена да го изхвърли от живота си. Нима наистина вярваше, че той желае Бес? Как бе възможно да е толкова глупава?

Последва Бес страшно намръщен. Трябваше да й даде малко време да премисли нещата и да се успокои, да разбере, че двамата не могат да живеят един без друг, че имат нужда един от друг. А доколкото я познаваше, Елиса сама щеше да стигне до тези изводи, но не веднага.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елиса не се прибра у дома при родителите си. Все още не бе готова да се изправи пред тях. Затова се качи на първия самолет за Ямайка. Тъй като Кинг щеше да е твърде зает с Бес отсега нататък, май бе дошъл моментът да приключи с някои неща.

Първо отиде в неговата вила и си взе Вожда на червенокожите, а след това си тръгна, без да се обръща назад. Никога повече нямаше да види вилата му. Бе взела твърдо решение.

Вожда я гледаше влюбено и пляскаше с криле, докато тя си събираше багажа. Нямаше да успее да приключи с всичко за един ден, затова не си направи труда да бърза. Трябваше да попълни най-различни документи, за да може да отнесе Вожда в Щатите, а се налагаше да се срещне и с човек от агенцията по недвижими имоти. Беше решила да обяви вилата си за продажба. След случилото си не искаше никога повече да стъпи в Ямайка.

Все едно че напускаше дома си, защото обичаше вилата, но се налагаше да си потърси ново място, което да превърне в свой втори дом. Особено след като бе много вероятно да се окаже бременна. Още не бе решила какво ще каже на родителите си. Нямаше сили да им признае истината.

Остана в Ямайка три дни. След това, вече подготвила документите, отнесе папагала на летището в специална клетка за пътуване и двамата си тръгнаха от острова. Вожда на червенокожите бе последният спомен от миналото, ала Елиса не можеше да го изостави.

Часове по-късно бе пред дома на родителите си. Баща ѝ бе зает в кабинета си и работеше над проповедта, която винаги започваше в петък. Майка ѝ бе в кухнята и ръката ѝ замря, когато забеляза какво носи Елиса.

— О, не! — писна Тина. — Това май е гигантският комар!

— Стига, стига — успокои я нежно Елиса. — Да знаеш само как се привързва човек към него.

— Точно от това се боя — прехапа устни Тина и се намръщи.

Елиса остави специалната клетка на един стол. Вожда погледна Тина и започна да подсвирква, да се блещи и да надава леки крясъци.

— Обичам те! — кресна той. — Готина, леле, к'ва си готина! — Изсвири пронизително, а Тина, която никога не бе виждала папагал, освен в магазините за екзотични животни, остана очарована. Отпусна се на колене и надникна в клетката. Вожда подсвирна отново и се опули, а Тина се разсмя.

— Прелестна птица — възхити се тя. — Много ми се иска да те гушна.

— На твое място не бих го направила — измърмори сухо Елиса. — Много се вълнува, когато е близо до хора. Можеш да си загубиш я ухо, я нос...

— Ясно — разсмя се Тина и стана. — Ами нормалната му клетка?

— Навън е, в колата.

Тина погледна през прозореца.

— Как си успяла да я набуташ в тази мизерна кола под наем? — попита тя.

— Много трудно — долетя отговорът. — Но както виждаш, успях.

Тина наведе глава на една страна и погледна втренчено Елиса.

— Я чакай малко. Той беше в Ямайка, нали не греша? — попита и посочи с брадичка папагала. — Как така изведнъж се озова с теб, след като се предполага, че си в Оклахома? А Кингстън къде е?

— Това е една доста интересна история — отвърна Елиса. — Така че, ако нямаш нищо против, може ли първо да си сваля багажа от колата и да се преоблека? Ти направи кафе и после ще поговорим.

Тина въздъхна.

— И таз хубава...

Елиса кимна.

— Може и така да се каже.

— Много съжалявам, миличка.

— Добре поне, че открих навреме как стоят нещата — продължи Елиса и изведнъж се стори на майка си помъдряла и много по-сериозна, отколкото при тръгването. — Можех да се омъжа за него и да проваля целия си живот.

— Предложил ти е да се ожените? — попита Тина.

— Подари ми и пръстен — въздъхна Елиса и се усмихна при спомена за нежното бижу. В следващия момент избухна в сълзи. — О, мамо, трябваше да му го върна — плачеше тя и се отпусна в протегнатите ръце на майка си. — Влюбен е в снаха си, а тя ще се развежда, ама той разбра едва след като ми бе подарил пръстена. Трябваше да го освободя от себе си, разбираш ли? Щеше да ме мрази, че съм го вързала по този начин!

След всички объркани думи едно бе ясно — Елиса обичаше този мъж отчаяно и се бе отказала от него от любов. Госпожа Дийн се усмихна.

— Стига, миличка, стига — утешаваше я тя, — постъпила си правилно. Любовта не е любов, ако нямаш сили да я пуснеш да отлети, когато се наложи.

— Много съм нещастна — призна съкрушено Елиса. — Върнах се в Ямайка, уредих продажбата на вилата и си взех Вожда. Нали може да постоя малко при вас?

— Разбира се, че може, миличка — отвърна шокирана Тина. — Защо да не може? Та това е домът ти. — Елиса вдигна пълните си със сълзи очи към майка си. Искаше да ѝ признае всичко, ала не бе сигурна дали тя ще понесе истината. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Тина Дийн отмести влажната коса от очите на дъщеря си. — Мисля, че сега е моментът да поговориш с баща си — каза с усмивка тя. — Чувала ли си старата поговорка, че не можеш да опознаеш хората, докато не изпаднеш в беда? Е, сега ще научиш за човешката слабост. Ела.

Елиса бе озадачена от тези думи, но тръгна към кабинета, където завари баща си седнал зад бюрото, загледан ядосано в някакви документи.

— Виж кой си дойде — каза весело Тина и погледна многозначително съпруга си.

— Здравей, скъпа. — Лицето на баща ѝ грейна. — Да ни видиш ли си дошла?

— Може да поостана известно време — отвърна Елиса. В следващия момент избухна в сълзи.

— Оле-ле-е — въздъхна господин Дийн и погледна жена си. — Неприятности в рая, така ли?

Тина кимна.

— Помислих си, че може да ѝ е от полза, ако ѝ разкажеш за младия свещеник и неомъжената двойка. Нали знаеш кои?

Той се усмихна при спомена.

— Знам, при това много добре. Скъпа, ще ни направиш ли малко кафе?

— Веднага. — Тя излезе и затвори вратата.

Господин Дийн заобиколи бюрото, прегърна дъщеря си и я настани в едно кресло. После приседна на ръба на бюрото и огледа нещастното ѝ мокро лице, топло усмихнат.

— Елиса, искам да ти разкажа за един млад мъж, когато познавах преди... Ами около двадесет и пет години — започна той. — Беше един наперен млад грубиян, само на двадесет и три навремето. Много го биваше с юмруците и пет пари не даваше за света и за бъдещето си. Беше се върнал от Виетнам, наполовина изгубил ума си, защото не спирал да се налива с алкохол, ограбил един денонощен магазин, ала за зла беда го пипнали. — Баща ѝ сведе поглед към излъсканите си черни обувки. — Накратко, пратили го в затвора. Докато бил там, убеден, че и Бог, и хората са го пратили по дяволите, млад свещеник се заинтересувал от него. И така, младият негодник — продължи небрежно той, — не пропускал хубавиците, просто обичал жените. Имало едно младо момиче, в което се бил влюбил. Една вечер, както се казва, стигнали до края и момичето забременяло. И ето че тя се озовала съвсем сама, любовникът ѝ бил в затвора, а бебето — на път. — Господин Дийн въздъхна. — Младият свещеник намерил способен адвокат, който да защитава младежа. Освободили го, тъй като това му било първото провинение, а след това се заел да му намери работа, набързо го оженил за младата госпожица и след това ги уредил да се настанят в малък апартамент.

Елиса се усмихна и сълзите ѝ пресъхнаха. Убедена бе, че младият свещеник е бил баща ѝ.

— Мил човек — прошепна тя.

— Да, и аз така мислех — въздъхна той и отвърна на усмивката ѝ. — Та накратко, младежът бил толкова благодарен на свещеника, че постъпил в семинарията, за да се отблагодари на човека, като продължи делото му.

— А свещеникът останал очарован от новото попълнение.

Баща ѝ се натъжи, а погледът му някак се отнесе.

— Не точно. Свещеникът бил запасняк и един ден го мобилизирали за Виетнам. Младият негодник, за който ти разказвах, се бил измъкнал дори без драскотина след боевете, ала свещеникът стъпил върху заровена мина още първия ден в Да Нанг. — Той въздъхна от съжаление. — Бил убит преди младежът, когото спасил, да успее да му пише и да му съобщи, че е решил да поеме по стъпките му.

Елиса усети как по гърба ѝ преминава студена тръпка.

— Бил си ти — прошепна тя.

Баща ѝ кимна.

— Бяхме ние с майка ти. Аз бях на двадесет и три, а тя — на двадесет. — Наведе се напред, пое ръката ѝ и я стисна. — Сега знаеш защо толкова много те пазехме, нали, момичето ми? Ние добре разбирахме младежката страст. Дори бих казал прекалено добре. — Усмихна ѝ се нежно. — Разкажи ми сега всичко, може пък да успее да ти помогна.

Елиса избухна в сълзи. Никога през живота си не се бе чувствала по-горда, че му е дъщеря.

— Не знам — прошепна тя.

— Понякога — отвърна той — ни се налага да пропаднем в дупка, за да можем след това да докоснем небето. Важното е да разбереш, че Бог никога няма да ни изхвърли от сърцето си, каквото и да направим. Много често ни изчаква да стигнем до дъното, преди да ни подаде ръка.

Елиса го прегърна и въздъхна, усетила да я обзема спокойствие за пръв път от дни наред.

— Май имам нужда някой да ми подаде ръка.

— Имаш моята. Ще ти помогна с каквото мога.

След като му разказа всичко, което се бе случило, баща ѝ я отведе в кухнята и седнаха да вечерят със студено печено и леден чай. Не бе казана нито една неодобрителна дума.

Майка ѝ изглежда знаеше достатъчно и не бе нужно съпругът ѝ да разказва. Усмихна се на Елиса с много обич и топлота.

— Не се притеснявай — каза тихо тя. — Няма от какво да се страхуваш.

Елиса стисна чашата между дланите си.

— Може да се окаже, че съм бременна — призна тя най-големия си страх.

— А той знае ли? — попита Тина.

— О, да — вдигна поглед Елиса. — Накара ме да му обещавам, че ще му се обадя, ако се случи. Но просто не разбирам какъв е смисълът да го притискам отново в ъгъла. Нали обича Бес. Не мога да го вържа за себе си, защото ще бъде едно истинско мъчение.

— Мъдро решение — отбеляза баща ѝ. — Само че според мен подценяваш чувствата на господина. Увлеченията умират бързо, когато чувствата не са истински. Много скоро Бес ще му омръзне, нищо че все още се интересува от нея. Няма страшно.

— Ала тя е при него сега. Ще се разведе със съпруга си — настояваше Елиса.

— Така ли? — Господин Дийн я погледна над чашата си и се усмихна широко. — Ще видим. Хапни си малко шунка, мила.

Тя погледна от единия към другия.

— Вие не се ли притеснявате? — подзе нерешително.

Тина изви тънките си вежди.

— Защо да се притесняваме, скъпа?

— За бебето, ако се окаже, че съм бременна.

— Че аз обичам бебетата — отвърна Тина.

— И аз — потвърди баща ѝ.

— Но то ще бъде... — Елиса се поколеба.

— То ще си бъде бебе — довърши вместо нея Тина. — Скъпа, ако не си разбрала, успях да привлека доста неомъжени майки в паството през последните години, а децата бяха отгледани съвсем добре. Малките не са отговорни за обстоятелствата при раждането им. Те са си просто бебета и ние ги обичаме. Хайде, Елиса, хапни си шунка. Кой знае, може би вече трябва да ядеш за двама.

Елиса въздъхна. Никога не ги бе разбирала, ала много ги обичаше.

— За какво ще бъде проповедта ти? — обърна се тя към баща си.

Той я погледна нежно.

— Да се научим как да си прощаваме на самите нас, след като Бог вече го е сторил. Понякога Той ни наказва много по-малко, отколкото ние наказваме самите себе си, не си ли съгласна?

Тя се изчерви и се зачуди как ли се бе научил да ѝ чете мислите толкова умело.

— Май всички има на какво да се научим — прошепна тихо.

Баща ѝ намигна на майка ѝ.

— Дано да е така — отвърна той и отново се наведе над храната.

Вожда бе върнат обратно в клетката и вдигаше достатъчно шум, за да събуди и мъртвите. Елиса го пренесе в стаята си, каза бързо „лека нощ“ и затвори вратата.

— Млъквай, иначе ще ни изхвърлят! — кресна му тя.

— Помо-о-ощ! — пицеше той. — Пусни ме!

— Заспивай — измърмори Елиса и побутна човката му към себе си, за да целуне зелената глава. Той издаде някакъв папагалски звук и подсвирна тихо. Тя го целуна отново и покри клетката.

Сви се в леглото няколко минути по-късно и се зачуди къде ли бе Кинг и дали бе щастлив. Надяваше се да е истински щастлив, както се надяваше също и да не е бременна. Въпреки че много ѝ се искаше да има дете от него, нямаше да бъде честно детето ѝ да ги раздели с Бес. За неговото собствено щастие трябваше да стои далече от него. Обърна лице във възглавницата и благодари на Бога за чудесните си родители, изпълнена с надежда, че я очаква ново начало.

Само че надеждата не бе достатъчна. Шест седмици по-късно, след ужасни позиви за повръщане и умора, Елиса отиде при семейния лекар, за да си направи необходимите изследвания. Той потвърди бременността.

Тя не каза на родителите си. Въпреки че бяха готови да я подкрепят, въпреки че знаеше, че може да разчита на тях, трябваше да се справи с положението сама. Отиде в едно заведение в центъра и пи кафе в продължение на два часа, докато най-сетне си спомни, че кафето не действа добре на бременни жени. Поръча си някаква диетична напитка, но се притесни, че вътре слагат какво ли не. Чаят и кафето не бяха полезни, от билковите чайове ѝ се гадеше, а ненавиждаше чешмяната вода. Най-сетне прецени, че не ѝ остава друго, освен безкофеиново кафе, мляко и минерална вода. Трябваше да издържи през следващите няколко месеца.

Мисълта за бебето бе невероятна и радостна и Елиса мислеше какво да прави, въпреки че се чувстваше безкрайно объркана. Дали щеше да бъде момче, или момиче? Дали щеше да има кожата и косата на Кинг, или нейната? Усмихна се, като се сети за тъмните му очи и мургавата му кожа, че бе възможно да притиска до себе си едно малко негово копие през летните нощи.

Колкото повече мислеше за бъдещето, толкова повече се плашеше. Нямахте да има Кинг, ала щеше да има една малка частица от него. Някой, за когото да се грижи, да обича, който да я обича. Може би съдбата ѝ даваше, след като бе разбила сърцето ѝ. Усмихна се, обзета от чувство на нежност. Можеше да продължи да работи; бременността не пречи да си дизайнер на дрехи. А пък родителите ѝ нямаше да я изхвърлят на улицата, въпреки че тя се притесняваше как ще се отрази положението ѝ на самотна майка на мнението на паството. Можеше да си намери някоя малка къща някъде по-надолу, за да не позволи клюките да съсипят кариерата на баща ѝ. На него щеше да му бъде трудно да си намери нова работа на тази възраст, въпреки че повтаряше, че нямало такава нещo. Той наистина я обичаше, Елиса също го обичаше, но нямаше да му причини подобни неприятности. Щеше да обмисли тези неща по-късно.

Точно сега най-важното бе да си стъпи отново на краката. Толкова ѝ бе мъчно за Кинг, че не си намираще място. Трябваше да се научи да живее с мисълта, че той няма да се върне при нея. През последните няколко седмици гледаше с надежда телефона и трепваше при всяко позвъняване. Когато някоя кола намалеше близо до къщата, тя веднага скачаше, за да види кой е. Проверяваше пощата всеки ден с очи, изпълнени с надежда.

Нямаше обаче обаждания от Оклахома. Нямаше и посетители. Нито пък писма. Най-сетне гордостта ѝ се предаде. Кинг си имаше Бес, а Елиса бе завинаги изхвърлена от живота му. Затова започна да крои планове. Щеше да се премести някъде надалече и нямаше да каже на никого къде, дори и на родителите си. Щеше да им пише, ала щеше да пуска писмата от някое по-далечно място, за да не разберат по пощенското клеймо къде се намира. Да, трябваше сама да се справи с положението. С детето щяха да се сближат и някой ден щеше да му разкаже за баща му.

Тогава си спомни, че Кинг нямаше представа къде е собственият му баща, че винаги го бе обвинявал, че го е изоставил, когато Маргарет ѝ разказа, реши, че някой ден ще му каже за баща му, защото той трябваше да поговори с него и да чуе и неговата страна. За момента нямаше право да крие от Кинг, че ще има дете. Беше му обещала.

Прибра се вкъщи, решена да направи каквото трябва, колкото и да я болеше. Бес щеше да е там, независимо дали разводът бе приключил, или не. Може би вече се приготвяха за сватба. Поколеба се, но накрая посегна към телефона, набра номера, който Кинг някога ѝ бе дал, ако има нужда да се свърже с него във фермата.

Родителите ѝ бяха на посещение при болен член на паството, затова сега бе най-подходящият момент да се обади. Не искаше да я видят как губи самообладание, докато съобщава новината на Кинг.

Телефонът звънна веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти. Тъкмо се канеше да затвори, когато прозвуча задъхан познат глас.

— Ало?

— Бес? — Елиса се стъписа.

— Елиса, ти си, нали? — прозвуча радостният отговор. — Кингстън го няма в момента, но...

Елиса се поколеба.

— А знаеш ли къде е?

— Нямам представа, ала мога да му предам...

— Не, благодаря. — Тя се поколеба отново, защото отчаяно ѝ се искаше да разбере дали разводът бе приключил. Най-сетне се реши. — Боби добре ли е?

— Вече се върна на работа — отвърна Бес с неестествено нежен глас. — Захвърли и патериците, и всичко. Аз... Сигурна ли си, че не искаш да предам нещо на Кингстън? Не знам дали тази вечер ще се прибере, но мога...

— Не. Много се радвам, че Боби е добре... Дочуване.

— Чакай!

Само че Елиса затвори, цялата разтреперана. Сега вече знаеше. Бес живееше с Кинг.

Беше готова да загърби всичко и да не му се обажда отново. Не, нямаше да се прояви като страхливка. Звънна в офиса му, ала казаха, че го няма и не знаят кога ще дойде. Остави съобщение, но секретарката не ѝ се стори много сериозна. Щом затвори, надраска бележка и я

изпрати до офиса му в Оклахома Сити. Може пък нея да намери време да я прочете, каза си тя и се зае отново с моделите.

След като завърши колекцията си и изпрати всичко на Ейнджъл Махони, си избра симпатичен малък град близо до Сейнт Огъстин, където да се премести. Събра си багажа, ала внимателно, за да не видят родителите ѝ. На сутринта щеше да замине. Беше минала повече от седмица, откакто изпрати бележката на Кинг, и бе сигурна, че той вече я бе видял. Може пък да не искаше усложнения и да бе решил да не ѝ обърне никакво внимание. Той не би постъпил така, но влюбените мъже не разсъждават много трезво, помисли си. Желаше Бес отдавна и сега тя беше негова. Не бе негова вината, че искаше да гледа напред в бъдещето, а не да обръща поглед към миналото.

Вожда беше много тих напоследък, сякаш знаеше, че ще изгуби дома си, ако е шумен. Мъркаше на Елиса, говореше ѝ, ала бе престанал да издава нечовешките звуци на зазоряване и вечер. Тя се зачуди дали не е болен.

Елиса обаче не се чувстваше никак добре. Сутрин още ѝ се гадеше и започваше да усеща бременността. Панталоните ѝ отесняха, гърдите ѝ станаха чувствителни. Усмиваше се на всички дребни неудобства. Те не бяха от значение, защото щеше да си има бебе, което да обича, което щеше да расте щастливо и желано, както бе расла самата тя.

Тази вечер си легна и остави родителите си да говорят. Имаше пълнолуние, звездите блещукаха и Елиса затвори очи с въздишка. Кинг сигурно виждаше луната от прозореца си в Оклахома, а Бес лежеше до него. Надяваше се Бес да е нежна с него. Сълзи парнаха очите ѝ. Вместо да става по-лесно, вместо най-сетне да свикне с мисълта, че няма повече да види Кинг, на нея ѝ ставаше по-тъжно. Трябва да свикне, казваше си. Защото целият ѝ живот предстоеше.

Към десет двамата с Вожда се събудиха от ожесточено блъскане по вратата. Тя наметна бял хавлиен халат върху нощницата, потри сънените си очи и се заклатушка към вратата.

— Кой е? — провикна се.

— Кингстън Роупър — прозвуча грубият отговор.

Елиса бавно отвори вратата. Сакото му бе небрежно праметнато през рамо, връзката кривната на една страна, а лицето му изглеждаше изпито под наболата брада. Стори ѝ се много запуснат и изтощен, но

все така красив. Всъщност не я интересуваше, дори и да бе овалян в кал.

— Влез — покани го тя, едва потиснала импулса да се хвърли в прегръдките му, и се опита да не издава, че сърцето ѝ бие до пръсване и едва диша от вълнение.

Той не откъсваше поглед от нея, докато затваряше вратата. Очите му бяха тъмни и ѝ се сториха тревожни и жадни. Кинг не помръдваше, впил поглед в нея.

— Какъв беше целият този шум? О, здравейте, господин Роупър — поздрави го Тина и му се усмихна от вратата на хола. — Изглеждате изтощен. Елиса, има кафе без кофеин. Ако искаш, го затопли и извади от кейка, който направих. Можеш да настаниш господин Роупър в същата стая, както преди. Лека нощ, скъпа.

Тя затвори вратата и Кинг се обърна към Елиса.

— Ще затопля кафето, ако ти се пие — предложи тихо тя.

Той се вгледа в лицето ѝ с надеждата да открие, че се радва да го види, ала не забеляза нищо. Очите му помръкнаха. Така отчаяно се бе надявал, че ѝ бе липсвал, поне частичка, отколкото тя на него. Нарочно бе стоял далече от нея, въпреки че едва издържаше, единствено за да я накара да усети липсата му, да се осъзнае. Сега вече знаеше, че не се бе получило. Погледна я и си помисли, че празнотата ще го съсипе, ако Елиса го отпрати. Последва я в кухнята, без да каже и дума повече, но усети как го обгръща студенина.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кинг седна, щом Елиса го покани, и остана загледан в нея, докато тя шеташе из кухнята, за да нареже кейка и да затопли кафето в малката микровълнова печка. Изглеждаше страхотно. Грееше. Чакай малко, не казваха ли, че бременните жени греели? Пое си бавно дъх и усети как го залива топла вълна при тази мисъл, а в очите му блестеше радост, докато я проследяваше с поглед. Все някак щеше да успее да я спечели отново. Трябваше да го направи.

— Не те очаквах — каза Елиса.

— Върнах се в офиса тази вечер, за да проверя някои цифри — подзе той, докато тя поставяше чашите с кафе на масата и подреждаше чинийките с кейка и вилиците. — Ходих в Ямайка — добави и отново я погледна.

— Така ли? — Елиса лапна парче кейк.

— Във вилата ти има младо червенокосо момиче — вметна Кинг. — Каза, че родителите ѝ са купили вилата от теб. И Вожда на червенокожите го нямаше.

— Тук е — отвърна тя и лапна ново парче кейк. Все още не го бе погледнала. — Доколкото разбирам, тази вечер си открил и писмото ми.

— Забутано в цял куп фактури — потвърди той. Остави половината кейк недояден и се отпусна назад на стола, стиснал чашата кафе, без да откъсва поглед от нея. — Нищо повече ли не можа да напишеш, освен тази бележка? — попита. — „Трябва да поговорим, когато имаш време. Най-добри пожелания. Елиса.“

Тя се изчерви.

— Вече бях звъняла във фермата и в офиса ти. Изглежда никой не знаеше къде си.

— Известно време не знаеха — обясни Кинг. Не спомена, че през последните няколко седмици се бе чувствал като в ада. Настроенията му бяха толкова отвратителни, че двама от изпълнителните му директори бяха напуснали. Който твърди, че когато любимата я няма, в

сърцето покълва обич, е глупак, каза си гневно той. Елиса съвсем не изглеждаше по-зле от преди, ала Кинг не можеше да се похвали със същото. Погледна я хладно. — Сутрин лошо ли ти е? — Тя за малко не изпусна чашата. — Защо иначе ще си правиш труда да се свържеш с мен? — продължи той. — Не е било от любов. Сама ми каза какво изпитваш, когато си тръгна — сопна се Кинг, а тъмните му очи блестяха. — Единствената възможна причина бе, че си бременна. Затова и дойдох. — Дори не спомена какво му бе струвало, за да дойде тук на минутата.

— Не е било нужно да бързаш — каза Елиса. — Всичко е наред. Родителите ми знаят — добави тихо. — Не ме обвиниха, нито се опитаха да ме накарат да се срамувам. Казаха... — Тя едва преглътна сълзите си. — Казаха, че хората са си хора.

— Господи — прошепна рязко той, въпреки че бе полудял от щастие. Сега Елиса трябваше да премисли и да се ожени за него! Не се бе замислял как родителите ѝ ще понесат новината. Не се учуди, че я бяха подкрепили. Те бяха добри хора и много я обичаха.

— Всичко е наред. Изкарвам достатъчно пари и мога да се грижа за себе си и за детето. А ти можеш да идваш, когато пожелаеш — продължи тя. — Само че предпочитам известно време да изчакаш. — Най-сетне вдигна очи към него. — Не искам хората да започнат да клюкарстват, а такова усложнение съвсем не е необходимо.

Кинг я гледаше с празен поглед. Бес каза, че Елиса бе звъняла, но нима не знаеше, че Боби и Бес отново се бяха събрали?

— Детето е мое — каза простичко той. — Искам да се грижа и за двамата.

— Нямам нужда някой да се грижи за мен — каза тя пресилено спокойно, все още ядосана, че цели седем седмици Кинг не си бе направил труда да ѝ се обади, че Бес в момента живееше с него.

Той въздъхна гневно се приведе напред, за да я погледне с тъмните си, неспокойни очи.

— Нося отговорност към теб — отвърна. — Вината е моя.

— Аз не те обвинявам — промълви Елиса. — Не съм ти се обадила затова. Дадох дума, че ще се свържа с теб, ако нещо се случи.

Кинг веднага застина на място.

— Това ли е единствената причина, поради която се обади?

Тя изви вежди, както се бе упражнявала доста преди това, за да покаже, че ѝ бе все едно.

— Че каква друга причина може да има?

Прииска му се да счупи нещо.

— Ти ме обичаше преди — изръмжа той.

— А, мина ми — увери го Елиса и се надигна, за да сложи празните чаши в мивката. Молеше се Кинг да не се усъмни в думите ѝ и да не усети болката ѝ. Преглътна сълзите си. — Беше просто увлечение. Бях твърде наивна, а ти твърде опитен. Всяко момиче може да си загуби ума по един сексапилен мъж. Просто аз бях от по-наивните. Виж... — Обърна се, за да му каже още някоя от намислените лъжи, ала него го нямаше. Само след секунда чу, че входната врата се затваря тихо. После някаква кола запали и тя я чу да потегля по алеята.

Тъкмо бе тръгнал, когато телефонът звънна. Боже, каква вечер, каза си Елиса нещастно. Слава богу, че успя да запази самообладание. Кинг и представа нямаше колко ѝ беше мъчно за него, а това бе важно. Сега вече щеше да я остави намира и с бебето щяха да си създадат свой собствен свят. А той нямаше да жертва щастието си с Бес заради Елиса.

Тя вдигна слушалката след второто позвъняване с надеждата родителите ѝ да не се събудят отново.

— Ало? — каза, докато бършеше сълзите си.

— Елиса?

Беше Бес. Елиса погледна гневно телефона.

— Ако търсиш Кинг, малко си закъсняла. Тръгна си, за да се върне при теб, не се притеснявай, всичко е наред. Повече няма да го безпокоя. С бебето ще се справим чудесно.

— Бебе ли? — попита шокирана Бес.

— Той ще ти разкаже, сигурна съм. Но това вече не е негов проблем.

— Моля те, не затваряй — каза неочаквано Бес.

— Не мога да проумея какво имаш да ми казваш, но... — Елиса говореше тихо и спокойно.

— Наистина не можеш — прекъсна я също толкова тихо Бес. — Извинявай. Много извинявай. Аз провалих нещата между вас с Кингстън и за малко не съсипах собствения си брак, и то единствено

защото не смеех да призная пред Боби истината, нямах смелост да споделя с него какво искам. Елиса, ние с Боби няма да се развеждаме. Най-сетне преглътнах гордостта си, казах му какво изпитвам към него и вече сме заедно. Сигурна бях, че Кингстън ще ти обясни. Именно той ме убеди да говоря с Боби — добави тя, а изумената Елиса не знаеше какво да каже. — Опитах се да ти кажа, когато се обади, ала ти затвори. Двамата с Боби му бяхме на гости.

Елиса усети, че не ѝ достига въздух.

— На гости ли? — повтори тя с дрезгав глас.

— Мислех си, че знаеш какво става тук, но май съм се заблуждавала. Горкият Кингстън попадна между чука и наковалнята, и то единствено защото ме съжаляваше. Той отново е по-големият ни брат и аз много го обичам. Ала ако ти го беше видяла през последните седмици, щеше да знаеш, че пет пари не дава за мен, не и по начина, по който мислиш. Работи до пълно изтощение, поема необмислени рискове с добитъка и с новата си спортна кола, изобщо, както Маргарет казва, държи се като диво прасе. Тя се опита да го накара да ти се обади, но той не искаше и дума да чуе. Каза, че не искал, докато ти сама не му се обадиш, защото това би означавало, че го обичаш. Маргарет каза, че Кинг те е обичал през всичкото време, ала просто не е знаел. Според мен е знаел. Просто се надявам да не съм направила нещо да му отнема и последния шанс. Без теб ще полудее. Това е истината.

Елиса все още не знаеше какво да каже.

— Аз го отпратих — прошепна през сълзи тя. — Мислех, че двамата ще се жените. Не можех да допусна да пожертва собственото си щастие единствено защото съм бременна.

— Господи, как само се мразя! — изпъшка Бес. — Слушай, не можеш ли да го догониш?

— Нямам представа къде е отишъл — плачеше Елиса.

— Ако се прибере тук, веднага ще го пратя при теб — обеща Бес. — А сега върви да се напиш. Не се притеснявай прекалено много, не е добре за бебето. Господи, двамата с Боби ще бъдем чичо и леля. Страхотно. Хайде, мила, напи се. Всичко ще бъде добре. Обещавам!

В сърцето на Елиса се разля топлина, когато долови нежността и състраданието в гласа на Бес.

— Ще се оправя — въздъхна тя. — Нали ще ми кажеш, ако се появи там...

— Разбира се. И успех!

— Благодаря — затвори с нова въздишка Елиса. Напоследък късметът и успехът май не бяха на нейна страна. Отиде до мивката и наплиска горещото си лице. Много не помогна, затова излезе през задната врата на притихналия плаж. Може пък разходката да проясни ума ѝ.

Тръгна по халат, без да обръща внимание накъде върви. Каква ирония, мислеше си нещастно тя. Сама го бе прогонила и защо?

Не забеляза неподвижната фигура близо до дюната, докато не чу гласа.

— Ще настинеш — обади се той с дълбокия си бавен глас.

Елиса се завъртя рязко, възкликна и едва сега забеляза, че Кинг седи и пуши. Беше навил ръкавите на ризата си, разкопчал я бе, а тъмната му коса изглеждаше мръсна.

— Защо седиш тук? — полита неуверено тя. — Мислех, че си отиде.

— О, тръгнах си — отвърна мило той. — След това се сетих, че няма къде да отида.

— В Маями има достатъчно хотели — отвърна Елиса и се обгърна с ръце, без да сваля очи от него, наслаждавайки се на стегнатото му тяло.

— Ти нищо не разбираш. — Кинг загаси цигарата. — Ти си единственият дом за мен, Елиса — призна тихо. — Няма къде другаде да отида.

Сълзи опариха очите ѝ. Не бе и мечтала, дори след като Бес ѝ разказа всичко, че той държи на нея толкова много. Потръпваше от въодушевление и малко страх, когато пристъпи към него и се отпусна на колене.

— Мислех си, че е Бес — каза тихо тя.

Кинг я погледна с тъмните си, блестящи очи.

— Отначало и аз така си мислех — призна той. — Докато ти не започна да ме омагьосваш. Отначало тялото ми, а после и сърцето ми. Всичко, което изпитвах към Бес, беше състрадание и чувство на отговорност. Искях да ти кажа, когато си тръгваше, но ти отказа да ме чуеш — обясни тихо. — Седем седмици стоях далече от теб и се

надявах, че ти липсвам. Тази вечер счупих всички рекорди по скорост, за да дойда, и защо? За да ми кажеш, че пет пари не даваш...

Елиса спря думите му с устни. Горкият наранен мъж, каза си. Обви врата му с ръце, усети как потръпва и спря. Кинг се отпусна назад на дюната и тя се отпусна след него. Очите ѝ бяха зачервени от плач, а устните ѝ имаха солен вкус от сълзите.

— Сега ще ме изслушаш ли? — изръмжа той до устните ѝ. След това простена и я сграбчи, притискайки я до силното си тяло. Устата му се отвори под нейната. Елиса усети топлината на езика му и ударите на сърцето му. Беше неин. Захапа долната му устна и вдигна глава, за да го погледне, в очите ѝ искреше обожание, сигурна бе в чувствата му. Приглади с ръце косата му, усмихна се и го докосна уверено. — Ти да не би да се опитваш да ме прелъстиш? — прошепна Кинг. Сърцето му блъскаше, а тялото му ясно показваше какво бе желанието му. Опита се да я отмести, за да не чувства колко е уязвим, ала не успя.

— Просто лежи мирен — смърри го тя. — Знам, че ме желаш, затова не се опитвай да се скриеш.

Той я погледна ядосан.

— Ти си виновна — измърмори.

Елиса се наведе и целуна клепките му с неприкрита нежност.

— На плажа ли се готвеше да спиш? — прошепна.

— След като това бе най-близкото място до теб, да — отвърна ядосан Кинг.

Беше труден човек, каза си с обич тя и вдигна глава, за да го погледне. Но пък невероятен. Елиса щеше да успее да се справи с него. Бяха приятели от много повече време, отколкото любовници, и сега вече знаеше как да го извади от равновесие.

Изправи се и разтвори халата.

— Искам да ти покажа нещо — каза тя без притеснение, въпреки че огледа плажа, защото родителите ѝ рано или късно щяха да излязат, за да я потърсят. Под халата бе гола, както си бе легнала, само със сини бикини. Той я погледна озадачен, сякаш не можеше да повярва на това, което виждаше. — Ти го направи — прошепна нежно Елиса. Взе ръцете му и ги задържа до леко заобления си корем и талия. Наблюдаваше как лицето му се напруга, докато я докосва.

— Моето дете... — Гласът му бе тих, дълбок и изпълнен със страхопочитание.

Тя привлече главата му до чувствителните си гърди и го залюля, притиснат до нея, усещаше допира на устните му, въпреки че това не бе израз на желание. Ръцете му я милваха под халата и я притискаха толкова силно, че едва успяваше да диша. Елиса заплака, защото знаеше, че държи на нея, защото го обичаше.

— Чудовище малко — прошепна Кинг и доближи устни до топлата ѝ шия. — Луд съм по теб. Готов съм на ръце да те отнеса до Оклахома. — Устните ѝ докоснаха лицето му, а дъхът ѝ се учести, докато той докосваше ненаситно гърдите ѝ с устни. Обхвана ги с длани. Положи я върху робата, за да може да я гледа, за да проучи новите форми на тялото, в което спеше детето му. — Нашето дете — прошепна Кинг, а пръстите му трепереха, докато лежеше до нея и се вслушваше във вълните.

Тя потръпна от очарованието на момента.

— Знам със сигурност кога сме го направили — промълви.

Той срещна погледа ѝ.

— И аз знам, дори до секундата. Така ми се искаше да го направя, въпреки че известно време бях объркан, заради Бес. Знаеш ли, че в мига, в който се прибрах, след като те качих на онзи самолет, веднага оправих брака ѝ? Тя си призна, че обича Боби, че просто се чувствала самотна. Никога не е спирала да го обича, ала се страхувала да му признае истинските си чувства. Въпреки това му каза и двамата сега са по-близки от всякога. Дори заговориха за бебе.

Елиса се разсмя.

— Бес ми се обади преди няколко минути. Искаше да оправи нещата.

— Колко е мила! Радвам се, че двамата с Боби най-сетне се разбраха. — Кинг я погледна въпросително. — Знаеш ли какво изпитвам към теб, или искаш да чуеш думите? — попита нежно.

— Да не би някога да си ми ги казвал? — възнегодува тя.

Той се усмихна.

— Не съм. Но преди не съм имал и желание.

— А кога разбра? — попита Елиса.

— Знаех как се чувстваш, когато искаше да ми се отдадеш в Ямайка. — Засмя се на стреснатото ѝ изражение. — Точно така,

дребосъче, знаех още преди теб. Ала в ума ми беше Бес и ми се струваше, че не мога да се обвържа по този начин. Само че щом те видях в леглото си в онази сексапилна нощничка, целият пламнах, както никога преди... — Кинг се наведе и докосна устните ѝ със своите, наслаждавайки се на мигновения ѝ ответ. — След това от зле стана още по-зле. Не исках да те прелъстявам във фермата, но тялото ми си искаше своето.

— Също и моето — въздъхна тя, сгуши се до него и затвори очи. — Толкова ми беше трудно без теб, Кинг — прошепна.

— Какво ще кажеш да започнем отново? — Той докосна корема ѝ. — Решавай бързо, може ли? Мисля, че вече расте.

Елиса се усмихна широко, пияна от щастие.

— Като че ли мога да спра да те обичам — засмя се. — Седем седмици, дяволите да те вземат! — Удари го.

Кинг покори устните ѝ със своите, изведнъж превърнал се във властен мъж, готов да покорява, а в гърдите му се бе разгорял силен пламък.

— И теб да те вземат дяволите — изръмжа той и отново притисна устните ѝ. — Ще ми говори тя за „евтино търкаляне в сеното“, след като никога не съм обичал друга толкова силно. Заби нож в сърцето на гордостта ми. Скрих се като ранено животно да си ближа раните, след това заминах за Ямайка, за да ти предложа сърцето си... А теб те нямаше. Беше продала вилата, беше си взела Вожда, а от агенцията по недвижими имоти ми казаха, че мразиш вилата и не понасяш това място. — Кинг присви очи. — Май в това число бях и аз. Затова се върнах в Оклахома и се напих до забрава, а след това се заех с всичката работа на света.

— А пък аз бях сигурна, че ще се жениш за Бес — измърмори тя. — Знаех какво изпитваш...

— Мислила си, че знаеш какво изпитвам — поправи я тихо той. — Спах с теб една-единствена нощ и вече не мога да пожелаая никоя друга. От онзи път идваш в сънищата ми всяка нощ. Едно невинно момиче да ме дари с такова задоволство.

Елиса се усмихна до устните му, горда и доволна.

— При това в седнало положение — измърмори и се изчерви.

— Не се усмихвай, ненаситна ламя такава — пошегува се Кинг. — Трябва да ида на психиатър. Всяка нощ се молах да си бременна —

призна си. — Знаех, че тогава ще ми се обадиш. Беше ми обещала. След това дойдох, за да се погрижа за теб и да измисля някакъв начин да те накарам да ме обикнеш отново. — Той очерта гърдите ѝ и веднага забеляза как се напрягат.

— Не забравяй — прошепна тя, наслаждавайки се на усещането, — че родителите ми са малко по-надолу.

Кинг я целуна нежно.

— Няма да им давам повече основания да ме мразят.

Помогна ѝ да облече халата, повдигна я на колене и отново я гушна.

— Че как биха могли да мразят бащата на внучето си? — прошепна Елиса и докосна устните му. — Малкият ще бъде същият като баща си. — Усмихна се. — Висок, мургав, красив и нежен.

— Със сини очи — прошепна той и повдигна устните ѝ към своите.

— С кафяви очи — прошепна в отговор тя и на свой ред привлече устните му.

След известно време Кинг повдигна глава.

— Елиса?

— Какво? — промърмори сънено тя.

— Мисля, че си имаме компания.

Елиса вдигна поглед. Баща ѝ седеше до тях, свил крака, и наблюдаваше вълните. Майка ѝ бе седнала от другата страна и си тананикаше.

— Прекрасна вечер — отбеляза господин Дийн.

— Чудесна е наистина — съгласи се жена му.

Кинг и Елиса избухнаха в смях.

— Разрешителното за брак и пръстените са в джоба ми — каза им Кинг. — Трябва само да направим кръвен тест и една скромна церемония, която съм сигурен, че вие ще проведете. Сигурно сте забелязали, че ние малко поизбързахме — добави с глупава усмивка.

— Тя си слагаше туршия в овесените ядки, а той пита дали сме забелязали, че са поизбързали — обърна се господин Дийн към жена си.

— Да, скъпи, чух — усмихна се Тина.

— В случай че ви интересува — измърмори Кинг и погледна Елиса, — ние доста се стараехме да контролираме тези интересни

импулси, които ни доведоха до такова прекрасно усложнение. Просто не успяхме да решим какъв ще бъде цветът на очите му.

— Аз харесвам момичета — обади се господин Дийн.

— Че какво им е на момчетата? — попита невинно Тина.

— Може да са и двете — отбеляза господин Дийн. — Апетитът ѝ е станал невероятен.

— Ще се радвам да се близнаци — прошепна Кинг, а очите му грееха от любов, докато гледаше фината жена в прегръдките си. Погледна родителите ѝ. — Предполагам, бихте желали нещата да се развият по по-нормален начин, но ми трябваше време, за да се науча да обичам.

— Вече знаеш как, синко — отбеляза сухо господин Дийн.

— Вината не е само негова. Аз го подтикнах.

— Не си — притесни се Кинг.

— Аз си мислех, че си ѝ обяснила нещата от живота — обърна се господин Дийн към Тина.

— Аз пък си мислех, че ти си го направил — долетя веднага отговорът.

— Можем да опитаме отново. Хайде, деца, елата, да пийнем по едно кафе и да обсъдим подробностите — предложи господин Дийн и прегърна жена си. — Приятно момче.

— И на мен така ми се струва. — Тина Дийн спря и погледна Кинг, докато той помагаше на Елиса да се изправи. — Има нещо друго, Кингстън — намръщи се тя. — Не е много удобно да питам, ала дали ще можеш да издържаш дъщеря ни, като работиш в автосервиз? Ако имаш нужда от помощ, ще направим всичко по силите си.

Кинг избухна в смях. Привлече Елиса до себе си и пристъпи към родителите ѝ.

— Докато пием кафе — подзе внимателно той, — ще трябва да си поговорим малко за петролния бизнес.

Три седмици по-късно Кинг и Елиса бяха в Ямайка в неговата вила. Вожда на червенокожите се чувстваше щастлив в клетката си, докато собствениците му излязоха да се разхождат по плажа. През тези седмици двамата се опознаваха, но вече без недоверие и подозрителност.

Точно преди да тръгнат за Ямайка, Елиса намери начин да разкаже на Кинг за баща му, че е още жив и е в старчески дом. Той я изслуша и остана загледан право пред себе си. След няколко минути грабна телефона. Когато се върна, изглеждаше умислен, ала доволен. По-късно тя разбра, че бе говорил с възрастния човек и бе обещал да го посети и да поостане при него след медения месец. Това бе прекрасно, каза си Елиса.

Тя се поколеба, докато вървяха по мокрия пясък.

— Някой ще ни види — прошепна, когато Кинг свали халата и нощницата ѝ, за да остане гола на белия плаж.

— Единствената, която живее в тази вила, няма да е тук цяла седмица. Вече проверих — засмя се той и спря, за да свали и своя халат. — Ела. Ще ти хареса.

Поведе я към топлата пенлива вода и Елиса усети как вълните я обгръщат като сатен. Възкликна, усетила неповторимото докосване на свободата, докато плуваше и се носеше и най-сетне се опря в усмихнатия Кинг.

— Сега вече знам защо ти е било толкова приятно — прошепна тя. — Невероятно е.

— Нали? — Само че той не гледаше вълните. Ръцете му бяха под водата и причиняваха на тялото ѝ неща, които я караха да хлипа и да се притиска до него. Кинг пое вика ѝ с устни, а тишината стана още по-гореща и напрегната. Вдига я на ръце и я отнесе на плажа, за да я положи на широката кърпа. Изправи се над нея с възбудено тяло и потъмнели очи, докато я поглъщаше с поглед. — Желая те — прошепна дрезгаво той.

— Защо тогава не дойдеш при мен и не направиш нещо по въпроса? — прошепна страстно Елиса и се протегна.

Кинг се отпусна върху нея, ръцете му нежно се сплетоха с нейните и тя усети тежестта му и соленият му вкус.

— Изглеждаш точно както първия път — каза тихо Елиса.

— И тогава бях зажаднял за теб — прошепна до устните ѝ той. — Изгарях за теб. Все още е така. Толкова ми е трудно да го... да го опиша. — Вдигна глава, премести бедра и тя възкликна. — Търпение — подразни я тихо. — Първо искам да поговорим.

— Тогава говори — помоли го Елиса.

Кинг захапа лекичко долната ѝ устна и се заигра с езика ѝ. Ръцете му бяха на талията ѝ, плъзнаха се надолу към бедрата и притиснаха тялото ѝ към неговото в покана за игра, която тя не познаваше. Улови дъха си и стисна силните му рамене, а в тялото ѝ пламнаха огньовете.

Той се усмихна на тръпките, разтърсили дългите ѝ изваяни крака, и на забързаното ѝ дишане.

— Има стотици начини за задоволяване — прошепна Кинг и прикова погледа ѝ. — Този ще бъде нов. — Наведе се към гърдите ѝ.

— Аз пък мислех... Че искаш да говорим... — изстена тя, когато твърдото ѝ зърно попадна в устата му.

Той дрезгаво се засмя.

— Вече не съм сигурен, че ще мога да говоря, любима — изпъшка Кинг и пое устните ѝ, потривайки тяло в нейното, докато Елиса бе готова да избухне в сълзи заради невероятното усещане.

Ноктите ѝ се забиха в кожата му.

— Извинявай — прошепна неуверено тя. — Не исках...

— Хапи, драци, викай — прошепна до устните ѝ той. — Каквото пожелаеш. Всичко може. Каж ми.

Елиса му каза, удивена от безсрамния си шепот. Гледаше как очите му блестят от любов, как лицето му се напруга от страст и нежност. Отметна назад глава и бе готова да изкрещи, когато усети първата тръпка на непоносимо удоволствие.

Някъде вътре в себе си го усети как продължава да се движи, как извика и тогава усети и неговите тръпки.

Мина доста време, докато дишането ѝ се успокои. Звездите отново заблестяха ясно и тя усети топлия вятър, понесъл се от океана, за да погали влажната ѝ кожа.

— Първият мъж и първата жена... Сигурно и те са се чувствали така — прошепна до ухото му Елиса. — Сами в света, под небето, съединени.

— Съединени — прошепна Кинг. — Изпълнени с обич. Слели се в едно. — Повдигна глава и се взря в замечтаните ѝ очи. Целуна я леко и докосна корема ѝ. — Той добре ли е? — прошепна. — Внимавах да не съм груб.

— Много даже е добре — усмихна се тя.

— Възбужда ме — каза тихо Кинг, — че детето ми е в теб и аз съм помогнал за създаването му. Искан да ти кажа — въздъхна той и се подпря на лакът, за да не ѝ тежи, — че когато се любим, това не е просто секс.

Елиса се усмихна.

— Знам. — От очите ѝ струеше обожание и възбудата му отново нарастваше. — Това е израз на любов, нали, Кинг? Винаги е било така, дори и първия път.

— Отново ми четеш мислите — отбеляза доволен той. — Забелязах същото и при родителите ти.

— Мисля, че те са страхотни — каза тя.

— Съгласен съм. В такъв случай май няма да е зле да ги осиновим. — Кинг подразни долната ѝ устна. — Той с неговите гущери, а тя с нейната борба с престъпността, имат нужда от някой да ги наглежда.

— Мама бе готова да се разплаче от облекчение, когато си взехме Вожда с нас, забеляза ли? — усмихна се. — Тя го има за гигантски зелен комар.

Кинг също се усмихна.

— И хапе при това. Но поне се учи да пее приспивни песни, забелязала ли си — добави леко намръщен.

— Аз го уча — призна Елиса. — Очаквам да имаме още деца. Може да пее на бебетата, докато аз ги люлея приспивно.

Той потръпна.

— Обичам бебета.

Тя леко помръдна бедра и разтвори устни, усетила възбудата му.

— И аз — прошепна. — А този път — добави Елиса и го побутна за раменете, за да легне по гръб, така че тя да се настани върху него, — аз ще ти покажа нещо ново.

— Елиса... — Кинг задържа колебливо бедрата ѝ.

— Просто се отпусни — прошепна тя с блеснали очи. — Няма да те нараня.

Намести се, а той простена. След това вече бе твърде късно да протестира. Усети как тялото му се извисява, дочу тихия ѝ смях, усети тръпките и не можа да се пребори.

Когато отвори очи, лицето ѝ бе над неговото и му се усмихваше с любов. Въздъхна.

— Е, все някога трябва да има първи път — пошегува се изтощен Кинг. — Женени сме и можем да откриваме все нови и нови светове.

— Я стига — целуна го нежно Елиса. — Просто се страхуваш, че ще забременееш в тази поза.

Той избухна в смях и я привлече към себе си.

— Ти си очарователна — прошепна. — Дразни ме, измъчвай ме, изгори ме. Обичам те толкова много, че едва дишам.

Казваше го за пръв път. В очите ѝ запариха сълзи и тя зарови лице в гърдите му.

— И аз те обичам — прошепна. Очите ѝ бяха толкова близо. — И винаги ще те обичам.

Кинг я прегърна и въздъхна.

— Забелязала ли си колко близо изглежда небето, когато гледаш звездите?

Елиса се усмихна до остриите косъмчета по топлите му мускули.

— Знам, че съм в рая — измърмори тя и го целуна по гърдите.

— Да — каза нежно той и притисна ръка към корема ѝ, докато я отпускате до себе си. — И аз. — Целуна челото ѝ с безкрайна нежност. — И аз, любима.

Над тях сребристи облаци се носеха покрай луната. А във вилата сериозен папагалски глас припяваше началото на „Приспивна песен“ от Брамс.

Издание:

Даяна Палмър. Среца в Ямайка
ИК „Коломбина прес“, София, 2004
Американска. Първо издание
Редактор: Людмила Харманджиева
ISBN: 954-706-124-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.